

Leslie Abraham:

ISMERD VÉGRE MÁR MEG ÖNMAGAD!

avagy

RACIONÁLISAN A TEREMTŐRŐL ÉS ÖNMAGUNKRÓL

Szerzői jog: Vörös László

All rights reserved! Minden jog fenntartva!

A könyvet azonban az előbb írtak ellenére kizárólag ingyenesen, illetve legfeljebb tényleges „nonprofit” alkalmazása esetén szabad részleteiben illetve a teljességében is sokszorosítani, reprodukálni, mind elektronikus, mind pedig mechanikus úton, beleértve a fényképezést, és egyéb más módokat is, valamint bármely információtároló és visszakereső rendszerben tárolni. Minden anyagi ellenértékért történő árusítása (ebbe azonban már beleértve a csak „nonprofit” történő terjesztését is!) azonban csakis a szerző, Vörös László hiteles írásos engedélyezése mellett történhet! A cél viszont mindemellett is az ingyenes terjesztés illetve továbbadás marad.

A könyv anyagi haszon mellett történő árusítása tehát szigorúan tilos! A tilalmat megszegőknek a jogi következményeket természetesen kell tehát vállalniuk!

A könyv Vörös László magánkiadása
8256 Ábrahámhegy, Fülemlé utca 32.
Telefon:
E-mail: voroslaszlo@asat.hu

Leslie Abraham:

ISMERD VÉGRE MÁR MEG ÖNMAGAD!

avagy

RACIONÁLISAN A TEREMTŐRŐL ÉS ÖNMAGUNKRÓL

TARTALOM

Előszó 5-7

I. fejezet

AZ IGAZ VALÓSÁG MIBENLÉTÉNEKTUDOMÁNYOS ÉS „TUDÓ” NÉZETBŐL VALÓ MEGKÖZELÍTÉSE

Az igazi valóság, és az értelem megnyilvánulása 9-11

A „dolgok” keletkezése és elhelyezkedése 12-15

A tárgyi tudományok és az asztrológia tudománya 16-18

II. fejezet

A NAPRENDSZERÜNK SZÁMUNKRA IS LEGFONTOSABB „KEREKSÉGEI” ÉS AZ IGAZÁN TELJES AVAGY „KEREK EGÉSZ” TELJESSÉG

A „NAP” és a vele egylényegű, de mégis különböző „napkerekek” 20-22

A közvetlen Napunk „heves” kitörései 23-25

A Holdkerék és az akár általa is előállható, de el is kerülhető „káosz” 26-28

A teljesség és „szekere”, mint teljes tér-„fogat” 29-32

III. fejezet

A LÉTEZŐ LEGNAGYOBB „SZERVEZET” VALAMINT ANNAK FÖLDÖNKÍVÜLI ÉS FÖLDI „ÁLLOMÁNYAI”

Egy hullámhosszon az Univerzummal, a legnagyobb Egységgel, és tagjaival 34-37

Földönkívüliek? 38-40

A bolygó is szervezet 41-43

Tanácskozó testület, Isten tanácsa 44-45

IV. fejezet

A LÁTSZAT AVAGY VÉLT VALÓSÁGNAK ÉS AZ IGAZI VALÓSÁGNAK A FIZIKÁJA

Az idő és a mozgás 47-50

Nyomás, teherviselés 51-53

Az atomi szerkezet 54-56

Látszatvalóság 57-59

V. fejezet

A MINDENSÉGET IS ELKÉPZELHETŐVÉ ÉS MEGÉRTHETŐVÉ TEVŐ GONDOLKODÁS

A gondolat 61-63

A gondolkodás mibenléte 64-66

Fogalomalkotás 67-69

VI. fejezet

ÉRTELMELI LÁTÁSSAL A „MAG” FOGALMÁRÓL, ÉS A BIBLIA KÓDJÁRÓL

Figyelem 71-74

Mag 75-77

Kód 78-80

VII. fejezet

A JELEN VISZONYULÁSUNK A LÉTEZÉS EGÉSZÉHEZ

A Létezés és a földi ember valós viszonya 82-84

A mára előállott áldatlan állapot 85-88

Utószó 89-91

Felhasznált irodalom 92

ELŐSZÓ

Legelőször is hálás köszönetemet fejezem ki a Teremtő Intelligenciának, hogy a ..... kiadón keresztül irányomba nyújtott segítsége révén lehetővé tette a jelen könyv keretein belül leírt valamennyi szellemi igazság, a lejegyzésük során hozzájuk kapcsolódván előttem megjelenült, és ezért szintén lerögzített még további szellemi ismereteknek, valamint a lehetséges megvalósulású szellemi ideáknak is nevezhető gondolatoknak nyilvánosságra hozatalát.

A tisztelt olvasó most egy olyan „fura” írásokat tartalmazó könyvet tart a kezében, melyben a racionalitáshoz szokott illetve szoktatott önmagunk számára paradox módon többségükben racionális ismeretek segítségével van megmagyarázva a racionalitás merev elve szerint megmagyarázhatatlan avagy „kifürkészhetetlen”. A változatos témájuk ellenére is szorosan összefüggő rövid fejezetekben elsősorban tehát a tárgyi ismereteink révén van megérthetővé téve a racionális észjárás szerint igazán nem is létező, nagyobb „felével” láthatatlan, viszont mégiscsak azzal a részével együtt teljes világ, és annak igaz valósággal egyedül csak maga rendelkező egyetlen irányítója.

Az írások azonban az előbbiek miatt nem csak hogy „furák”, hanem bizonyos értelemben „fűrők” is, ugyanis azok figyelemmel olvasva rendre újabbnál újabb lyukakat képesek fúrni a mára már majd az egészében tárgyivá vált gondolkodásunk által magunk önmagunk elé emelte szellemi tudatlanságunk egyre vastagabb és magasabb falába. A lényegében azonban így is csak szűk résnyieknek bizonyuló kémlelő lyukakon átnézve viszont, ha ugyan csak vázszerűen is, de egy kevéske bepillantást nyerhetünk a láthatatlanba, a számunkra eddig még ismeretlenbe, vagyis az igazán teljes valóság nagyobbik részébe.

Az „egy szál” önmagunk létezése számunkra már racionálisnak azaz valóságosnak tűnik, és szilárdan állítjuk is, hogy ezen állításunk valóban igaz, ámde csak „váltig”, vagyis igazából csak a legelső jelentősebb változásig. Ha ugyanis a képzeletünk segítségével eltüntetjük a bennünket minden irányból körülvevő és a „körébe” egyben be is fogadó mindenséget, akkor ez a korábban még megdönthetetlennek tűnő előbbi állításunk szinte egycsapásra kétségessé fog válni. Ez esetben ugyanis, hiába is tiltakozunk ellene, az előző állításunk máris csak a velünk együtt létező mindenség létezésével együtt bizonyul igazán igaznak. A körülöttünk érezhető mindenség eltűnésével tehát a korábbi önmagunk fölötti „létezés-igenlésünk” az előtte még velünk együtt szintén létező viszonyítási pontok elvesztésével egyből bizonytalanná válik, vagyis az állításunk szinte azonnal elveszíti az előbbi igazát, azaz az igazságának korábbi valóságát. Az eredeti állításunk lényegében tehát máris megdőlt.

Ha jó megfigyelők vagyunk, akkor magán a tudományos világon is észrevehetjük, hogy az a kutakodásai során a világmindenségnek maga is ugyanígy hol a „nano” részéhez, hol pedig a „makro” részéhez kapkod, hogy az eddigi állításai igazát hirtelen el ne veszítse.

Nos, a különböző témájú, azonban valami módon mégiscsak közös lényegű írások ezt a lassan akár már „ürzavarrá” is növekedhető áltudományoskodás okozta zavarodottságban segítenek az egyszerű fogalmi gondolkodás révén már vagy még értő emberek számára legalább a tárgyi gondolkodásukban rendet tenni. Az emberek többségének ugyanis mind a fogalmi, mind pedig a tárgyi gondolkodásukban maradandó rendet, de ugyanakkor helyes sorrendet is kellene teremtenie, hogy a helytelenül gondolkodó tudós, és nem pedig „tudó” embereket követve nehogy ők maguk is végleg elveszzenek a csak a fizikai anyagra alapozó tudományos világ előállította egyre bonyolultabb útvesztőkben.

A könyv valamennyi írását azonban mindezen előbbiek ellenére meleg szeretettel ajánlom a világi és vallási tudományok területein működő valamennyi hiteles, hivatalos, de a nem hiteles és hivatalos „szaktekintélynek” is, ugyanis a rövid fejezetek talán még az ő számukra is elgondolkoztatóak lehetnek. Ha tehát veszik a fáradságot, és olvassák a könyvet, akkor

biztosan és hamar fognak benne találni őket remélhetőleg még valamilyen komolyabb szinten is „megérinteni” képes, számukra talán mind a mai napig ismeretlen részleteket.

A könyv azonban egyáltalán nem a tudományos helyes igazságok cáfolata, a tudomány eddigi valóban hiteles eredményeinek a kétségbevonása, illetve azoknak kétségbevonhatósága végett íródott. Az írások még az esetlegesen félreérthető hangnemből vagy hangsúlyozásuk ellenére is inkább csak felvilágosító, mintsem elmarasztaló jelleggel íródtak. Bízást remélem ugyanis, hogy mára már még a hivatalos tudományos világ szerint is igaz az a tézis, hogy egyedül csak a teljes világosságban járva lehet igazán jól tájékozódni.

A láthatatlan mindenség, a mindenségnek tehát a nagyobbik, a láthatatlan része azonban talán már maga is egyre erősebben akarhatja, hogy egyaránt minden létező számára és pedig minél valóságosabban láthatóvá, megismerhetővé és megérthetővé már ne csak válhasson, hanem váljon is. A magam részéről azt hiszem, hogy mi közemberek is nyugodtan bevallhatjuk legalább magunknak, hogy mi, mint már „alapból” is kíváncsi természetű értelmes tudatok is ugyanezen jól átlátható teljes ismertségre törekszünk az egyéni életünk minden területén. Valószínűleg még az igaz racionalitásnak csak a gyakorlati útját követő, a láthatatlanból részben már megnyilvánultakat kutató tudományos társadalom is ugyanezzel törekszik, még ha ezt a maga részéről egyelőre még észrevétlenül illetve észrevétlenül is teszi. Még ha a tulajdon maga számára is szándékosan észrevétlenül, akkor is.

Javarészeben a világi és vallási tudományos világból származnak tehát a tévhitek, így pedig többségükben már a félreértéseink is, de ugyanakkor a még ezektől is mentes, a szellemi világról teljesen tudatlan embereknek az azokéhoz hasonló szándékos vagy nem szándékos félrevezetéseinek köszönhetően is. Az ilyen lényegükben tehát már „elvetemült”, illetve azzá éppen csak váló emberektől ered tehát még az a helytelen nézetünk is, hogy : „a titkainkat mindannyian magunkkal visszük a sírunkba”. A való igazság azonban még ebben is az, hogy pontosan a titkaink fognak, és többnyire visznek is bennünket a sírba. Az előbbieket állítók tehát a hamisak, ők titkolják el előlünk az igazán valós igazságot, nem pedig mi egyszerű, jó érzésű emberek vagyunk azok, akik még ma is egyre csak titkolódzunk ezekben a kérdésekben. Az egyetlen igazságot, illetve az egyetlenségénél fogva már egyedül csak tőle származtatható igazságokat tehát éppen hogy ők hallgatják el előlünk, ők teszik őket nem meghallhatóvá, de ugyanakkor még csak szellemileg sem megláthatóvá is. Egyéni tudat is lévén azonban már magam is kíváncsi vagyok, hogy ezek az emberek meddig is lesznek képesek elviselni a titkaik terhét, vagyis érdeklődve várom, hogy mikor is jön el az az idő, amikor nem bírva már a maguk megvalósította fizikai idővel sem, össze fognak majd roppanni a tehát maguk magukra vett rettenetes „súly” alatt.

A könyv elsősorban tehát azért íródott, hogy mindamellett, hogy a helyes irányba fordíthatja az igazán teljes világ szellemi részével még nem, vagy nem eléggé foglalkozó emberi tudatok figyelmét, egyben felhívja azon emberek figyelmét is a helyes útra, akik arról még csak letérni szándékoznak. Ugyanakkor azonban éppen olyan erővel azokat is, akik esetleg már véglegesen is elkötelezték magukat a maguk választotta helytelen út végigjárására. Mégpedig azért, hogy nehogy még csak véletlenül is végleg elveszthessenek, azaz még már csak feltételes vagy lehetséges „rosszaknak” se lehessenek jók a mindenség számára. Elrettentő példákra ugyanis igenis szükség van még a „mindenség” számára is, hogy minden benne „résztvevő” tudatnak legyen miből okulnia a minden fizikai idők teljes végezetéig. Az írások így tehát elsősorban és utolsósorban is mindenkire egyaránt szólnak.

Higgyék tehát nyugodtan csak el a helytelenül gondolkodók is, hogy mint mindenkinek nekik is sokkal jobb mindenkor az egész illetve teljes közösség számára, és pedig igazán hasznosnak lenni, mintsem mindig csak a saját hasznukat keresve minden legjobb dolgot mindig csak az önző önmaguk és szűk csoportjaik számára megtartani. Ennyi súlyos fizikai terhet ugyanis, de ugyanúgy az azokkal kapcsolatos negatív szellemi terhet sem, oda a láthatatlan világba, mint ahogyan eddig sem lehetett, ezután sem fog sikerülni átvinni. Még

tehát nekik, magukat nagy tudományúnak valló, a szintén Istentől kapott képességeik, vagy a hozzá már itt a külvilágban szerzett tudományuk illetve gazdagságuk révén nagy hatalmúvá, vagy nagy hatalmúvá is vált embereknek sem.

Mi egyszerű emberek az ilyen helytelen mentalitású emberekkel szemben egy dolgot azonban bármikor megtehetünk, hogy a mindig elsősorban őket kiszolgáló szolgátságunk során végül ne válhassunk a saját érdekükben akár még fizikailag is bármikor „elfogyasztható” áldozatukká is. Ez a dolog pedig a szellemi világról való helyes tudás elsajátítása. Ha ugyanis a helyes tudást illetve ismereteket egyaránt minden megszerezzük, akkor még ha egyelőre testileg nem is, de szellemileg már biztosan visszaszereztük tőlük a bennünket is jogosan megillető, már azonban azon hatalmunkat is, mellyel már képesek leszünk akár föléljük is kerekedni, ha eljön az ideje. Annyit azonban mindenképpen elérhetünk vele, hogy többé már soha nem lehetnek képesek igazán ártani nekünk, mert attól fogva az „Erő” már mindörökre velünk lesz.

A könyv tehát segíthet nekünk abban, hogy a bennünket is ugyanolyan jogosan megillető hatalmunkat akár „magunk” is visszavehessük, de egyaránt segíthet az azt jogtalanul „bitorlóknak” is a helyreigazodáshoz.

A könyv tehát egyaránt mindenkinek ajánlott ! Kérem, hogy ha az írások már a kezükben vannak, akkor olvassák is el azokat, higgyék el mindenképpen megéri !

a Végtelen Intelligencia jóvoltából:

Vörös László
a „szerző” ?

I. fejezet
AZ IGAZ VALÓSÁG MIBENLÉTÉNEK TUDOMÁNYOS ÉS TUDÓ MÉZETBŐL
VALÓ MEGKÖZELÍTÉSE

AZ IGAZI VALÓSÁG ÉS AZ ÉRTELEM MEGNYILVÁNULÁSA

A valóság igazán történő megismeréséhez ismereteket kell szereznünk a ránk ható valamennyi erőről, melyek természetesen nem csak ránk, hanem egymásra is hatnak. A személyes megjelenésünkkel egyidejűleg tulajdonunkká lett erőink révén még tehát mi emberek is kölcsönhatásban állunk egymással, de ugyanakkor a világ minden résztvevőjével is.

Ezek a hatóképes erők illetve energiák azonban már csak a lényegi elnevezésükből fakadóan is egyetlen közös eredetre utalnak, még az igen nagyon sokféleségük ellenére is.

Az egyetlen valóságos központ legelsőkénti létezésének, és a már abból egyszerre minden irányban történő kiterjeszkedésének azonban nagyon is hihető a logikája. A teljes valóságunknak hitt fizikai világegyetemünkben ugyanis minden egyazonféle anyagokból tevődik össze. Még az univerzumban található anyagok szerkezete, de az anyagokat egymással egységekké összekötő elemek szerkezeti felépítése is ugyanaz.

Ha valahol máshol is létezhetne „más” eredetű és alapszerkezetű anyag, egyedül csak akkor tételezhetnék fel a tudósok, hogy ami anyag illetve energia már van, az egynél több forrásból származik. A mitologikus gondolkodás ezért aztán nem is különbözteti meg a Teremtő Istennek a fizikai világegyetemtől, illetve e „világ-egyetemlegességnek” az Istentől való különböző mivoltát. Ez a „kettő” azonban a tudományos látszat illetve nézet szerint nem összeegyeztethető. Mindkét gondolkodás szerint tehát egyetlen egység, azaz egy egész egyetemesség létezik, csak azt mindkét felfogás másképpen értelmezi, mint ami az az igaz valójában van. Azt a tényt viszont még a tudósok is elfogadhatónak tartják, hogy a „működő” egész vagy teljesség képes a részét avagy a részegységét önmaga leválasztani magáról, míg a rész ezt teljes tökéletes önállóan nem teheti meg.

A Biblia is megmagyarázza ezt az egyetlen, de sokféleségből összetett létező egészet, de ellentétben a tárgyi tudománnyal az azt létrehozó értelmi erő mibenlétét és teremtő hatalmát is, mely az egészéről való leválasztásra is képes.

A helyes mitologikus felfogás tehát egyáltalán nem teszi egymástól „mássá” a létező Istent, és az alapjaiban általa teremtett világot, csak a világmagyarázatának más a megközelítése, mint a tudományos magyarázatoknak. Azt azonban könnyen megfigyelhetjük, hogy mindkét mindenség-szemléletnek az alapja az általánosítás, mely a még nem ismert dolgok és jelenségek megismerését célozza. Míg azonban a mitologikus felfogás a mítoszokra azaz hit vagy hiedelem-regékre épül fel, addig a tudományos értelmezés alapnak ugyan maga is a mítoszbéli elnevezéseket használja fel, de attól illetve annál fogva már csak tárgyi vonatkozásban kutatja a még meg nem ismert „dolgokat”.

A világról alkotott összképünk folyton változik, és ezt mind a mitologikus világnézet, mind pedig a természettudományos kép jól tükrözi felénk. A kettő közötti különbséget azonban az okozza, hogy noha az állatok is előbb léteztek az embernél, a tudomány emberi eredetűnek vélt tulajdonságokkal ruházta fel a bennünket körülvevő természetet, holott éppen mi emberi jövevények vagyunk a természet értelmes sajátosságaival, és az egyedül csak Istentől eredhető tiszta értelem sajátosságaival illetve tulajdonságaival is „felruházva”.

A tudomány csak tárgyakkal látja, és ezért velünk, róluk nem igazán tájékozott emberekkel is annak akarja láttatni még a csillagokat is. A tudósok ezeket a csillagok kerek égitesteket tehát nem szellemi tulajdonságokkal rendelkező szellemi hatalmasságoknak, hanem egyszerűen csak tárgyakkal tudják illetve akarják elképzelni.

A mai csillagászat így azonban már csak a fizikai szférába történő testi kivetülésüket látja belőlük, és ezért csak tárgyat hajlandó érteni alattuk. A „csillagok” viszont erről az „oldalukról” nagyon is jól tudják, hogy ezen forogva mozgó tárgyi kivetülésük, mint az óra, mindig csak előre irányban jár. De ugyanakkor tudják azt is, hogy e részük, mivel a központtól, Istentől, a leghatalmasabb és legtisztább Értelemtől ideiglenesen távolabb

helyezkedik el, alacsonyabbrendű pozícióban van hozzájuk képest, viszont a teljességükre nézve nem jelentéktelenebb részük nekik.

A Föld a jelen állapotában tehát e csillagok mozgó kerekeinek már csak a talpazatát képezheti, mely értelmes „állományok” kerekeiről Ezékiel próféta a látomásában nagyon is jól látta, hogy azoknak is lelkük azaz értelmes szellemi tudatuk van, melyek a fölöttük álló szellemi hatalmaknak a hordozói, akik valójában egyben fenntartói és megtartói is az Isten „trónusának”, természetesen a rajta helyet foglaló Istennel, vagy akaratának megfelelő személyes képviselőjével egyetemben. Nekünk emberi lelkeknek a mai intelligenciánkkal ezeket az „oszlopos erősségeket”, mint értelmi hatalmasságokat kell legelőször is megismernünk, akiket mi úgy láthatunk, mintha egy hatalmas gömbön egy óriási oszlop egyensúlyozna, de ebből mi csak az oszlop kerek talpazatát, illetve az óriási gömb felénk eső kidudorodását látnánk, mint kört a körben, vagy kereket a kerekben, és nem pedig „keréket” a „kerékben”.

Alulról felfelé nézve (mert az alantasabb helyzetünknel fogva csak így lehet) a Napot is csak egy kerekességnek, vagyis egy sík körképnek látjuk, melyből körkörösén, valójában azonban minden irányban fényoszlopok indulnak ki, és törnek előre. Nos, ilyen, csak jóval finomabb minőségű, viszont annál nagyobb erejű a „Magsillagnak”, vagyis Istennek az eredeti képe is, ha eddig igazán még nem tudtuk volna elképzelni. A templomokban többnyire rejtve őrzött „oltáriszentség” is e tisztán szellemi képnek a „durva” másolata.

A Lényeg, a Legfőbb azonban számunkra, de az értelmi hatalmasságok (az állócsillagok), és az értelmes, már teljesen tökéletes tudati lények (a szabályozottan mozgó, de már-már szintén megállapodott csillagok) számára is a legelső fényoszlop forrása, a fő teremtő forrás, melyhez az első és a többi „oszlop” Tőle elválaszthatatlanul kapcsolódik hozzá, hisz végül is „Az” illetve „Ő” a közös forrásunk.

A művi „észkerék”, azaz a mesterkelt (csak tárgyi irányultságú) értelem tehát ezekhez az értelmi avagy szellemi hatalmasságokhoz képest igen csak alárendelt állapotban van, még ha ez a jelenlegi anyag-centrikus nézőpontunkból nem is úgy „látszik”.

A tiszta értelem fényoszlopának fénye (értelme) azonban hozzánk emberekhez a légkör, és a bennünket közvetlenül körülvevő auránk burka révén, mint egy dupla gömbprizmán is keresztüljőve már csak törten avagy szétszóródva jut el. A „fény” azért törik darabokra, mert a földön még mindig nem elég sokan vagyunk képesek magunkon egy az egyben átengedni a tudatlanság sötétjében mindjobban elöretörni szándékozó tiszta értelem ragyogó fényoszlopát, mely aztán már minden körülöttünk és bennünk lévő sötétséget mintegy egyetlen csapásra, és pedig örökre megszüntethetne, de legalábbis igen messze eltávolíthatna magától. Saját magunk akadályozzuk tehát meg a minél előbbi egyéni illetve közös „megvilágosodásunkat”. Annyira ragaszkodunk, olyannyira lekötődünk ugyanis a tárgyi világhoz, hogy szinte már nem is bírunk felülemelkedni a tárgyi dolgokon.

A tárgyi tudományok doktorai is szinte mind egyre csak azért fáradoznak, hogy minden ember inkább a tárgyi irányultságú szellemi tudását fejlessze, mintsem a szellemit. Ennek azonban a szellemi irányultságú tudás fejlesztése nélkül nincsen semmi de semmi lényegi értelme, ugyanis ha a tudomány kizárólag csak a tárgyhoz, a testi formához ragaszkodik, és a teljes szellemisségével lekötődik hozzá, akkor sem ő, sem pedig az emberiség nem lesz képes a formai megnyilvánulást tiszta értelemmé, azaz tisztán szellemi, de nagyon is élő, tisztán önmagában is létező információvá (informális lényeggé) át illetve visszaalakítani. Így azonban nem csak az életünknek, de még az igazán egyenes módon történő létezésünknek is, azzal pedig már a személyes létezésünk további lehetőségének is egyre inkább csak gátat vetünk.

A „lélekbúvároknak” és a tárgyi tudományok bűvárainak tehát inkább kellene együttműködniük, mintsem egymástól mindjobban elkülönülniük. Amit pedig a közös kutakodásaik során találnak, azt mind egybeszerkesztve nyíltan és őszintén fel kellene tárnunk

mindenki előtt, hogy az így megszerzett tudás mindenki számára egyaránt lehetővé tegesse a szellemi felemelkedést, ami egyben az élet igazi célja is, ha esetleg a rendelkezésünkre álló eddigi értelmünkkel mindezt Jézus példájából még mindig nem értettük volna meg.

A „DOLGOK” KELETKEZÉSE ÉS ELHELYEZKEDÉSE

A szellemi elme fejlettségére az utal, hogy a fényeket, színeket, hangokat már nem csak érzékelni képes, és nem csak tud róluk, hanem azokat már maga is képes alakítani, formázni.

A jól fejlett szellemi elme tehát már maga is képes az alkotásra, a valamilyen szintű létrehozásra.

Maga a keletkezés azonban a lényegét nézve nem más, mint képződés. Minden képződés viszont akár „teremtődménynek” is nevezhető. A teremtődmény fogalma pedig már azt fejezi ki, hogy valami a korábban még formátlan állapotából képiles látható formát vesz fel magára. Ez a képfelvétel tehát megtörténhet önállóan, de természetesen felettes erő ráhatására is.

A formafelvételhez avagy „felruházáshoz” azonban elsősorban mindig valamiféle csak szellemi lehetőségű és eredetű információra, informális lényegre van szükség, amitől az a bizonyos (már létező) valami illetve valaki alakot vagy formát nyer. Az ezen a módon létrehozott forma lényegében tehát lehet egyben maga a lényegi információtartalom is, viszont a szellemi információtartalom a formában rejtve is benne lehet.

A szellemi információtartalom, mint tudatos valami, gyakorlatilag tehát rá kívülről hatva elegyíti és tömöríti össze az anyagot, vagyis az alapanyagokra kívülről hatva hozza létre a formát. Olyan információnak azonban nagyon is valószínűleg nincsen „helye” a fizikai síkon, mely még nem képes uralkodni az anyag felett.

Az előbbieket alapján viszont már nyugodtan meg lehet állapítanunk annak a megdönthetetlen tényét is, hogy szellemi információ nélkül nem létezhet semmiféle anyag sem, semmiféle megfogható, látható, de láthatatlan minőségben sem. Az anyag tehát nem keletkezhetett előbb, mint a róla szóló értelmes információ! E mára már tagadhatatlannak is minősíthető állítás szerint tehát ami a semmiből illetve alaktalanból származik avagy képződik, az nem egy már meglévőből „megcsinálva” van, hanem az egyszerűen csak teremtődik. Nos így lett kép illetve képződmény, vagy tehát „teremtődmény” bármely gondolatunkból, és így alakult ki, és alakul folyamatosan tovább a tulajdon magunk képe is az „én vagyok” gondolatunkból.

Ha jó megfigyelők vagyunk, akkor észlelhetjük azt a megbonthatatlan törvényszerűséget is, hogy ami már létezik, az csak más formája annak, ami nem létezik. Ugyanakkor azonban azt is, hogy a már létező nem „tesz” mást, mint hogy a létezése kezdetétől fogva folyton már csak más létezésbe, más létállapotba megy át. Ez alól tehát még az ember sem lehet kivétel.

Az itteni anyagelvűség azonban a szellemi tudat tudattalan állapotának felel csak meg, mivel a szellem „oldaláról” nézve mindig csak az látható, hogy az anyag az anyagtalannal azonos. Az igazság tehát az, hogy nem is keletkezhetett semmiféle anyag, még tehát tisztán szellemi sem, mely valamiféle változáson ne esne folyamatosan át. Ez ugyanis már egy örök törvény, és ehhez az embernek, az emberi tudatnak, ha tetszik ez neki, ha nem, hozzá kell járulnia, azaz hozzá kell adnia a tudatát.

A mindenség alapjából, az éterből, egyedül csak szellemi tudati, lényegében azonban értelmi eredetű elegyítő és összetömörítő hatásra keletkezhettek maguk bolygók is, viszont a legtisztább értelem örök fényétől ragyogó szellemi bolygórendszer mi emberek mindaddig nem láthatjuk meg még a lelki szemeinkkel sem, ameddig a róla szóló értelmes és helyes tudást meg nem szerezzük. Addig tehát a jelen tudatállapotú számunkra csak a fizikai bolygórendszereknek, mint azok kivételéseinek a látványa marad. E bolygórendszerek pedig csak igen csekély, mondhatni rá azt is, hogy „elenyésző” mértékben megismerhetőek a számunkra. Még tehát a tulajdon rendszerünkben keringő bolygókról sem tudhatunk meg sokat, esetleg csak részint ismerhetjük meg őket. A róluk szóló, igazából nem valami sok tudásunkat viszont mi „agyafűrt” emberek már nagyon is képesek vagyunk felnagyítani!

Könnyen rájöhetünk azonban, hogy lényegében az ember is csillag, a jelen állapotában viszont egyenlőre még testhez, illetve testi formációhoz kötött csillag. Ráadásul mi emberi tudatok a fizikai testeink révén még a Föld nevű bolygóhoz is hozzá vagyunk „láncolva”.

A fizikai testünk a kerektelessége ellenére is olyan tehát, mint egy bolygó, vagy az önfényét még nem érvényesítő csillag, mely igazán akkor lesz szabad, ha ő maga is tökéletesen megvilágosodik. Lehet tehát belőle akár egy új nap is, mely jó részt már önfényt is képes magából kiárasztani, de egyesülhet egy már meglévő nappal is, mellyel egy megújult napot alkothat.

Az éteri sík a mi világunk ellentétének tűnik, pedig ha tudatosan nem is tudunk róla, az éter mindenhol ott van, ahol a világban valami van. Még azonban ott is ott van, ahol a „durva” érzékszerveinkkel mi már semmit sem látunk, semmit sem érzékelünk. Minden testi megnyilvánulásnak tehát az alapja az étertest, mely ugyanazon „anyagból” épül fel, mint amiből a legelső és legtisztább Szellemi Energia létrejött, és állandóan kifogyhatatlanul létrejön. Étertest képezi a vázát a testünknek is, ugyanis a szellemi vágyaink alapján keletkezik belőle a fizikai testünk. A fizikai test idegrendszere és az étertest között ezért igen szoros kapcsolat van, azonban az anyagra fókuszált tudatunkkal mindezt szinte már egyáltalán nem vesszük észre. Pedig éppen e kapcsolat miatt van az is, hogy az étertestből keletkező fizikai testünk is állandó változáson megy keresztül. Van viszont egy szellemi tudati testünk avagy inkább szellemi vágytestünk is, mely a „szilárd” testünk változásaival párhuzamosan változó értelmünk fénysugárzásától már fénylik, vagyis az lényegében már csak fénysugárzásból áll. E fény vagy „szín-test”-nek a színösszetétele pedig a mindenkori szellemi tudati (lelki) érzelmi tartalmainknak felel meg. A gömb alakú aura viszont valójában már ezt a testünket körülvevő, a benne levő érzelmektől színesnek tűnő (igazából átlátszó fehérségű) fényburkot jelenti, mely a semmiből azaz az éterből teremteni képes legfőbb energia héjszerű és egyben összefogó megnyilvánulása, vagyis ezen egység lényegében már az örökkévaló testünknek kivetült része, mely fizikailag kevesek számára valamennyire még látható.

A mindig csak egyre jobban kibontakozó lét kettősségét a teljes világmindenségben Istennek, a Legfőbb Értelemnek a hatására kialakult napok fénye tette jelenvalóvá. Az alapjaiban tehát Isten által teremtett fizikai világ létrejöttékor azonban leírhatatlan mennyiségű fény és hőenergia is keletkezett. Ez az isteni eredetű „fény” rendkívül hosszú utat tesz meg, miközben megismeri és memorizálja azokat az információkat, melyeket a magához visszakanyarodó útja során szerez. (Az értelem lényegében tehát önmagát ismeri egyre jobban meg.) A létrehozott világ előtte tehát úgy „működik”, mint egy tükör, melyben akár a teljességét is megsejtelheti. A jelen számunkra nem élő anyagokból készített tükörből visszatérő információ azonban hiányos marad, mivel az a hibás nézőpontunk miatt elsősorban anyagi természetű. Az anyagokban tehát nem láthatjuk meg a szellemünket és a lelkünket. Hogy azonban ezekben az anyagokban is megláthassuk az őket is létrehozó szellemet és megnyilvánító lelket (szellemi tudatot), ahhoz legelőször is rá kell jönnünk arra, hogy a mindent létrehozó és megvilágító Értelem kozmikus, és egyben mindent átfogó természetű is.

A valós helyzet tehát az, hogy mindaddig, ameddig a szellemet, a szellemi értelmet nem helyezzük az anyag elé illetve fölé, addig csak követni leszünk képesek az igaz valóságot, vagyis a teremtésében igazán nem vehetünk részt. Így azonban örökösen csak az marad a számunkra, hogy egyedül csak fáradtságos munkával „csinálhatjuk” meg magunknak a valóságunkat, amit aztán a magunkévá tehetünk, ha ezt az eddigi helytelen ténykedéseink után egyáltalán még valamennyi ideig megtehetjük.

A lét kettősségét azonban mindenképpen meg kell tapasztalnunk. Azért kell megtapasztalnunk, hogy a „mindkét” változata megismerése révén az egyszerre mindkét módon (szellemileg és fizikailag) is létező létünkkel egyformán tudjunk majd azonosulni,

ha annak jön el az ideje. Ugyanakkor azért is, mert egyedül csak ez esetben lehetünk mi is igazán „teljesek”, azaz „kerek egészek”.

Ha viszont mindezen előbbieket minden, de legalábbis már elegendő számban megtanuljuk, akkor majd eljön az utolsó választás lehetősége is a lelkünk számára, mikor is el kell döntenie, hogy melyik létezés mellett is dönt. Választja-e a teljesen szabad öröklétet, vagy pedig továbbra is a fizikai véggel terhelt életet választja.

Minden, ami a keletkezés folyamatában van, az kétségkívül már van, vagyis létezik illetve él.

Toth atlantiszi tanító szerint kezdetben az üresség volt és a semmi, ami időtlen és teretlen. Ebből állott elő egy célirányos és átható gondolat, és kezdetben csak ez az értelmes gondolati energia létezett. E céltudatos és átható erejű vagy energiájú gondolat aztán maga körül rezgő mozgású örvényeket keltett, mellyel megtöltötte az addigi ürességet, vagy tehát teretlen teret. A rezgő vagy „vibráló” gondolata teljességébe azonban belefoglalta az „idő törvényét” is, hogy elérhesse azon értelmes célját, hogy örökkévaló önmagavaló legyen. Az így létrejött avagy megvalósult „Idő” az így már „minden-térben” a már meglévő ritmust (rezgést) követve állandóan hullámszik, Ő maga azonban nem változik semmit sem, viszont az eredeti gondolat által szintén gondolati úton létrehozott (teremtett) és behelyezett „dolgok” folyamatos változáson mennek keresztül, vagyis azok ellentétben vele már mindig változnak. Az Idő így tehát egy olyan gondolati energia lett, mely képes a dolgokat, az eseményeket egymástól elkülöníteni, de különválasztani is, mégpedig úgy, hogy közben minden dolgot és eseményt a Legelső Gondolat azaz Isten által elrendelt ideig, a megint csak Isten által meghatározott avagy eleve elrendelt „helyen” megtartja, vagyis a létezésében fenntartja. Az Isteni Idő önmagában tehát mozdulatlan és változatlan. Az igazság az, hogy inkább mi beléje teremtett, vagy a teremtésünket követően beléje helyezett teremtmények vagyunk azok, akik „járunk” (mozgunk), azaz lényegében változunk benne. Mivel azonban mi emberek folyton csak a fizikai érzékszerveinkre figyelünk, mindezt fordítva érzékeljük, és úgy is fogadjuk be a tudatunkba. A Szellem világához képest „fejreállított” vagy kifordított (lényegében azonban csak kifelé is vetült) helyzetben tehát pontosan mi földi emberek helyezkedünk el, csak mindezt még mindig kevesen vettük észre, illetve a többségünkben még mindig nem akarjuk észrevenni. A képlékeny, nem csak változékony, hanem képet alkotni is képes szellemi „tudat-anyag” viszont, mint folyékony szellemi áramlat, valóban halad a térben és időben, miközben az alakját, formáját folyton változtatja.

A teljes teret azonban, nem csak a látható, hanem az egymás elől elrejtett terek is képezik, és lényegében tehát az Idő az, ami vagy aki a „minden-teret” egymás által tisztán nem érzékelhető terekre is elosztja illetve megosztja. A tereken emiatt a legelső és legfelsőbb Intelligencia átjáró kapukat is létrehozott, melyeken keresztül a másik terekbe be lehet hatolni. Az ember maga is egy ilyen kapu, de egyben maga a hozzá való kulcs is, csak még mindig kevesen vannak azok az emberek, akik használni is tudják a kulcsot, vagyis képesek önerőből átlépni más dimenziókba, és ott akár huzamosabb ideig is tartózkodni, esetleg onnét szerzett információkkal „megrakottan” is visszatérni.

Több fő, és köztük számtalan átmeneti dimenzió létezik tehát, melyekbe a már létrehozott „dolgok”, de akár személyiségek is, mintegy bele vannak „ágyazódva”, vagy beléjük, mint látszatra önálló rendszerekbe vannak tömörítve. A földi rendszer színességét azaz változatosságát az adja, hogy az egységébe egyszerre nagyon sokféle élőlény van Isten által behelyezve.

A dimenzió, melyben mi emberek is elhelyezkedünk, fizikai térhez és időhöz kötött dimenzió, egy látszatra zárt rendszer, melyből való akár végleges lehetőségű szabadulás titka is tehát egyedül az „Idő”-ben rejlik. Mi emberek tehát mindaddig a fizikai tér és idő korlátai között mozoghatunk csak, ameddig nem leszünk képesek alóluk valami módon kiszabadulni.

Az atlantiszi isten-ember az írásaiban tehát azt kívánja az értésünkre adni, hogy mindaddig, ameddig leláncoljuk magunkat az anyaghoz, addig számunkra soha nem lehet igazi az élet. A szellemi tudatnak tehát egyedül csak attól lehet újra dicsőséges a létezése, ha az képes lesz teljesen szabaddá válni a tértől (a „helytől”) és az itteni, már magunk alkotta időtől is.

Az ember azonban sajnos elveszette a „kulcsszót”, és ezzel az Isten által rendelkezésére bocsátott terében teret nyert a rendnélküliség, és ez a káosznak is nevezett összevisszaság uralni kezdte, és mára már egyre jobban uralja is az életünket. Ha viszont minél hamarabb képesek leszünk legyőzni a tulajdon rendellenességeinket, akkor annál hamarabb eljutunk magához a Szóhoz, az Igéhez, vagyis az Istenhez, és az igazán teljes világába visszavezető úthoz. Igen sajnálatos azonban, hogy ezt az utat egyik tudományág sem a kellő intenzitással, vagy pedig már egyáltalán nem kutatja.

A TÁRGYI TUDOMÁNYOK ÉS AZ ASZTROLÓGIA TUDOMÁNYA

A tudomány valami számunkra érthetetlen oknál fogva nagyon sok mindent leértékel, kezdetlegesnek tart. A kezdetlegest azonban helyesen kezdetinek kellene neveznünk, ugyanis az igazság az, hogy a kezdet nem csak létezett, és azóta már csak feltételesen létezik, mint azt a tudománynak köszönhetően tévesen hisszük, hanem nagyon is érzékelhetően még ma is kezdet van, és remélhetőleg örökre lesz is. Minden tehát ami van, az mind a kibontakozás folyamatában van, és e végeláthatatlan folyamatba mintegy „beleágyazva” van. Erre a mai intelligenciájával már minden embernek rá kellene tudnia jönnie, és ezt a végtelen kezdetet alkotó mérhetetlen Intelligenciára, Istenre kellene mindig és mindenben támaszkodnia, nem pedig a sehová sem vezető tévhitekre, melyek jelentősebbik részét a tudományos okoskodás, és nem pedig a biztos tudás terjeszti.

A tudomány azt állítja, hogy ami valós tényként nem vizsgálható, nem mérhető, nem ellenőrizhető, az egyáltalán nem lehet bizonyított. Így azonban még a világegyetem keletkezéséről a tudósok által felállított képet sem fogadhatjuk el valóságosnak. A tudósok által vázolt kép ugyanis mindmáig csak feltételezéseken és fantáziálgatásokon, nem pedig megdönthetetlen tényeken alapul.

Ami azonban, ha nem úgy keletkezett, de mégis van, az valami módon mégiscsak létrejött, az alapjaiban tehát mégiscsak létrehozta valaki, vagy egyszerűen csak öröktől fogva létezik. Ha azonban ezeket a tényeket (a tudósok szerint viszont csak feltételezgetéseket) az anyagra alapozó tudomány nem fogadhatja el, akkor minek elemezgeti, minek vizsgálgatja azt, amit eleve nem fogad el?

Érdekes módon a tárgyi tudományok doktorai az anyagot az anyaghoz közvetlenül nem, illetve egyáltalán nem hozzákötődő szellemi jelenségekkel együtt nem hajlandók vizsgálni. Nagyon valószínű, hogy attól félnek, hogy ha a „kettőt” együtt és egyenlő arányban kezdenék el vizsgálni, akkor előbb vagy utóbb, de nagy hirtelenséggel elveszítenék az uralmukat és „istenségüket” az anyag felett, leginkább azonban hozzájuk képest együgyűnek, alantasabbnak tűnő másik emberek fölött.

A mai tárgyi tudósoknak az a legnagyobb hibájuk, hogy egyedül csak az anyagból, az anyag szempontjából indulnak ki. Ennélfogva azonban a tudós ember nem csinál mást, mint hogy csupán csak egyetlen szálon, az anyagi vonalon boncolgatja, darabolja a már meglévőt, majd a darabokat újszerűen összerakosgatja, és e teljesítményéről azt hiszi, hogy ez az igazi fejlődés, hogy ez már a fejlődés csúcsa. Pedig e kizárólagos módszerrel újra csak a keletkezéshez, a kiindulási ponthoz lehet eljutni. Az igazi fejlődés tehát még csak ezután fog elkezdődni, ha egyáltalán elkezdődik. Az energiáink avagy anyagaink eltékozlása ugyanis azt mutatja, hogy eddig egyenlőre még csak a minél nagyobb kártételben sikerült elérnünk a folyamatosságot, az igazi, a csak alkotó jellegű, rombolást teljesen mellőző fejlődésben még egyáltalán nem.

A tárgyi tudományok embereinek tehát nagyon is szükséges lenne a jelenlegi nézőpontjukat megváltoztatniuk, hogy a tárgyi tudás mellett végre már a szellemi tudat fejlődési lehetőségeit is megismerhessük.

Még az asztrológia szellemi tudománya is elkövette azt a nagy hibát, hogy tudásból világi tudománnyá vált.

Az asztrológia alapja az égitestek (köztük tehát a mi emberi testeink is, csak mi a „járásunkkal” a Földdel vagyunk társulásban) „járásából” a róluk való tájékozottság révén leszűrhető és leegyszerűsíthető következtetések lehetősége.

Az égi testekről, helyekről, valamint az igazi teljességről való tájékozottság avagy tudás azt jelenti, hogy a tudó tiszta és világos ismeretekkel rendelkezik minden test szellemi és fizikai jelentőségével illetve jelentésével, melyet az állandóan kifejezni igyekszik, amit úgy kíván minden létező tudomására hozni, hogy „jártában-keltében” kisugároz magából.

Minden égitest egy végeláthatatlan egységet képez, mely testek egymással nagyon is sok mindenben hasonlatosak, sőt egyezők is, viszont szemmel láthatóan különbözőek is egymástól. Ha ezeket az égitesteket fogalmaknak, vagy fogalmakkal kifejezett tulajdonságoknak képzeljük el, akkor ráébredhetünk arra, hogy minden ami van, az összetartozik minden tőle más dologgal is, ami szintén létezik. Minden tehát, ami látszólag áll illetve „mozog”, az kölcsönhatásban áll illetve mozog egymással. E kölcsönhatás alól kibújni azonban valószínűleg lehetséges, viszont teljességgel értelmetlenség. Sokan azonban mégis erre az ingoványos talajra szándékoznak lépni. Lelkük legyen rajta!

Az asztrológia tudományának nagy hibája, hogy a számításaiból szándékosan kihagyja a legfontosabb hatást, a „minden test”, azaz az igazán teljes mindenség hatását az egyénre, illetve az egyének csoportjaira. Ez ugyanis az asztrológia tudósai szerint észrevételre sem érdemes, mint ahogyan a tárgyi tudományok tudósai is komolyabb észrevételre méltatlannak tartják a számukra még mindig ismeretlen „háttérenergiát”, mert az nem mérhető.

A mindenség azonban már az „ősidőktől” fogva megváltoztathatatlan törvényszerűség szerint mozog, ezért egyetlen test sem kerülhet a másik mellé, cserélhet helyet, kapcsolódhat össze, vagy ütközhet össze „véletlenül”, de ugyanakkor önkényesen sem. Az egyén tehát csak egyet tehet, mégpedig azt, hogy önkaratából végérvényesen kiszáll vagy kilép az egységből, és e lépése miatt egyedül, azaz magára marad.

A horoszkóp az egyének szellemi-fizikai mozgási lehetőségeit mutatja meg, illetve vetíti előre, de az előbbi fő „dolog” mellőzése végett csak nagyon hiányosan. Így azonban, hogy a lehetőségek közül végül is melyik bontakozik ki, melyik rávetődött tulajdonsággal azonosul az illető vagy csoport, azt egyetlen tudós, és nem pedig „tudó” asztrológus sem képes megmondani. Az asztrológia tudósai által „előjelzettek” valamelyike azonban mindenképpen megvalósul, de hogy a lehetőségek közül melyik az egyén illetve csoport számára a legjobb, azt egyáltalán nincsen joga egyetlen tudósnak sem meghatározni.

Nincsen, és talán már nem is lehet egyetlen „tudós asztrológus” sem, de más ember sem olyan jó ember, olyan tökéletes, olyan erkölcsös, hogy bárkit is jó pályára állíthasson, vagyis hogy ő egyedül meghatározhassa egy ember vagy embercsoport további „lépéseinek” főbb irányvonalait. Akinek tehát nem szilárd, és helyes eredetű a tudása, és nem teljes a tisztánlátása, annak semmi joga nincsen arról előre nyilatkozni, aminek a bekövetkeztét még maga is csak később fogja tényként megismerni.

A „tudó” tehát biztosan tudja, hogy mi fog bekövetkezni, míg az okoskodó „tudós” mindezt csak feltételezi.

Egy horoszkóp tehát egyedül csak az esetben lehet építő jellegű, vagyis nem káros, nem romboló hatású, ha mind az egyénre, mind pedig a környezetére nézve többnyire csak az ártó tartalmakra hívja fel a figyelmet, és nem pedig jó tanácsoktól „hemzseg”, melyek többségükben a horoszkópkészítő szubjektivitásából, mintsem az „égitestektől” erednek.

A legtöbb hibás horoszkópot azonban a hamis tartalommal való feltöltés eredményezi. Ilyenkor ugyanis a készítőnek lehetősége adódik arra, hogy maga határozza meg az egyén illetve csoport további tudati, annak révén pedig már a tárgyi irányultságú fejlődését is.

Ha tehát egy ilyen előbb ismertetett rozoga alapra (kevés helyes támpontot figyelembevételével) hamis állításokat halmoz fel a „tudós”, akkor a hatására kialakuló „felépítménye”, az illető személyisége, az emberi egyéni tudat akár össze is dőlhet, még tehát egészen az alapokig is lerombolódhat. Az ilyen szintű rombolásra pedig nincsen joga egyetlen emberi tudatnak sem. Emberből más embert alakítani, mint amilyen az a saját akaratából volt és van, saját akaratából illetve emberi akaratból ember soha nem lehet illetékes. Az ember a társait tehát egyedül csak intően figyelmeztetheti az általuk választott helytelen utakkal együtt járó ártalmakra, kellemtelenségekre. Az igazság ugyanis az, hogy minden útonjáró ember a teljes tudást, a teljes és igaz ismeretet keresi, és az ezzel kapcsolatos érzéseit kívánja itt a Földön is átélni azaz megtapasztalni.

Minden tudomány és művészet is tehát a mindentudást keresi, csak a „részrtvevő tagjaik” nem csak egyénileg, hanem gyűjtőfogalmakba is belefoglalván magukat. Azonban hiába különítjük magunkat el különböző területekre, a kölcsönös egymásra hatás elve akkor is megmásíthatatlan marad. A kölcsönös egymásra hatás pedig akkor működik helyesen, ha semmiben sem ártunk egymásnak, egymás fejlődésének, hanem inkább mind egymásnak, mind a csoportoknak, mind pedig ezek teljességének a tudati fejlődését egyaránt elősegítjük, és előre is visszük. Aki tehát ennek az íratlan törvénynek eleget kíván tenni, az semmiben sem befolyásolhatja a másik emberi tudatot, csak ha az már jól láthatóan letért a fejlődése helyes útjáról, de akkor is csak eligazító illetve helyreigazító mértékben. A hangsúly inkább tehát azon legyen, hogy aki már megszerezte a tudást, az ha használja, akkor azt teljesen önzetlenül, és mindenki számára elérhetően tegye, hogy aki annak megismerésére vágyik, minden akadály nélkül megismerhesse, és azt követően már maga is továbbadhassa. Ha tehát valaki a tudását önös célból magánál tartja, az vét a mindentudás mindenki általi elérhetőségével szemben, azáltal pedig kárt okoz már a teljes egységnek is. Csak az „űzze” (gyakorolja) tehát az asztrológia tudományát, aki képes tökéletesen mellőzni a szubjektivitását, de ugyanúgy az önös érdekeit is, és persze rendelkezik is a helyes tudással, vagyis ha a tudása minden tévhittől mentes, és valódi, azaz tiszta és igaz.

II. fejezet

A NAPRENDSZERÜNK SZÁMUNKRA IS LEGFONTOSABB „KERESÉGEI” ÉS AZ IGAZÁN TELJES AVAGY „KEREK EGÉSZ” TELJESSÉG

A „NAP” ÉS A VELE EGYLÉNYEGŰ, DE MÉGIS KÜLÖNBÖZŐ NAPKEREKEK

A kerek tárgyak több értelemmel rendelkeznek, mint a nem kerek vagy kör alakúak. A labda gömbje például a kezdeti meglökésétől fogva már önálló mozgásra is képes, viszont földi körülmények között örökmozgó nem lehet, mert tömege van, mely tömeg a szabad mozgásában végül megtorpantja és lerögzíti őt.

A kör alakú tárgyakat nem is felállítani kell, mint a nem kör alakúakat, hanem azokat egyszerűen csak egyensúlyban kell tartani. Az állandó fenntartásukat pedig már csak felfüggesztéssel lehet elérni. A Napot, de a Földet, és többi bolygót is tehát legelőször is elő illetve „fel” kell állítani, majd az egyensúlyukat talán már nekik maguknak kellett, és kell még ma is megtartaniuk, és valami hozzájuk hasonló, de náluk nagyobb egy, illetve egyszerre több egységtől való függőségben tartás révén történhetik meg a viszonylag állandó fennmaradásuk. E kereksegek vagy gömbök függőségét lényegében tehát a tömeg okozta kölcsönös vonzerő tartja állandó állapotban.

Azt pedig, hogy egy ilyen gömb értelmes, a rajta megjelenülő, és egyre jobban kibontakozó élet bizonyítja, mely életet a Föld esetében a Nap-Föld vonzási viszonylatban feszültséget teremtő Hold gömbje biztosítja.

Nap nélkül azonban, akárhogyan is nézzük, az életnek nem valami sok értelme lehetne a Földön, de akárhol másutt az Univerzumban is. A Nap lényegében tehát értelmet ad a Földnek, illetve a földi életnek is.

A Napnak viszont fölöttes napjai is vannak, melyek őt bizonyos értelemben függőségben tartják maguktól, azonban minden napnak illetve napcsoportnak van egy közös főbb napja, mely a Kozmosz Napjának nevezhető, mely nap minden rendszerében lévő napnak az „ura”. E naptól tehát a Kozmosz valamennyi napja, bolygója, élőlénye, de minden tárgyi dolgai is függőségben vannak. Egy ilyen fizikailag talán még elképzelhető hatalmas Nap a napjain, és a teljes rendszerében már szabályozottan keringő bolygóin keresztül valószínűleg már olyan hatalommal is bír, hogy az egységes rendszerében szabályozatlanul, illetve a szabályaival szembeszegülve keringő, vagy pedig céltalanul kóborló egységeket bármikor megsemmisítheti, sőt még önpusztításra is készítheti őket. Az elpusztításukat megteheti akár még az egyik már szabályozottan keringő bolygója önfeláldozása árán is, ha esetleg az válik szükségessé a teljessége szabályozott rendjének megőrzése érdekében.

Még azonban e rendkívül nagy Napnak is létezik egy fölöttes NAP-ja, a Minden Napok Napja, avagy a Minden Értelmek Értelme. E már felülmúlhatatlan NAP-nak, mint a Legtisztább Szellemi napnak viszont már alapból olyan erős a sugárzása, hogy még a Kozmosz Napját is csak egy szűk résen keresztül látja el fény illetve sugárenergiával. E legnagyobb ragyogású Szellemi Naptól avagy tehát Istentől ered és függ tehát minden ami van.

A két, helyesebben azonban csak „kettős” rendszer, vagyis a szellemi és a fizikai rendszer közötti különbség innét nézve óriási, viszont valójában nem jelentős, mivel a különbözőség nem lényegi. Mindkettőnek ugyanis az alapja szellemi, a szellem, a szellemi értelem örök elsődleges mivoltánál fogva.

A Legfelsőbb Szellemi NAP saját magát, illetve a maga közvetlen rendszerét a tisztán szellemi napjai révén képes örök folyamatosan fenntartani, míg az alapjaiban szintén magából alkotott fizikai rendszerének a fenntartását a hét szellemi napjai által létrehozott közös napja, a Kozmosz Napja, illetve annak napjai addig képesek elvégezni, ameddig a legfőbb NAP-tól hozzája, illetve rajta keresztül a napjaihoz juttatott (tükrözve továbbított) energiákból arra futja. Ha tehát a Legfőbb NAP valami oknál fogva a fizikai rendszertől visszavonná az energiáit, akkor az a visszavonás mértéke és iránya szerint részlegesen, de akár teljesen is megsemmisülhetne. Az összeomlás tehát igen nagy valószínűséggel megtörténhet a teljes kozmikus rendszer kisebb-nagyobb részegységeivel is, mint ahogyan az egyes tagjaival is, de

ugyanígy az egész rendszerrel is. Ez legutóbbiban azonban az igazán teljes teljesség valószínűleg nem engedheti meg magának, mert az egyáltalán nem felel meg a közösen örök fennmaradásról szóló eredeti ideájának.

Hogy azonban maga egy részrendszer a környezetét, vagy láncreakciószerűen elterjedve az egész rendszert romba ne dönthesse, van szükség kisebb vagy nagyobb teljességű rendszerek általi, elsősorban tehát saját erőből történő rendrakásra avagy helyreigazításra.

A gyakorlat tehát az, hogy ha egy részrendszer a teljes egésszel nem működik együtt, akkor először az azt a többivel összefogó nagyobb teljességű részrendszer a rendben működő tagjai révén saját maga próbálja meg megoldani ezt az előállott problémát. Ha azonban neki nem sikerül a rendetlenkedőt rendezni, akkor közbelép a térség nagyobb rendszere, majd az azokat is összefogó még nagyobb rendszer, végül pedig már maga a valós Teljesség, ha netán még az is szükségessé válna.

A létező legnagyobb rendszeren belül elhelyezkedő naprendszerünk tehát maga is egy akár rendbontásra is alkalmas bolygórendszer, melynek azonban nem csak a Föld nevű tagja, hanem a raja élő emberiség is lehet rendbontást kezdeményező, de megvalósító is. Ha tehát mi emberek az élet részei és egyben élvezői nem akarunk együttműködni az igazán teljes Teljességgel avagy a létező legnagyobb Egységgel, akkor a közvetlen rendszerünket képező Földet akár önkényesen is kibillenthetjük a megszokott pozíciójából, vagyis akár még a pályáját is megváltoztathatjuk. Az emberiség ugyanis az atomenergia, és a még újabb energia-előállítási módszerek ismerete révén már képes erre az akár még végérvényes végzetünket is okozható lépésre. A Teljességnek azonban az ilyen rendbontó rendszereket mindenképpen helyre kell igazítani, vagy ha más lehetősége nem marad, akkor meg kell semmisítenie, vagyis valami módon ki kell iktatnia magából. A játékvezető is hasonlóan jár el a játékszabályokat nem betartó játékosal a labdajátékaink, de más egyéb játékok esetében is.

Még azonban maga az emberi társadalom is ezt a példát követi, ha esetleg még nem vettük volna észre.

A Teljesség játékaának a vezetője tehát nem más, mint a Leghatalmasabb Szellemi Nap, míg a közvetlen játékvezetőnk a központunkban elhelyezkedő Napunk, melynek a rendszerében mi emberek is élünk.

A legfőbb játékvezetőnk azonban az Őt képviselő napokon, így a mi Napunkon keresztül is arra törekszik, hogy minden játékosát „örök játékhoz”, vagyis örök létezéshez juttassa, mely végtelen létezés már minden ártalomtól illetve kártételtől mentes. Ezen létező legjobb elvvel azonban nekünk embereknek soha nem szabadna szembeszállnunk, mert azzal egyedül csak azt érhetjük el, hogy a Teljes Társadalom, azaz a szellemi és a kozmikus rész együttes vezetője a nem együttműködésünk miatt kezdetben csak ideiglenesen, javító célzattal, végül pedig már ha az sem használ, akkor akár örök jelleggel is eltávolíthat bennünket ebből a hatalmas Egységből. De akár még meg is szüntetheti az egész emberiséget is, ha azt a nagytöbbség érdekében úgy látja jónak.

Nagyon is meg kellene tehát gondolnunk, hogy a tudósaink révén mely kisbolygót is akarjuk majd mi emberiség szétrobbantani, vagy azt a pályáról akár csak eltéríteni is. E cselekedetünk ugyanis akár egy kozmoszbéli nagyobb részegység teljes összeomlását is okozhatja, mivel vele mintegy egy csapásra megváltoztathatjuk nem csak a térségben kialakult, hanem az egész kozmoszra jellemző addigi harmonikus együttműködést. Azáltal pedig máris a rendezetlenség lenne képes előretörni a rendezettség helyett. Ezt azonban nem csak a Teljesség rendje, de még csak a részének, a Kozmosznak a rendje sem engedheti meg magának, mert az veszélyezteteti akár még az ő teljességének a fennmaradását is.

A Legfőbb NAP azonban a rendbontókat mindig figyelmezteti a Tőle kiindított, és a szellemi-fizikai rendszerén keresztül hozzájuk eljuttatott intései, azaz kezdetben még csak finom fuvallatai illetve sugallatai révén. „Heves” intézkedésre a részéről viszont már csak a legutolsó pillanatban kerül sor, ha az már végképpen elkerülhetlenné válik. Többnyire tehát

a Neki alárendelt napjai végzik el a helyreigazítást, illetve ha szükséges, akkor a rendbontó teljes ártalmatlanítását, esetleg megsemmisítését is.

A mi Napunk is lehet tehát a rendszerünkön belüli helyreigazító, aki a fuvallataival bennünket önnön nagyszerűségünktől eltelt embereket a mind a közvetlen, mind pedig a tágabb rendszerekre nézve ártó cselekedeteinktől képes akár még végleges jelleggel is eltántorítani, de ugyanúgy megsemmisíteni is, ha esetleg mégis az válna szükségessé.

Vajon mi emberiség eleget gondolkodtunk-e már azon, hogy mi is lesz majd velünk, ha a kozmikus „játékszabályoknak” továbbra is folyton csak ellene szegülünk?

A KÖZVETLEN NAPUNK „HEVES” KITÖRÉSEI

A tudomány állítása szerint a Napunkat atomok fűtik. A Nap a belsejébe minden elemét összepréselő óriási „külső nyomás”, a „héjnyomás” hatására áll illetve nyomódik össze „égitestté”. (Hogy azonban a „héjat” mi nyomja, azt mindig elfelejtik megindokolni.) Ezen egyesülési folyamat közben „elvesztett” része azonban a Napnak, mint a felszínétől kifelé is kiáradó rész, nem áll össze héliummá, hanem a galaxisunk központi napjához viszonyított helyzetének megfelelően egyenes irányban előretörő, fényből és hőből álló elektromágneses sugárnyaláb marad. (Érdekes módon a világegyetem keletkezésekor is óriási mennyiségű fény és hőenergia keletkezett, mely energiák azóta is járják a maguk útját.) Amikor azonban valami oknál fogva a Nap heve kitör magából, akkor felerősödik ez a hő és fényhatással járó kisugárzás, melynél gyengébb kisugárzásokat a Nap a „nyugalmi” állapotában is bőven juttat az őt közvetlenül körülvevő környezetébe, vagyis az űrbe. Ha tehát felerősödik és túl is csordul ez a lényegében tehát erős elektromágneses áramlás, akkor a Nap erősebb fuvallatáról beszélhetünk. Ilyenkor tehát megerősödik a „napszél” a korábbi „kiegyensúlyozott” avagy „nyugalmi” állapotához képest.

Enyhítő, figyelmeztető fuvallatokat mi emberiség a Földdel együtt tehát már nem is egyszer kaptunk, de képzeljük csak el, hogy mi történik majd velünk, ha a helytelen cselekedeteink eredményeképpen (vagy inkább a következményeként) egy igen nagy erejű napkitörés fog újra egyenesen a Földünk felé irányulni, hogy végre már végérvényesen is „helyrerázódjunk” az eddigi, Kozmoszban inkább csak kárt, mintsem annak minden résztvevőjére nézve hasznot hozó életmódunkból. Mi emberek ugyanis még a Kozmosz rendjének is csak ártani, vagyis benne többnyire csak szemetelni, és azzal a harmóniáját megbontani vagyunk képesek, mintsem annak minden tagjával egyaránt jót tenni, velük kölcsönösen jól együttműködni.

Vajon egy ilyen már a galaxisunk központjából, vagy talán „még magasabb” helyről irányított hatalmas napkitörés nem fogja-e majd túlságosan is felkorbácsolni az éteri tengert, és e tengeri viharban vajon nem fogunk-e majd mi emberek is majd mindnyájan odaveszni, ha továbbra is nem tartjuk be a kozmikus szabályokat? Isten, a legfőbb Szellemi NAP megszabta szabályokat ugyanis már szinte mind és sorozatosan is áthágtuk, és rendszeresen áthágjuk még ma is.

A „nyomkereső” tudósaink a Napot elsősorban anyagi eredetűnek vallják és tartják. Azt is szilárdan állítják, ámde minden bizonyíték nélkül, hogy benne nincsen semmiféle élet, de az életnek még csak a „nyoma” sem. Azt ugyanis a nagynyilvánosság felé nem kürtölik szét, hogy nagyon is elképzelhető hidrogén és oxigén nélkül is az élet, illetve azon a szinten inkább már létezés, melyből viszont az élet már könnyűszerrel leszármaztatható.

Akárhogyan is nézzük, létezés nélkül nincsen, nem létezhet élet sem, és ezt még a tudósoknak is be kellene látniuk. Ezt ugyanis már senki sem tagadhatja le, még tehát a tudományosan csak okoskodók hada se, mert ez az állítás már olyannyira nyilvánvaló, hogy még csak letagadni se lehet.

A létezés mint élet tehát nagyon is elképzelhető protoplazma, de akár még fizikai színek nélkül is. Amit ugyanis mi emberek anyagnak nevezünk, az eredetileg a Teremtő Isten tulajdonaképpen felfogható szellemi tulajdonságok speciálisan rendezett mintaképe avagy mintázata, mely tulajdonságok a fizikai sík felől, fizikai alapú szemlélettel nézve fizikai „dolgoknak”, azaz energiáknak látszanak. A szellemi tulajdonságok sajátosságosan vagy különös módon rendezett képi (színes) megjelenítését nevezzük tehát mi magunkat is fizikai illetve fizikai eredetűeknek valló emberek anyagnak illetve „elemnek”. (Az elem eredeti neve pedig, ha még nem tudnánk, „élmény”, azaz valami élő, életben létező dolog.)

A részünkről fizikaiaknak illetve kémiaiaknak tartott elemekről lényegében tehát semmi mást nem tudunk, mint hogy azok még a nézetüktől függően is egymástól egyező illetve

különböző „állapotokban” vannak, és csupán csak egymással egyező, illetve egymástól különböző „tulajdonságokkal” bírnak. Ezeknek legjellemzőbb közös azaz egyező tulajdonságuk az, hogy mindannyian léteznek. Ha pedig valami létező többnyire csak tulajdonságokkal bír, akkor az a lényegével, a vele tehát egyazon lényegesebbik részével, illetve a többségi részével is, elsősorban csak tulajdonság lehet. Még tehát esetlegesen is csak másodsorban lehet külső kinézettel is bíró anyag, vagyis valamiféle formával rendelkező dolog. Fizikai anyag pedig, mivel az „anyag” vagy „elem” nagyobb többségében tehát eredetileg csak szellemi lehetőségű tulajdonságból áll, egyedül csak a szellemi többségéhez képest jelentéktelen részével, vagy a teljes egészéhez képest csak jóval kevésbé jelentős részével lehet. A fizikailag megnyilvánult tulajdonságok tehát csak töredékrészét „képezhetik” a többségükben szelleminek mindig megmaradó tulajdonságoknak vagy képességeknek.

Nos a tulajdonságokról mindenki úgy is tudja, hogy azok mind szellemi „dolgok”, így legfeljebb is csak szellemi anyagokról illetve fizikai anyagokról beszélhetnénk jogosan.

Az „anyag” kifejezésünket csak fizikai értelemben igazából nem is használhatnánk, mert akkor valójában értelmetlenséget mondunk ki, ha a kézzel megfogható anyagi „dolagra” gondolunk csak, amikor anyagról beszélünk. Értelme az anyag kifejezésünknek igazán tehát csak akkor van, ha előtte kihangsúlyozzuk, hogy most éppen melyik „anyagról” beszélünk a kettő közül.

A Napunk fizikai anyagai is elsősorban tehát szellemi tulajdonságok kifejezői, és az előbbieken alapján a Nap is elsősorban, de a „túlnyomó többségében” is szellemi, és csak másodsorban fizikai, még ha mindezt az inneni látszat pontosan fordítva mutatja is. Nos hát, valójában ez a „túlnyomó többség”, illetve a szellemi tulajdonságok túlnyomása eredményezi a „napkitöréseket” avagy tudományosan meghatározva „erupciókat” is.

A Nap bárhogyan másként is hisszük, folyton árasztja magából a többnyire tehát csak jó tulajdonságait felénk. Mi az önnön „fényességünkkel” már eltelt emberek azonban tévesen úgy hisszük, hogy mi vagyunk azok, akik rávetítjük a saját tulajdonságainkat a Napra, és felruházzuk vele azt illetve őt. Az igazság azonban az, hogy pontosan a Nap tulajdonságai azok, melyek egyszerre vetülnek ránk, és egyben ruháznak is fel bennünket a magukéból.

Vajon ez esetben ki is van igazából a feje tetejére állva illetve a fejére esve?

Ha jól megfigyeljük, akkor könnyen rájöhetünk, hogy maga a Föld is ugyanezt a „felruházást” teszi velünk. A szellemi és a testi össz tulajdonságunk egy része tehát a számunkra tüzet is jelképező Napéből, egy része a termékeny Földéből, a hiányzó két része pedig a vízből, valamint a földön élő vadállatok, növények (különösen fák), és ásványok tulajdonságaiból tevődik össze. Azt is észrevehetjük azonban, ha akarjuk, hogy a levegő tulajdonságaival viszont egyáltalán nem rendelkezhetünk.

Az életben való megmaradásunkhoz viszont a Napnak nem csak a sugárzóan jó tulajdonságára, azaz a szeretés tulajdonságával egyazon „bársonyos” (lágyan simogató) melegségére van szükségünk, hanem a bennünket ragyogva körülölelő fényére is, mely fény is lényegében egy tulajdonsággal egyezik, mégpedig a számunkra legfontosabbal, a tudatos értelemmel értés tulajdonságával. E tulajdonságunk révén vagyunk képesek élvezve az életet az életben részint magunkat fenntartani, de ugyanakkor megérteni például a mindeddig leírtakat is.

Nyugodtan megállapíthatjuk tehát, hogy tudatos értelemmel közvetlenül a Napunk lát el bennünket a magáéból. A Napnak tehát igen is voltak, és bizonyosan vannak is földi leszármazottai, és földre leszármazott dolgai is, de ettől függetlenül szellemi értelemmel minden arra fogékony élőlényt egyaránt ellát a közvetlen Napunk. Minden származás és értelem azonban a Legfőbb NAP-tól, Istentől ered, mely utóbbi tehát közvetítés révén jut el hozzánk emberekhez is. Mi azonban a tudománynak köszönhetően mindezt nem így hisszük, illetve nem így tartjuk.

Ha azonban nem változtatjuk meg ezt a lényegében csak kifordított szemléletmódunkat, akkor vajon nem megtörténhet-e velünk még talán az is, hogy ezúttal majd nem a vízáradat, hanem még a víz tulajdonságait is felülmúlni képes tűz, a mindent megtisztítani, mindent „fertőtleníteni” képes égi tűz fog bennünket a vízéhez hasonlóan özönléni tudó tulajdonsága által elpusztítani, amikor irányunkban már elfogy a Legfőbb türelme?

Mi lesz velünk tehát, ha a Minden Napok Napja „haragja” a Napunk közvetítésével egyenesen illetve oszlopszerűen tör majd ránk, és az bennünket majd éppen olyan készületlenül fog érni, mint ahogyan a víz haragja az özönvízkor is készületlenül érte az akkor élő emberek legnagyobb többségét?

Nem jobb lenne a számunkra nézve, ha gyökeresen megváltoztatnánk az eddigi helytelen nézeteinket, és máshogyan, azaz éppen hogy legalább olyan helyesen kezdenénk el élni, mint ahogyan ezt eddig helytelenül tettük?

A HOLDKERÉK, ÉS AZ AKÁR ÁLTALA IS ELŐÁLLHATÓ, DE EL IS KERÜLHETŐ „KÁOSZ”

A Biblia Zsoltárok könyvében van egy rövid utalás arra vonatkozólag, hogy egy ideig majd nem lesz holdja a Földnek. Hogy azonban hogyan is történhet meg mindez, azon nagyon is érdemes elgondolkodni, mert nagyon is valószínűleg ugyanúgy, mint ahogyan az 4,5 Milliárd évnél is korábban történt. Akkor ez az állapot úgy kezdett előállni, hogy egy bizonyos időszakra (talán 7 isteni napra, azaz hétezer földi évre) egy akkor talán még ismeretlen kisbolygó keringése szinkronba került a Föld keringésével, és ezért a Föld felé közelítő égitest a Nappal együtt állni látszott az égen. Az onnantól kezdve azonban valami oknál fogva már rohamosan közeledő égitest egy kritikus pontot elkerülve szétszakadt vagy szétrobbant, és a darabjaiból a Föld köré képződött „gyűrű” fokozatosan a Földre hullott.

A hold szétesését követően tehát „kőeső” zúdult a Földre, mely „csapást” a megváltozott gravitációs viszonyok eredményezte vulkánkitörések, földrengések, földcsuszamlások, valamint tomboló szélviharok és tűzvészek tettek teljessé.

Mivel a hold nem volt többé, megszűnt a szívéhatás, ami az Egyenlítő körül felduzzasztotta és egybetartotta a vizeket az egész földgömbön, és ezért a vizek szétáradtak a Föld Ráktérítőjétől északra, illetve a Baktérítőjétől délre eső hatalmas, addig szárazföldi területein. A viszonylagos normalizálódás után, úgy 4,5 Milliárd évvel ezelőtt azonban egy újabb „kozmosz karambol” történt, mikor is a földgolyó, és egy hatalmas aszteroida (Atlasz és Asteron?) összeütközött. A Földből kiszakított darabok az aszteroidáról levált anyagokkal összetömörültek, és egy új, szintén gömbformát felvevő, Hold nevet kapott égitestet képeztek. Nos, valahogy így lett új holdja a Földnek. Lehetett azonban úgy is, hogy egy addig önálló pályán mozgó kisbolygót egy üstökös letérítette a pályájáról, melyet a Föld mikor az a közelébe ért a vonzerejével elfogta, és a holdjává tette. A Hold a gravitációs vonzerő következtében tehát éppen olyan földkörüli pályán maradt, mint ahogyan maga a Föld is van a Nap vonzásában.

A jelenlegi holdunk tehát szüntelenül a Föld körül kering, és a Földdel mintegy alárendelt kölcsönösségben van. Ez a kölcsönösség azonban, mint már meg is figyelhettük, nem mindig örök.

Ha tehát a jelenlegi hold egy neki ütköző hatalmas aszteroida, vagy egy elszabadult kisbolygó kényszerítő hatására a pályáját elhagyva a vonzereje következtében a Földnek a lényegi részével neki is ütközne, akkor akár még ki is lökhetné a Földet nem csak az addigi pályájáról, hanem még talán a galaxisunkon kívülre is. Még tehát akár egy új galaxisbani új élet is képződhetne az egykori Földön. Kezdetben ez esetben sem lesz, később azonban valószínűleg egy hasonló előbbi történés során majd újra lesz holdja a Földnek.

Másik lehetőségesség, hogy az ütközést követően a Föld marad a helyén, a Hold viszont az ütközésben megcsappant tömegénél fogva mintegy elszabadult kisbolygóvá válva beleszánguld a térség legnagyobb vonzerejével rendelkező Napba, és örökre egyesül vele. Ez esetben sem lesz tehát egy bizonyos ideig holdja a Földnek.

Léteznek azonban más alternatívák is, viszont azoknak már igen kevés a valószínűsége. Az élet azonban még csak az esetleges „karambolt” követő pályamódosulás esetében is akár még totálisan is kipusztulhatna a Földről. Igen nagy a valószínűsége azonban annak is, hogy mégiscsak maradna rajta valami kevéske élet is.

A tudósaink nyomán úgy tudjuk, hogy az aszteroidok illetve üstökösök a Plútó pályáján is túlról érkeznek a Nap távolabbi tartományából, ahol is milliárdszámra szálldosnak a végtelen térben gyéren eloszolva. Onnan valami oknál fogva időnként kiválik egy vagy több soha nem szabályos kör vagy gömb alakú „repülő hegy”, és a naprendszerünk belső tájai felé veszi az útját. A legtöbb azonban csak megkerüli a Napot, és már repül is vissza a végtelen ismeretlenbe. Közülük mások viszont az egészükben, illetve már maguktól is szétesve a

Napnak, vagy egy-egy nagyobb bolygónak a vonzásába kerülhetnek. Ha azonban ezek az égitestek a Napban vagy a bolygók légkörében nem égnek el, akkor a bolygókban kisebb-nagyobb, de akár még végzetes katasztrófákat is okozhatnak.

Nos, ha eddig még nem vettük volna észre, mi emberek magunk is parányi, a sötét űrben a jelenlegi napvilágunk mellett azonban csak félig sötétségben a Földdel együtt bolyongó „égitestek” vagyunk. Ha azonban nem vigyázunk, illetve amennyiben nem tartjuk be a naprendszerünk Isten irányítása mellett működő, a lényegében tehát nem, de részint már önmaga megszabta szabályokat, akkor akár még egyénileg is az örök és végtelen térség kilátástalanul sötét világába kerülhetünk.

A Nap hívó illetve „szívó” hatásának az egyre jobbani érvényesülését már mi magunk is érzékelhetjük, és ezen figyelmeztető jelből a mai intelligenciánkkal már tudnunk kellene következtetni a várható következményekre is. Amennyiben tehát gyorsan nem kezdjük el újra betartani a kozmikus szabályokon belül is a tulajdon naprendszerünk megszabta, ránk közvetlenül, de az egész lüktetésszerűen élő egyetemleges rendszerre nézve is általános szabályokat illetve törvényeket, akkor könnyen a még egyre csak céltalanul bolyongó sötét „kavicsok” sorsára is juthatunk.

A Nap viszont, mint tudjuk is, nem csak szívó, hanem „szűrő” hatással is rendelkezik. Az elsősorban gyógyító, azonban éppen annyira ártó erővel is bíró gamma és röntgensugárzás, az ibolyántúli, a „lágyan égető” sugárzásnál is rövidebb hullámokban áramlik felénk, azonban egyelőre még nem ér el egészen a Föld felszínéig. Mára már szinte mindenki tudja, hogy ezeknek a sugárzásoknak a Földet körülvevő ózondús légkör vet gátat.

De vajon eleget gondolkodtunk-e már azon, hogy igazából mi is fog majd velünk történni, ha ezt a bennünket körülölelő védőréteget majd mi magunk fogjuk a kritikus pontig „kiperforálni”?

Mi lesz tehát akkor, ha a Kozmosz szabályaihoz mérten helytelen viselkedésünknek és ténykedéseinknek köszönhetően majd maga a Minden Napok Napja nyomására fogja a Napunk ezt a nagyobbik részében maga kialakította ózonfátyolt a képletes kardjával (szárguldo kisbolygója vagy holdja „csóvájával”) átdöfni, majd azt a „tetejétől” az aljáig végig is hasítani?

Nem nagyon is lehet, hogy a jelenleginél jobban kellene vigyáznunk arra, hogy a mai helytelen mentális és tárgyi tudományos viselkedésünkkel és cselekedeteinkkel nehogy olyannyira felingereljük a Napot, hogy az a „kardja” helyett már egyenesen a képletes „gömbös végű dárdáját” kapja a kezébe, és azzal egyszerűen csak átdöfjön bennünket a Földdel együtt, és azáltal máris egy alsóbb régióba szögezzen le bennünket, esetleg még véglegesen is?

Miért nem elég már a szinte már állandóvá vált gyűlölködéseink révén felhalmozott negatív mentális energiákból, és a magunk alkotta fizikai tárgyainkon keresztül kibocsátott szintén tömegesen negatív elektromágneses kisugárzásból, melyek mind a bennünket óvóan-védően körülvevő látható és láthatatlan réteget bomlasztják, mintegy tehát felőlünk indíttatottan?

Miért kell nekünk is az itt tehát inkább már magunk csinálta, és pedig többnyire már csak mesterségesen keltett „káoszt” választanunk, a mindig és minden szinten helyes isteni örök rendezettség helyett?

Talán bizony mára már olyan bátrak és jó tudósok lettünk, hogy már nem félünk még attól sem, ha egyszer hirtelen azt találnánk észrevenni, hogy többé nincsen már holdunk sem?

A káoszt azonban, lássuk be józan ésszel, mégiscsak célszerű lenne minden szinten elkerülnünk, mert az a többség számára soha nem lehet jó.

A „káosz” metafizikai értelemben nem más, mint az Istent a külső felszínére fellépésekor körülvevő külső természetnek az isteni önmegteremtést megelőző állapota.

A külső természet kezdetben kietlenül puszta és sötét volt, melyet számunkra szimbolikusan a szikes szárazföld jelent, és egyben jelenít is meg. Ez volt tehát a szellemi mélységekből előretörő, a külszínen vagy felszínen megjelenülő isteni tulajdonságoknak az egysíkú alaplapokként pangó állapota. A külső természet kezdetben tehát csak ennyiből „állt”. Isten azonban föléje emelkedett, és ezzel kezdetét vette a külső világának a megteremtése, illetve vele egyben a már abszolút tökéletesen be és megrendezett belső azaz szellemi világához teljesen hasonlító rendezése.

Alapjaiban azonban ez az érzékelhető kerek tömeggé szellemi nyomásra vagy „prézelésre” megtörténő földi összetömörödés elsősorban az Isten egyetemes jósága ellen lázadó szelleme bukásának köszönhetően jött létre, viszont egyelőre még csak feltételes létezéssel. Isten tulajdon részeinek, azaz az Őt abszolút egésszé tevő tulajdonságainak a külső „burkában” vagy körvonalában, mint külső természetben, ugyanis a „tudatlanságot” színként megjelenítő „sötétség”, és az Istennek „haragvó” természete (mely valójában a forrongó szeretete, melyet közvetetten a Nap nyilvánít meg a számunkra), kezdetben egyként, de a szabad akarat megkapását követően már külön-külön is megnyilvánult teremtménnyé avagy tehát képződménnyé vált illetve lett.

A káosz tehát egy ilyen történés során lett a Rendnek, Isten legbensőbb lényegének, az Értelme Középpontjának érzékelhető ellentéte. Istennek rá, mint tulajdon talpazatára való felállása, és az ezzel természetszerűleg megvalósuló még magasabbra történő minden irányú azaz körkörös föléemelkedése óta viszont a káosz már csak részlegesen, időlegesen, és egyedül csak az Isten akaratával egyezően lehet képes megnyilvánulni. A káosz így tehát már csak az értelmetlenség, a tudatlanság kifejező, ámde Isten állandó „fölköttes” jelenléte, és az örökkévalóság Isten általi megvalósítása óta teljességében valóságosan többé már kifejezhetetlen állapota. Tökéletes káosz tehát még csak az egész fizikai világegyetemben sem fordulhat elő, hacsak azt nem maga Isten akarja, hogy legyen. Az igazság ugyanis az, hogy Isten a legnagyobb és legtisztább Értelem már mindent magába foglalt, a káosznak még csak a lehetséges fogalmát is, így afölött is egyedül csak Ő rendelkezhet. A káosz ezért a számunkra ma már egyszerűen csak rendezetlenséget illetve szervezetlenséget jelent, de mint a többi általunk használt fogalom is, egyszerre jelent szellemi és tárgyi rendezetlenséget is. Minden fogalom azonban addig marad „kettős”, míg az értelmes hangsúlyozás, illetve az értelem révén végzett megkülönböztetéssel meg nem határozzuk, hogy melyiket is értjük „alatta”, azaz melyiket helyezük ideiglenes alárendelt helyzetbe a másikkal szemben.

Nos, Isten is folyton rendez, a határozataival szabályoz bennünket emberi tudatokat. Ő azonban mindezt egyedül csak azért teszi, hogy nehogy az általa már megvalósított rendből, mi ellene valamilyen szinten szintén lázadó teremtményei, még csak véletlenül is újra káoszt csináljunk, akár csak az itteni látszatra is. Az isteni teljességgel szemben ugyanis hosszabb időre még ez sem lehet megengedett, mert a már örökérvényű rendelete azt „írja elő” illetve az esetben már mondja is ki, hogy a Rend ellen lázadókat az isteni teljesség minden résztvevője számára elfogadható módon, de mindenképpen lehetetlenné kell tenni az Egység és rendjének maradéktalan megőrzése érdekében. Ha tehát más megoldás már végképpen nincsen, akkor a rendelleneseket el kell taposni, meg kell semmisíteni, hogy továbbra még csak véletlenül se veszélyeztethessék az isteni teljességnek még csak egyetlen jó résztvevőjét sem, nem hogy az egészét. Ha pedig ezt a határozatot maga a Teljesség valami oknál fogva nem hajtaná záros határidőn belül végre, akkor maga az Egyetlen Isten szaggatná „ízekre” az ilyen teremtményeit, illetve teremtményi közösségeit. Igaz csak mélységes bánatára, mert azzal legvégül mégiscsak magát „rövidítené” meg.

Reménykedjünk tehát, hogy erre azért még a mi Istentől mára már talán túlságosan is „elvetemedett” esetünkben sem fog sor kerülni!

A TELJESSÉG, ÉS „SZEKERE”, MINT TELJES TÉR-„FOGAT”

A teljesség vagy mindenség egyenlő a „minden-térrel”, ami logikusan az összes észlelhető és nem észlelhető tér, valamint az azokban benne levő látható és nem látható minden „dolog”, és egyéni élőlény együttese.

Ha magáról a mindenségről kiteljesedik a tudás, akkor az azt jelenti, hogy az időtől kezdve minden létező téren, minden területen, azaz minden dimenzióban rendelkezésre áll majd az összes létező térről, és a benne lévő mindenről való „mindentudás”. A mindenről való tudás megismerésével viszont már maga a tudás is teretlenné, de vele egyben már időtlenné is válik. A „mindentérnek” ugyanis nem lehetnek még csak szellemileg érzékelhető határai sem, mivel az már teljesen határtalan. Így azonban az abban lévő csak időtlen lehetőségű „Idő”-nek sem lehetnek sem fizikai, sem pedig szellemi határai. Csak egy zárt, behatárolt térbe bejuttatott, vagy már abban megalkotott (megvalósított) időnek lehet kezdete és vége. Ilyen „zárt tér” a sötéttséggel szimbolizált tudatlansággal körülhatárolt fizikai világegyetem. E zárt rendszer sötét „hégján” azonban az ember csak a mindenségről való tudásának a kellő erősségű értelmi fényével lehet képes maga azaz szellemi tudata előtt „alagutat” fúrni, hogy az végre újra megpillanthassa a végtelen Értelem örökké ragyogó fényétől tündöklő eredeti hazáját. Minden biztonnal ez a földi életünk valódi célja, de sajnos egyenlőre még nagyon kevesen tudunk minderről. Pedig a valós mindenségről szóló információ leírva is ott van előttünk, ugyanis benne van a Bibliában is. A Biblián keresztül a Végtelen Értelem, Isten, közli is velünk, hogy: „minden fel fog tárulni előtted!” E szimbolikus értelmű szavakban a „minden” a „mindenteret”, a benne levő „dolgokat” és élő illetve létező lényeket egyben magába foglaló Mindenséget jelenti. A feltárulkozás illetve megnyilatkozás pedig azt, hogy a „minden” a csak szellemi lehetőségű „Semmi”-ből, annak „feneketlen” szellemi mélységéből kifelé a külvilág felé mennyire van kiterjeszkedve, azaz el vagy kiterülve, még inkább azonban „kitérülve”. Tömören tehát itt az van megfogalmazva, hogy a végtelen szellemi Semmi „terének” egy bizonyos pontjában avagy tehát a középpontjában elhelyezkedő, önmagát is a „semmiből” teremtő Isten ezideig mekkora teret, milyen hatalmas térfelületet tett a sajátjává. Lényegében tehát mekkora „körseletet” (valójában azonban egyre bővülő gömböt, vagy belőle felvehető bármely más alakzatot) „hasított” ki az értelmi fénye, illetve az értelmes gondolata révén legelőször is magának, és a számunkra ezen most még „néma” hangerejének hatására az önmaga tudatából kiváltódott változatos (színes) érzelmi erejének az együttese révén „később” már az önmagából származtatott teremtményei számára is. Minden tehát ami van, az mind Isten szellemi tudatának értelmi fénye, illetve az értelmes tudata fény és hangenergiája által lett.

Isten a központi (ön)magától minden irányba előretörve elsajátított, és egyben magához is csatolt terének az eredeti önmaga által valóságot adott, mely magával összekapcsolt tér az Ő közvetlen illetve eredeti tere lett. Így tett aztán a többi hasonló módon magához csatolt terével is, és így lett az eredeti teréhez már szervesen hozzákapcsolódó, egyre nagyobb „körgyűrűkből” álló, folyton bővülő „teljessége”.

Isten tehát bizonyos szintű valóságot adott az önmaga örök folyamatos értelmi fejlődése érdekében a szellemi tudati többletéből folyamatosan teremtett teremtményei számára kisajátított tereknek is, melyek által egyre nagyobbá vált, illetve válik is folyamatosan. E gigantikus egységről való tökéletes leválasztódást azonban egyedül csak a maga „végzése”, vagyis az eddig általunk inkább még csak félreismert, mintsem igazán megértett „ítélete” által tette lehetővé.

A mindig újabb valós tulajdonaként érvényesített újabb és újabb terek megvilágítása, azaz értelmi fényvel való ellátása Istennek ugyanazon „fényenergiája” által történt, és történik még ma is, amivel az első valósága elsajátítását is végrehajtotta. Isten azonban a mi irányunkban is újabbnál újabb terek elsajátítását hajtaná végre, vagyis a „fényével” továbbhaladna az egész

fizikai szférán is, ha mi emberi tudatok nem gördítenénk eléje egyre újabb és újabb akadályokat a tulajdon tudatlanságunkból fakadóan. Minden újabban kisajátított tér ugyanis akkor kap Isten eredeti valóságában igazságot, azaz az eredetihez hasonló örökérvényű valóságot, ha a benne a szabad akaratuk szerint létező vagy élő teremtményei az önmaguk megismerésén keresztül valamennyien megismerik és elismerik az Isten mindenbeni elsőbbségét, a felülmúlhatatlan nagyságát, a mindenbeni abszolútságát, abszolútságánál fogva megdönthetetlen szuverenitását, valamint ha alázattal szeretik és elfogadják Őt, mint egyetlen közös Teremtőjüket. Mindezek felismeréséből adódó tudati „fel”-fejlődésük által viszont az általuk szabadon választott térben már maguk is képesek lesznek egy magasabb szintű illetve újabbszerű teremtésre. Minden jelentősebb isteni segítség nélkül ugyanis képesek lesznek az egyedüli önmagukból magukhoz ugyan csak hasonló, de újabb, önálló létezésre valamilyen szinten már szintén képes egységet teremteni. Így halad ugyanis előre helyesen a teremtés folyamata minden irányban, és az egyéni tudatok növekedésével (fejlődésével) párhuzamosan növekedik az Isten mindent magába foglaló „Egysége”, és annak, lényegében azonban magának Istennek is a teremtő tudása.

Az egy általi teremtésre az Istent követő első földi példát a Jézust egy személyben szülő Szűz Mária szolgáltatta a számunkra. Erre az egymagunk általi teremtésre azonban valószínűleg már régen képesek lennénk, ha nem estünk illetve szeretünk volna bele ebbe a jelenlegi térségbe, ahol most éppen élve létezzünk. E térben azonban, természetesen a rendkívüli esetet leszámítva, egyelőre még csak a kettő egymástól különálló egyed általi teremtés van érvényben, mégpedig ideiglenes jelleggel. Azért csak ideiglenesen, mert mi, Istennek ebben a valóságterében élő teremtményei az örökké meglévő valóság eléréséhez szükséges előbbi követelményeknek még mindig nem teszünk eleget, hanem továbbra is ellenszegülünk azoknak, vagyis végül is Istennek, illetve a teremtés rendjének vagy törvényének.

Mi emberi tudatok tehát a teremtésünket követően, mert azt vonzóbbnak találtuk, „beleestünk” Istennek egy általa újonnan kialakított valóságterébe, a jelen életterünkbe, mely tér és a tartalma Isten által még nincsen teljes tökéletesen be illetve elrendezve. Még tehát nincsen kész azaz „meglett” állapotban. Emiatt, de a belezuhanásunk okozta feledékenységünk miatt is, már csak az Isten által ki vagy elsajátított (igaz valóságot már nyert) többi e fölött elhelyezkedő, vagyis a Teremtő Istenhez egyre közelebb eső, egyre magasabb tudatszinteket képviselő tereken keresztül visszafelé haladva tudunk illetve van lehetőségünk az eredetünk helyére visszajutni.

Hogy azonban az igazi valóságba valóban is visszajuthassunk, azért egyénileg is meg kell hoznunk az áldozatunkat. Most a fizikai időnkől és terünkől kell tehát feláldoznunk, hogy az „időtlen idő” és a „teretlen tér” tovább növekedhessen. Az e síkon „időző” testünk ugyanis, mint tudjuk is, teret foglal el. Ugyan még nem sokan tudjuk, de a meggyilkolt emberi és állati testek igazából ezért „áldozatok”. Az idő előtti haláluk ugyanis természetesen növeli az időtlen időt és a teretlen teret, bár az életben maradtak számára egyben az életképes teret is.

A teretlen tér avagy a „mindentér” térfogata tehát mindig csak áldozatok árán képes növekedni, mely növekedést azonban egyáltalán nem fizikailag kellene elképzelnünk, hanem teremtő tudásból, illetve szellemi tudatilag. Leginkább azonban értelmileg.

A végtelen tér, az űr, a teljesség „körbejárásához” Istennek magához a tér „fogathoz”, valójában azonban egyszerűen csak a „térfogat” fogalmára van szüksége. Maga a látható és láthatatlan világegyetem a lényegi mivoltát nézve tehát akár még egy fogathoz vagy szekérhez is hasonlítható. E gigantikus szekeret az égen a legtalálhatóbban a „Göncölszekér” csillagkép jeleníti meg. A Göncölszekér képében ugyanis két „pont” egy közös ponton keresztül húzza maga után a négyzetet, illetve a négykerékű „szekeret”. A „szekér” bizonyos értelemben tehát az űrterület „bejárásához” szükségeltetik.

E fogathoz is hasonlítható hatalmas és teljes rendszernek tehát egyetlen jogos (meg)hajtója van, akit még ma sem nevezhetünk másképpen, mint hogy: Isten. Egyedül a legnagyobb tudású, egymaga abszolút értelmű tudat, vagyis inkább „Értelem” képes e végtelenül hatalmasra kiterjedt rendszer egy kézben tartott irányítására, erre ugyanis még az összes tudós ember tudománya is alkalmatlannak bizonyul, és ez utóbbit a tudósok nagyon helyesen be is ismerik.

A szekér négy kereke a négyféle irányultságú értelmes tudat fejlődésével egyazon előrehaladásának a jelképe. Az Ezékiel próféta látomásában szereplő kerekék is ezt a folyton gyarapodó mindent-tudást jelképezik a központjuktól mindig csak előre irányban történő „járásukkal”, és az azokat is mindenütt beborító „szemekkel”.

A Nagy Fogatot húzó „lovak” azonban a fizikai világegyetem szekere esetében már csak arra vissza-vissza tekintő helyzetben elhelyezkedő „vonszoló” illetve vonz-erőkként nyilvánulnak meg. Ezek az erők az önmagát a teremtés mindig előremutató irányrúdjával kettéválasztott, valójában azonban egymástól örökre elválaszthatatlan Isten-Tudatból, azaz lényegében Istentől, a legelső és legfelsőbb értelmi lénytől származnak. A fogat vagy szekér hajtóját pedig már szintén ismerjük, ugyanis lényegében „Az” is „Ő”.

E szekér szimbólum viszont akár az egész emberiségre, de akár az egyénre is vonatkoztatható.

Az emberiség esetében a négy fő emberi faj adja a négy kereket, míg az ötödik faj, a „fehér”, azt a fajt képezi az ezen egységben, amelyik magát a jogos „hajtó”, Isten helyére felmagasztalta, holott ez a faj magát csak a Nagy Szekeret előrehúzó Mindentudó Tudatok mögött hajthatta volna igába. Így azonban az emberiség szekere egy időzített bombához inkább lett hasonlítható, mint ahogyan a fizikai világegyetem szekere benne a Földdel (mint ketyegő bombával) is ugyanahhoz hasonlítható. Ez a minősítés tehát javarészában már nekünk öntelt fehér „hólyagoknak” köszönhető.

Ezzel a hatalmas időzített bombával azonban a Mindenhatónak az a törekvése, hogy az egészét, de benne végre már a földi szekeret is, mind magasabb fokon áttetszővé, szellemi értelemmel mindjobban átvilágíthatóvá tegye, vagyis hogy mégtovább tökéletesítse. A további tökéletesedése ugyanis azt fogja majd eredményezni, hogy a szellem és az anyag között többé már számot kitevő, azaz mérhető különbség már nincsen. Mindez azonban csak akkor fog bekövetkezni, ha a szellemiből lett fizikai részt szimbolizáló „kanca” vagy „nőstény” végre már be fog törni, vagyis engedelmessé a „csödör” avagy „hím” akarátának, vele egyazon erővel fogja majd húzni a közös Nagy Szekeret.

Ezen szekeret, kocsit, fogatot, de más egyebeknek is (pl. hajó) nevezett „járművet” mintázza valamilyen fokon minden földi jármű (még a fizikai testünk is), illetve minden ide a földre látogató nálunkénál magasabb tudati szférákban élő illetve létező lények égi közlekedési eszközei is. Az ide látogatók közül egyesek azonban már olyan magas szintű értelemmel rendelkeznek, hogy transzcendens elemekből szellemi tudati ráhatásra építik fel a „járműveiket”, melyek bizonyos érintkezési pontokon átjövve már nem csak mentálisan, hanem fizikailag is képesek manifesztálódni. Ugyanezt a „mutatványt” pedig képesek a tulajdon szellemi testükkel is megtenni.

Talán most már nem is fog olyan hihetetlennek tűnni az sem, hogy a mi naprendszerünk szekerét a ránk közvetlenül ható szellemi-fizikai Napunk hajtja előre, aki Istennek, a legjobb „hajtónak” a képviselőjeként fogható fel. A galaxisunk Napja azonban a Napunknál már jobb hajtó-képviselő, a galaxiscsoportok illetve az összes galaxisok Napja pedig még az előbbieknél is jobb. A Minden Napok Szellemi Napjánál, Istennél viszont már nincsen jobb és valószínűbb hajtó az egész látható, és a számunkra egyenlőre még láthatatlan, végtelen Világmindenségben, de azon kívül sem, mert olyan, hogy „kívül” és Tőle külön Benne soha nem is létezhet. Isten ugyanis maga a Minden, és a mellette valójában lehetetlen Semmi is.

Ezt kellene végre már valamennyiünknek végérvényesen is belátnunk, hogy mi magunk is előbbre juthassunk a tudati fejlődésünkben.

Sajnos azonban egyelőre még a mi személyes tulajdonú szekerünk illetve fogatunk kereke is sokszor hiányzik, mivel az nem alul a helyén „kerekedik”. A mi szekerünk egy tévelygő szekerecske tehát, mely az alázatot mellőzve gyakran felülkerekedik még a jogos hajtójának, a szívünkben elhelyezkedő, Istent képviselő felsőlélek helye fölé is. Mára azonban a legtöbbször már még a Magasságos Isten fölé is fel kívánja magát magasztalni.

Vajon ilyen egyéni illetve csoportos hozzáállás mellett mennyi „futamideje” lehet még az emberiség közös szekerének?

III. fejezet

A LÉTEZŐ LEGNAGYOBB „SZERVEZET” VALAMINT ANNAK FÖLDÖNKÍVÜLI ÉS FÖLDI „ÁLLOMÁNYAI”

EGY HULLÁMHOSZON AZ UNIVERZUMMAL, A LEGNAGYOBB EGYSÉGGEL, ÉS TAGJAIVAL

Az anyagi világtól elszeparáltan egymásnak alárendelt fényvilágok sokasága helyezkedik el, illetve foglal el teret a végtelen mindenségben. Mi emberi tudatok az anyagi világban élünk, melynek anyagába, a fizikai testünkbe mintegy beléje vagyunk zárva.

A jelen világunkból vagy inkább csak állapotunkból való „megváltásunk” egyszerűen úgy definiálható, hogy az nem más, mint az anyag illetve forma fogságába „esett” énünket (szellemi tudatunkat) kifejezővé tevő értelmi szikránknak avagy fénykvantumunknak az anyagi hordozójából különböző minőségű testi formákon keresztül történő utazásszerű visszavezetése az eredeti és legtisztább szellemi forrásához, a végtelen idővel is egyazon Istenhez.

Az időtlen, vagyis teljes tökéletesen „Tiszta Idő” lényegében maga a kifejezett Létezés, mely határtalan és teretlen, de számunkra mégiscsak felismerhető „Valami”.

A „kifejezett” Létezés valójában olyan lehet, mint egy térbeli „lemniskáta”, mely örök folyamatosan egymásba, azaz végül is magába örvénylik. A komplex síkon négy szirmú virágnak megfelelő fekvő nyolcas ugyanis nagyon is jól kifejezi az önmagába visszakanyarodást. Egyébként a saját farkába harapó kígyó szimbóluma is ugyanezt fejezi ki.

A fizikai tér és idő azonban a manifesztáltságuk ellenére is hullámszerű „dolgok”, melyeknek emiatt egy náluknál „magasabbrendű valamibe” kellene hogy legyenek beleágyazva, vagyis egyedül csak abból illetve attól eredeztethetők.

A fizikai teret és időt körülvevő „valami” tehát csakis a „határtalan idő”, illetve a „teretlen tér” lehet, mely kettő is egyedül csak Istennel, a legtisztábbnak és legnagyobbnak is nevezhető Végtelen Értelemmel lehet egy, aki e kettőt egyként, „tér-időként” olvasztotta magába azzal, hogy az öntudatára ébredt kezdetekor külön-külön is egygyévált velük. Gyakorlatilag így lett, és lesz folyamatosan minden Isten.

A hibás szemléletmódunk miatt azonban nem fogadjuk be a tudatunkba, hogy valójában minden test, még az égitestek is, vagyis tehát minden ami van, az mind egyetlen végtelen térben lebeg. E lebegő mindennek tehát részegységei vannak, melyek egyetlen egészévé egészítik ki egymást. A végtelen térben pedig a beléje Isten által el vagy behelyezett testek (tárgyak illetve formák) Isten avagy a Teljesség akaratával egyezően hatnak illetve hathatnak egymásra. Egymást ugyanis a kialakított szerkezetük, és felvett irányultságuknak megfelelően, a saját tömegvonzerejük függvényében, kényszerpályákon való függőségben is tarthatják. Ezt a függőséget pedig a forgó, vagy más egyéb módon örvényt keltő mozgásuk révén önmagukból kibocsátott, eredetileg azonban indítólökésként Istentől megkapott hangszerű rezonanciájukkal, illetve a továbbiakban már attól származó önrezgésükkel érik el, és tartják is fenn. Ezen elektromágneses hanghullámok ugyanis a rezonanciájukkal befolyásolják az égi „szervezet”, vagyis a jelen figyelmünk fókuszába vett „égitestek” energiarendszerét, a mi emberi testünk esetében pedig a szervezetünk szintén elektromágneses elven működő idegrendszerét.

Helyes „befolyásolás” esetén tehát a Teljességet kitevő anyagi és nem anyagi, egymást azonban tökéletesen kiegészítő életterünk szinkronrezgésben működik, ám csak mindaddig, ameddig a rendjébe jelentős mesterséges beavatkozás nem történik. A Teljesség rendje tehát Isten által már eleve adott illetve meghatározott volt, és egyenlőre van is, ugyanis a Teljesség még ma is a kölcsönösen helyes hatás és visszahatás elvén működik. Az itteni látszat legalábbis még mindig ezt mutatja.

Az ember, mint az anyabolygójával együtt lebegő „égitest” különlegessége abból adódik, hogy a fizikai agya segítségével képes az önmaga egészéből kibocsátott rezgésszámot mindkét fő irányban, azaz lefelé és felfelé is megváltoztatni. A felfelé történő

megváltoztatásnak azonban tudatosan és tömegesen még nem ismertük meg a szellemi technikáját.

Az viszont nagyon is elképzelhető, hogy a hang, mint természetes frekvenciatartomány képes egy adott környezet rezgésszintjét az előző állapotáról magasabb rezgésszintűre felemelni, illetve megváltoztatni. A hang és a fény együttes ereje pedig bizonyosan még többre is képes.

A mi galaxisunkban természetesen van jelen a fény, és annak ellentétpárja a „sötétség” is, mely „elégtelen fény” számunkra nap mint nap láthatóvá teszi a fény megnyilvánulását illetve jelenlétét. Ez a megjelent fény pedig szinkronhatásban áll az elektromágneses hullámokkal, így az idő mértani azaz mérhető szerkezetével, és a kozmoszban mindent egyetlen egységbe tartó energiájú gravitációs rezgéssel is. E kölcsönhatás egy egységes, kiegyenlített energiájú elektromos „mezőt”, a kozmikus energia harmonikus rendben működő „mezejét” hozta, illetve hozza a kezdetektől fogva létre, és tartja is fenn még ma is.

Egyedül tehát a helyes kölcsönhatás révén és elvén jöhetett létre a fizikai világegyetem négy alapvető energiája vagy „ereje” is, melyek egységükben a számunkra az alacsony rezgésszintünk végett még megfoghatatlan, és teljességükben kihasználhatatlan teljes kozmikus energiák összességét alkotják.

A világegyetem a jelen állapotában azonban még mindig nem nevezhető stabilnak, hanem csak „átmenetinek”. Az örökös mozgása révén ugyanis ez az állapot akár pillanatonként is megváltozhat, ami ha az életre nézve jelentéktelen, akkor a végtelen egész univerzum, az „önmagába visszakanyarodó” viszonylagos nyugalomát nem zavarhatja meg. Ha azonban annak egy parányi részében „gyökeres” változás történik, például az ott élő lények kizárólagosan csak az anyagra hangolódnak rá a rezonanciájukkal (mint pl. a Földünk, illetve a magunk esetében), akkor az ott előidézett helytelen változás a térségben elterjedve, akár már totális „káoszként” is megjelenülhet, mely már őt érintő csapásra az „egész birodalom” együttesen is visszavághat.

A világegyetemben tehát minden energiából és rezgésből áll, így ez alól a Föld és annak mi emberi lakói sem képezhetünk kivételt, mivel a testünk anyagai azonosak a Föld anyagaival.

Sajnálatos módon azonban az évmilliók során az emberi tudat szinte kizárólagosan az anyag rezgéseire hangolódott át, és ezzel elvesztette illetve elfelejtette a mindennel és mindenkivel, főképpen azonban a Teremtő Istennel való kapcsolattartását. Az egónk megerősödött testtudata ugyanis átvette az irányítást a test fölött, és őt áll a testünk „révében” a kozmoszon keresztül hozzánk mindennek ellenére is változatlanul folyamatosan szóló isteni hangok, szavak, illetve „beszédék” előtt, és közülük csak azt engedi a „szűrőjén” átjönni, ami a léte fennmaradását nem veszélyezteti.

Ameddig viszont nem leszünk képesek beengedve hasznosítani a kozmoszbéli energiákat, és helyettük is csak a geo és bioenergiáinkat használjuk és fejlesztjük, addig nem is válhatunk olyan fajjává, mely a kozmoszban akárhol máshol is képes önállóan (jelentősebb isteni beavatkozás nélkül is) fejlett kozmikus civilizációt létrehozni. Pedig mi is éppen amiatt teremtettünk, hogy majd magunk is éppen olyan teremtőkké váljunk, mint amilyenek a mi teremtőink voltak. Ha mindezt még az anyagi kozmoszban megértjük, akkor majd mi is azt fogjuk keresni, hogy a kezdeti evolúciója során mely bolygó élővilágának az egyedei alkalmasak az általunk birtokolt tudati energiák egy egységnyi azaz alapvető részének a befogadására, és ott majd Isten által engedélyezett istenekként már magunk hajthatjuk végre az alapjaiban Isten által megalkotott ama bolygónak az értelmes élettel való megtermékenyítését. Lényegében azonban a fizikai, vagy a már nem elsősorban fizikai életnek az oda illetve ott is történő el illetve kiterjesztését.

Az emberi érzékelés számára a legfontosabb a hallás és a látás. A hallás hanghullámok érzékelése. A látás pedig az elektromágneses hullámok bizonyos sávjának érzékelését teszi

lehetővé, azonban a látás nem csak érzékel, hanem ki is sugároz. Ez a kisugárzás tulajdonképpen a szellemi tudatból eredő térbeli képek hordozója, mely kisugárzás az intenzitástól függően magasabbrendű hullámterekbe is eljuthat, és ott is érvényesülhet. Ezt tehát a másik tudat venni tudja, ha egy rezonancián van vele, illetve ha a magasabb tudású tudat „leereszkedik” hozzá, vagyis „alászáll” a hozzá képest alsóbb szintre. Ilyen nagy mérvű visszaereszkedés volt a Jézus által elvégzett „alászállás” is, melyet Jézus minden bizonnyal csak jelentős isteni segítség révén volt képes végrehajtani.

A fény látható sugárzása is lényegében információtovábbítás, ami gyakorlatilag létezési kiáradás, mely az annak értelmétől történő megvilágításból fakadóan a „szálszerű” univerzumon keresztül időtlen gyorsasággal továbbítódik oda-vissza. Azonnal továbbítódik tehát az egészétől a része felé, illetve a részétől is az egésze felé. Mi emberi tudatok tehát elkülönült, de a szálal világegyetemen keresztül mégiscsak remélhetőleg örökösen hozzákapcsolt részei vagyunk az isteni egésznek.

Mi emberek azonban csak akkor fogunk majd mindent tisztán látni, ha a tudatunk a kozmoszból felénk is folyton áradó „fény-kép-folyam-energia” értelmét felfogja, vagyis amikor annak értelmének érzékelése felé, a valóban igaz valóság felé, mintegy képletes teljes fordulattal visszafordul. De nem csak visszafordul, hanem eleget is tesz neki, azaz teljes meggyőződéssel elfogadja, elismeri, és nyíltan vállalja is a vele, lényegében azonban az Istennel való egységét.

Valójában tehát tudati energiák léptetik vagy „ejtik” bele az anyagba a tudatunknak egy bizonyos részét, míg a szellemi tudatunk nagyobbik része az eredeti „közegében” marad, fenntartja a sokdimenziós mivoltát, és az anyagba beléptetett részétől függetlenül is továbbfejlődik. E kisebb és nagyobb rész azonban telepatikus kapcsolatban marad egymással, amit mi emberek tudatosan nem észlelünk, viszont az itteni kisebb rész, az „én vagyok” tudat fejlődése, az itt szerzett tapasztalatai, a nagyobbik rész fejlődését is szolgálják. A nagyobbik rész továbbközvetítésével pedig már egyenesen Istent szolgálja e parányi részének fejlődése is.

Lényegében tehát így bővül, így fejlődik a megsejmelhető külsejével, és a csak szellemileg látható belsejével együttesen teljes világegyetem illetve legnagyobb egyetemlegesség, melynek tehát a belsejességének azaz a tiszta szellemiségének, annak örök elsődlegességénél fogva az anyagi szféra csak a „héját” vagy a „bőrét” képezheti, de azt is csak képletesen.

Mi emberek a tudati energiák folyamatos működését a gondolkodásunkon keresztül érzékeljük. A gondolkodás a tudat alacsonyabbrezgésű rétegeinek számunkra állandónak tűnő tevékenysége, és egyben kifejező képessége is.

Az agyunk viszont már csak fizikailag illetve biológiailag jeleníti meg a tudatot, mely a síkon belüli, illetve az egymástól különböző dimenziók közötti kommunikációs összekapcsolásra szolgál, ahogyan lényegében a tudatunkat kifejező testünk is ugyanezt a funkciót tölti be. Az agy működése is tehát a hullámmozgáson, a rezonancián alapul, ahogyan az egész kozmosz működése is azon alapszik.

Az elvadult, és mohóvá is vált vezetőink és tudósaink agresszív gondolatainak tehát semmiképpen ne engedjünk teret, mert a meggondolatlanságuk okozta atomháborúval, illetve a nagy energiájú kísérleteikkel, melyek szintén rezgéhullámokat keltenek, igen jelentőségteljesen megbolygathatják a kozmosz egészének előtte még egységes rezonanciáját. Az ilyesfajta rendbontás ugyan elsődlegesen a tulajdon rendszerünket teheti tönkre, de az „ürzavart” okozót még akár egy másik bolygónak helyettünk történő önmaga feláldozásával együttjáró áron is, de el fogja pusztítani az adott körzet közelében élő, miénknél fejlettebb társadalom az egész kozmikus rendszer megmaradása végett. A magasabbrendű kozmikus erők tehát semmiképpen sem fogják hagyni, hogy egy Istentől „elvetemedett” civilizáció (?)

végezt a teljes fizikai szféra idő előtt összeomoljon, az előtte is szintén nyitva álló, és talán már meg is szokott békés átváltozása helyett.

A tudat mint energia egyben tehát bizonyos fokú hatalom is, viszont ezt a hatalmat csak arra használhatnánk fel, hogy a vele felfogható létérzelmeken keresztül értelmesen és egyre jobban megismerhessük a bennünket szolgáló „életerőt”, azaz a jelen nézőpontunkból nézve Istent, és nem pedig egymás fölötti hatalmaskodásra, egymás megalázására, és megsemmisítésére szolgál, mint ahogyan mi azt jelenleg még nagy szégyenünkre elsősorban arra használjuk fel. Sajnos mi magunkat intelligenseknek, és ráadásul még vallásosnak (sőt keresztényeknek) is tartó illetve valló emberek mindezt még máig sem értettük meg, pedig hamarosan már a technikai fejlődésünk csúcspontjára jutunk el. Ha tehát továbbra is így folytatjuk, akkor több mint valószínű, hogy éppen ez a meg nem értés lesz a civilizációnk bukásának a kiváltó oka. Ez pedig a Föld történetében már nem is egyszer előfordult, viszont mi még ezekből az előttünk álló példákból sem tanultuk meg, hogy főképpen az Isten nevét felhasználva, sem pedig anélkül, embernek senki emberfia fölött, sem pedig nem emberfia fölött nem szabad ítélkeznie, nem szabad igazságtalanul hatalmaskodnia, nem szabad a másik embert megaláznia. Ezzel ugyanis az illető egyén vagy csoport éppen hogy maga ellen vétkezik, magát ítéli el az életenergia szentsége előtt, és szennyezi be magát olyannyira, hogy akár még a létező tudatszintek legalacsonyabb fokára is visszaeshet.

Sokkal jobb lenne tehát, ha mi emberek is állandóan egy hullámhosszon maradnánk elsősorban az Istennel, a kozmosszal, de éppen ugyanúgy minden embertársunkkal is, ugyanis ez az állapot már valóban az örök harmóniát jelentené a számunkra, amit mindig is elérni vágyódunk. A mai állapotok azonban sajnos azt mutatják, hogy jelentős isteni beavatkozás nélkül már lehetetlen elérnünk még csak a kiegyenlített „együttrezgést” is, nemhogy a közös és végtelen harmóniát.

FÖLDÖNKÍVÜLIEK?

Mi földi emberek tudományosan bizonyítottan nem a világegyetem közepén helyezkedünk el, mégis folyton azt tételezzük fel, hogy a mindenség központi terét foglaljuk el, és akik e térségben nem mindig látható azaz „állandó lakosokként” vannak benne, azok mind „földönkívüliek”.

Ha azonban annak tényét minden elfogultság nélkül tudomásul vesszük, hogy nem mi földi emberek vagyunk a világmindenség központja, akkor minderről teljesen mást állapíthatunk meg. Igazából csak azt, hogy mi is ugyanolyan értékű, viszont más minőségben illetve állapotban megnyilvánult részei vagyunk ennek az irdatlan nagy egyetemességnek, mint az általunk földönkívülinek elnevezetett, magunk kialakította tévhitünk szerint a Földhöz semmilyen joggal nem rendelkező élő, vagy a számunkra inkább már csak létező lények illetve civilizációk. E csak a részünkről történő „kívülhelyezéstől” függetlenül azonban ezek a lények ugyanebben az általunk használt térben jogosan is itt lehetnek. Még tehát akkor is, ha mi erről még csak hallani vagy tudni sem akarunk. A jelenlegi korlátoltságú képességeinkkel ugyanis már nem tudjuk meghatározni, annál fogva pedig szabályozni sem a nálunkénál magasabbrendű valóságukat, illetve a térbeni tevékenységüket.

De mi van akkor, ha ezek az élő vagy létező lények csak visszalátogatnak a korábbi életterükbe, és bennünket mint az örököseiket látogatnak meg? Vajon „földönkívülieknek” nevezhetők-e ez esetben is?

Az igazság tehát e területen még mindig az, hogy még egyetlen földi ember sem tudta hitelt érdemlően bebizonyítani, hogy egyáltalán nem egy földi fejlődésén már túllépett emberi civilizáció megőrzött génjeiből teremtett utódcivilizációja vagyunk, hanem egy teljesen új eredetű, önmagától eredő földi civilizációnak anyagi úton véletlenszerűen létrejött, vagy valamilyen számunkra még ismeretlen fizikai módon létrehozott utódai vagyunk.

Az igazán valós helyzet azonban az, hogy mindkét előbbi lehetőségesség esetében is egyedül csak a tudati fejlődésünk céljából tartózkodhatunk itt a tévelygéseink miatt általunk már kizárólagosan a sajátunkként kezelt Föld nevű bolygón. A fejlődésünknek az igazi célja pedig az, hogy az itteni fizikai tapasztalatinkkal tudásában ráakódásszerűen illetve láncszerűen gyarapodott emberre jellemző tulajdonságok szellemi tartalmát fizikai anyagban is átörökíteni képes génjeink útján a bennünket egykoron létrehozókhöz hasonlóan mi is újabb, vagy mégújabszerű emberi civilizációkat teremtsünk magunkból.

Az itt a földön is elérhető cél tehát az, hogy újabszerű értelmes tudati teremtményeket hozzunk magunkból létre a velünk együttesen illetve párhuzamosan fejlődő világegyetemnek arra alkalmassá, és a fejlettségünknel fogva számunkra elérhetővé is vált valamely részében, de soha nem most itt a földön, ahol mi is élünk! Azok a teremtmények aztán a fejlődésük során majd hozzánk hasonlóan maguk is az önmegsemmisítés peremére fogják sodorni magukat, miközben mi valami módon mégiscsak elkerülve a megsemmisülést, már egy emelkedettebb tudatszinten folytatjuk tovább a tulajdon fejlődésünket. A további fejlődésünk közben azonban a bennünket teremtő elődeinkhez hasonlóan mi is segítjük majd a teremtményeinket a fejlődésükben, őket mintegy farokként vagy „csóvaként” magunk után vonva. Ezen fejlődésünknek viszont az alapja többé már nem anyagi, hanem szellemi tudati, illetve végül már tisztán szellemi lesz.

Az itt megszerzett tudásunk révén pedig képesek maradunk akarunk szerint anyagilag, vagy anyagi szemek számára is érzékelhetően továbbra is megjelenni a fizikai szférában, de többnyire már csak a tudati továbbfejlődés céljából hátrahagyott utódainkat segítő szándékból, hogy ők is követhessenek majd bennünket a magasabb tudatszintekre. Viszont amikor ők elkérik a mi akkori szintünket, addigra mi már egy még magasabb szellemi tudatszintet érünk majd el. A fejlődéseink ugyanis, még ha innét nézve különállónak is tűnnek, az igazság

szerint kölcsönös függőségben és egymásrahatással vannak egymással, de az egész világmindenség egyetemes fejlődésével, illetve a fejlődésének az irányára is.

Ha tehát mi az „idegeneket” elhamarkodottan „földönkívülieknek”, és nem pedig az „Egységet” jól, illetve átmenetileg kevésbé jól szolgáló kozmoszbéli társainknak tekintjük, akkor ők is ugyanilyen joggal tekinthetnek bennünket az egységes kozmikus civilizációtól önző módon elkülönült vagy elidegenedett tudati elemeknek, melyek a saját maguk kialakította beteg állapotuk miatt gyógyításra azaz helyreigazításra (vagy helyre-„rázásra”) szorulnak.

Amennyiben pedig a jelen földi civilizáció a többségében már menthetetlennek bizonyul, akkor az Egységgel nem együttműködő ezen részünknek, vagy ha már elengedhetetlen, akkor pedig a teljes civilizációnknak is a megsemmisítésére kell, hogy törekedjenek a többi kozmoszbéli társak. Ezt pedig meg is teszik, még tehát akkor is, ha emiatt egy nálunk fejlettebb részünknek velünk együtt kell elpusztulnia. A kozmoszbéli rend további folyamatos és zökkenőmentes fennmaradása érdekében azonban egyes egység illetve egységek még fel is áldozhatják magukat. Jézus egyéni önmagának a feláldozása éppen az emberiség fennmaradása érdekében történt, melynek kozmikus lezajlása valószínűleg most van folyamatban, csak valami számunkra ismeretlen oknál fogva még mindig nem jutott el a végkifejletéig.

A mai viselkedésünkkel tehát már éppen mi emberek lettünk a „kozmosz-idegenek”, mivel mi mást se teszünk a kozmoszsal, mint hogy egyre csak szennyezzük, vagyis többnyire csak károkat okozunk benne. Sajnálatos módon ugyanezt a gyakorlatot követjük a hibásan teljesen magunkénak hitt világunkban, a földön is.

Mi emberek a tudati fejlődésünknek még csak a kezdetekori pillanatában vagyunk, de mi tévesen azt hisszük, hogy már a csúcsa felé közelítünk. Mi tehát még csak nem is a legvégső pillanatban, hanem a józan észen alapuló meggyőzés helyett már kezdettől fogva inkább a fizikai megsemmisítésére, legyőzésére, legyilkolására, eltaposásra törekszünk a mi kisebb vagy nagyobb egységeink ellen szegülőknél.

Mára már sajnos még az adott teljes rendszerünk legkisebb részegységein belül is olyannyira elkülönültünk egymástól, hogy már minden tőlünk valamiben más társunkat is ellenségnek, nekünk többnyire csak ártó egyednek tartunk illetve tekintünk. Mára tehát már nem csak a „földönkívülieket” tartjuk magunktól másnak illetve idegennek, hanem már a közvetlen embertársainkat, esetenként még a tulajdon családtagjainkat is. Ehhez a különbözőség szülte ellenségeskedéshez azaz „magunkon kívüliséghez” sajnos itt a földön már a vallási hovatartozás ténye, de akár már a külső kinézet is elégséges, mert az emberek (?) már egyedül ezek miatt is képesek egymást öldökölni, nem csak a pénz, az anyag, az arany, illetve nem utolsósorban az itt egymás fölött is megszerezhető hatalom miatt.

Egyáltalán nem biztos tehát, hogy valóban „földönkívüliek” a földön kívüliek, hanem inkább tűnik biztosnak, hogy mi önző, mohó emberek a többségünkben már valóban „kozmosz-idegenek”, vagy méginkább a mindent átölelő Egység-„ellenesek” lettünk. A legszörnyűbb azonban az, hogy mára már igen sokan „élet-ellenesek” is vagyunk, illetve az élet ellen cselekszünk. A kérdés tehát az, hogy mindezek mellett van-e még, illetve meddig van nekünk létjogosultságunk a világegyetemben, melynek még a pusztta neve is az egyetemlegességre utal, nem pedig az elkülönülésre, mely elkülönülést mi bárgyú hatalmi és gazdasági érdekektől vezérelve a teljességében is végre óhajtanánk hajtani, ha ezt az „egység szelleme” megengedné nekünk.

Az igazság azonban az, hogy ezt a különködést az egység a végtelenségig soha nem engedheti meg magának. A tényleges elkülönülés valós lehetősége ugyanis egy bizonyos idő eltelte után már valószínűleg veszélyeztetné az egység harmonikus együttműködését, mely az örök fennmaradás függvénye, és örökre megmásíthatatlan törvénye is.

Ha tehát a helyzet tovább már tűrhetlenné fog válni, akkor biztosak lehetünk benne, hogy a „Nagy Birodalom”, mint ahogyan a fantasztikus filmekben is, majd vissza fog felénk vágni, vagyis az általunk tervezett elkülönülés majd fordítva fog elsülni!

Nagyon is nem tanácsos tehát mindaddig bárkit is földönkívülinek neveznünk, ameddig minden kétség nélkül nem győződtünk meg róla, hogy az a valaki, aki itt megjelenül, valóban földön kívüli eredetű-e, mivel könnyen meglehet, hogy ezzel a kijelentésünkkel éppen hogy magunkat helyezzük kívül az isteni természetű eredetünkön. Ezen kijelentésünkkel ugyanis éppen hogy megtagadjuk a közös eredetünket, illetve szembefordulunk, sőt ellene szegülünk az igazi származatónknak, de rajta keresztül a minden származás legelején álló Legfelsőbb Intelligenciának, a Legtisztább Értelemnek, Istennek is, akitől a létezésről, de az egyéni létezésünk tényét igazoló meggyőződésünkről szóló legelső, illetve első információ is származik. Ezen információk pedig a mindenki által nagyon is jól ismert „VAGYOK”, és az „én vagyok”.

A BOLYGÓ IS SZERVEZET

A bolygót a Minden napok Napja teremti. Fizikailag azonban a magából kialakított napja részére juttatott tiszta értelmű tudati energiája hozza létre. A bolygó úgy keletkezik, hogy a kialakított Nap egy magától távoli „pontot” (teret) áthat magával, és rajta keresztül is érvényesíteni kezdi a szintén a Legfőbb Napjától, a „Forrásnaptól” származó, és ezért vele egyazonnak minősülő vonzerejét. A térségben bolyongó elemi részecskék e vonzenergia hatására köréje gyülekeznek, és szorosan illetve szervesen hozzátapadnak. Egy bizonyos idő eltelte után azonban az összegyűlt részecskék a mennyiségüknél fogva már tömeget is képeznek, és attól fogva pedig már a tömeg is vonzani kezdi magához a magához hasonló elemi részecskéket. Az így kialakult együttes tömeg képezi tehát a bolygót.

Ez a már létező Nap közelében kialakult együttes tömeg aztán már maga is vonzani kezdi magához a körülötte bolygó hozzá hasonló kisebb-nagyobb elemi egységeket. Így áll tehát össze egységgé minden egyes naprendszer, melynek rendszerét magából a rendszerből nézve elsősorban a Nap szabályozza. A Legfőbb Nap szempontjából azonban a Napjának ez az uralma lényegében csak az Ő képviselt vagy közvetett uralma. A naprendszerünk Napja tehát Istent képviselve ural bennünket Földdel együtt bolygó, és közben rajta is bolyongó embereket is.

Nos, ha esetleg még nem jöttünk volna rá, mi emberek is hasonlóan alakítgatjuk ki a saját rendszereinket illetve szervezeteinket. Az emberi szervezet ugyanis úgy alakul ki, hogy egyetlen ember elméjéből, mint egy szikra, kipattan a gondolat, hogy ő maga is egy működő azaz élő szervezetet alakít ki. Ennek az elvit mindig csak követhető gyakorlati megvalósítását pedig úgy végzi, hogy megjelöl egy magához közel illetve távolabb eső helyszínt, ahol az eredeti gondolata alapján általa, vagy az időközben már maga köré gyűjtött (beavatott) társaival együtt irányítani kívánt szervezetet létrehozza, majd ott létre is hozza a szervezetet. A szervezet gyakorlati létrehozása lényegében tehát úgy történik, hogy az alapító vonzó felhívására a hozzá hasonló gondolkodású emberek az adott helyen és időpontban sorra megjelennek, és az alapító illetve az általa már vezetett szűkebb csoportja köré gyülekeznek. Egy idő eltelte után azonban az emberi rendszer esetében is tömeg képződik, mely tömeges vonzerőnek köszönhetően már közről és távolabbról egyaránt csatlakoznak az újabb emberek, hogy a szervezet „teremtő munkájában” illetve egységében maguk is résztvehessenek.

Talán most már a számunkra is nyilvánvalóvá vált, hogy mi emberi tudatok is ugyanígy vagyunk a fizikai Föld teremtő munkájához a testeink révén hozzácsatlakozva, lényegében azonban a Legfelső Értelme, és a legfőbb értelmek, valamint a tiszta értelmű tudati hatalmasságok, mint Alapító, és alapító tagok által hozzácsatlakoztatva.

Az étert, amiben bolygunk vagy mozgunk lényegében a legkisebb, tovább már oszthatatlan „szellemi elemi” részecske képezi. Ezek a lehetséges „magok”, melyek a Legfőbb Értelme, Isten, élő avagy életrehívása által valamilyen szintű valóságot kaphatnak, vagyis egyéni értelmű „mikro-magot” képezhetnek. Ezek az Isten által élővé tett tudatközpontok viszont már az egyetlen igaz valóság abszolút szintű részegységeit képezik. Az összességük pedig az eddigi abszolút teljességet teszi ki.

Ez az abszolút egység azonban a teljességével még nincsen megnyilvánult állapotban, de ugyanúgy nincsen a mindösszes létező egység képezte leghatalmasabb egység illetve szervezet sem.

Számunkra emberek számára tehát az abszolút egység teljességgel láthatatlan. A mindösszes teljességéből az éterben keringő fizikai bolygók és napok egy bizonyos részét viszont egyénileg is láthatjuk. Éppen úgy, mint ahogyan a Földdel együtt, illetve rajta is mozgó vagy bolygó testünk egészének is csak egy részét láthatjuk.

A tovább már oszthatatlan „pontocskáknak” vagy „magoknak” végtelen tömege képezi tehát az étert, az átlátszó tisztaságú, mindenütt jelenlévő éteri óceánt. E pontok tudatosítása, azaz egyéni értelemmel való ellátottsága révén pedig belőle keletkeznek a tudattengerek, tudattavak és tudatfolyamok, mely kristálytisztá vizek fizikai szemmel, és fizikaivá lett tudattal azonban egyenlőre még nem láthatók. Az igazság azonban az, hogy éppen az átlátszó tisztaságú vizek egy részének „összesűrűsödése” végett már süllyá is vált tömegű részétől nem látjuk a nagyobb többségében kristálytisztán, éspedig örökké megmaradó „vizeket”, ahonnet lényegében mi magunk is származunk.

Számunkra, mint valamennyi tiszta értelemmel is ellátott tudatszikrák számára, a legmagasabb szintű és egyben legtisztább tudatállapot, a „napállapot” újbóli elérése tehát a létező legnemesebb cél. Ha azonban továbbra is csak fizikai célok elérése végett, azaz tisztán szellemi célok kitűzése nélkül bolyongunk az éteri óceánban, és Istent a Legfőbbet mellőzve alakítgatjuk az elsősorban nem is Istent, hanem egyedül csak az önös érdekeinket szolgáló szervezeteinket, akkor ne is várjunk valami nagy „csodát”. De ne is csodálkozzunk, ha helyette esetleg már csak azt vesszük észre, hogy teljesen magunkra maradtunk, végül pedig azt, hogy végleg elvesztünk ebben a leírhatatlanul nagy sötétségben. A „sötét úrben” tehát, melyet valójában az Istenről és a tiszta világairól való tudatlanságunk tesz igazán sötétté. Az igazság ugyanis az, hogy a sötét éteri úr csak látszatra áll „sötétségből”, és az Istenhez való helytelen viszonyulásunkkal éppen mi vagyunk az okai annak, hogy ez a „sötét fátyol” még mindig nem lebbent föl sem a fizikai, de többségünkönél végérvényesen még csak a lelki szemeink elől sem.

A fölöttünk lévő átlátszó ég viszont már csak periódikus időszakonként válik sötétté, mely gyönyörű egünk is csak egy szervezetnek felel meg a sok közül. Az ég ugyanis szintén azonos illetve hasonló tulajdonságú, egy részükkel fizikailag is láthatóvá lett szellemi elemek egyenrangú szervezete.

Az igazság azonban az, hogy elsősorban Isten által van minden „szer”, dolog vagy eszköz, rendszerezve, azaz szervezeti egységbe tömörítve. Általa azonban csak a fajtaiknál illetve a jellegüknel fogva vannak rendszerekbe, a Bibliából is ismert „dolgok rendszereibe” tömörítve. Azokba a „dolgok” a részéről mintegy védően vannak belehelyezve vagy „beleágyazva”, mint ahogyan mi emberek a példájára magunk is szinte minden eszközünket „védőtokokba” helyezünk el. Ezek a rendszerek azonban, ellentétben a földi rendszerekkel, nincsenek egymástól éles határokkal elkülönítve, és egyáltalán nincsenek rangsorolva sem. A Legfőbb számára tehát egyenrangúak, viszont a bennük élő illetve létező tudatok számára az igaz valóságot még nem nyert, teljes tökéletesen még nem kialakult vagy beteljesedett rendszerek különbözőséget mutatnak egymáshoz képest. Az ilyen rendszerekben a szereplők vagy résztvevők látszatra tehát eltérőek, különbözőek egymástól. Azokban ugyanis az azonos alapúságuk (mind szellemi alapú) avagy egylényegűségük ellenére valamennyien más és más képét, más egyéni képmását igyekeznek Istennek kifejezni, illetve róla azt a képet az ő ottani teljességüknek megfelelő méretben egyben megnyilvánítani is. De nem csak az egyéni képét, hanem a teljessége képét is. Azon általuk alkotott képek által ugyanis a teremtmények Istent olyan módon szándékoznak kinyilatkoztatni, hogy azokban Isten valamennyi rendszerében egyszerre létező valamennyi teremtménye Istennel együtt szemrevételezhesse, fel és megismerhesse benne Istent. Isten pedig, ha jó a róla alkotott kép, mint Jézus esetében is „volt”, akkor az alkotót megdicséri, és örökkévalóságot ad neki. A fizikai emberiség, de maga a fizikai szféra is alkothat tehát jó képet Isten teljességéről, ha akar. Ugyanerre törekszik ugyanis minden alakot vagy formát, különösen ezt a hozzájuk képest durva fizikait magára többé már nem felvevő, Istent anélkül is kifejezően megismertetni képes tisztán tudati illetve szellemi teremtménye is Istennek. Ők azonban innét nézve már más módon, mely különbözőséget a még mindig csak a formai kifejezést használókhoz képest elért magasabb fejlettségi fokuk okozza csupán.

Jobb kifejezés hiányában „különbözővé” azonban egyedül csak a tiszta szellemi tartalom mennyiségénél fogva válhatnak a teremtmények, mely mennyiség megszerzéséhez szükséges tiszta értelmet viszont az abbéli alapállapotuktól kezdődően a fejlődésük ütemének megfelelően, és pedig egyenesen csak Istentől kaphatják a tudatok.

Csak Isten lehet tehát (és van is!) az az erő is, amely a szervezeti tagjainak egy részét anyaggá illetve fizikaiivá változtatta át. Tette ezt eredetileg a jobb megismerhetősége érdekében, csak mi emberi tudatok az anyagot más célokra kezdtük el felhasználni, és sajnos más célokra használjuk még ma is. Mi ugyanis az anyagot többnyire már csak az egyéni anyagiasságunk kifejezésére, főképpen pedig az „anyagiasságunk” érdekében használjuk, pedig az anyag elsősorban a vele is megalkotható élő Isten-kép alkotására szolgál.

Isten tehát maga alkotja a legnagyobb szervezetet, Ő a legnagyobb létező, illetve a Vele egy egységben, és egyszerre is élő „élő organizmus” is, akinek méretarányos képét nekünk földi teremtményeinek is már képeseknek kellene lennünk az élő magunkon keresztül megnyilvánítani.

A tárgyi tudósaink azonban bármekkora erőfeszítéseket is tesznek, soha nem fog sikerülni nekik bebizonyítani az élő szervezet anyagi eredetét. Hiába fáradoznak tehát, ugyanis bármilyen parányi élő egységekre is boncolgatják szét a kisebb-nagyobb élő egységeket, akkor is csak ugyanazt a szellemi elvet találják meg benne. Mégpedig azt a szellemi elvet, amely azt a lényegileg szellemi alapanyagú részecskét az eredeti és elsődleges szellemi mivoltából eredő „erejével”, az eredetileg tehát szintén Istentől, a legnagyobb élő szellemtől származó, és ezért vele egy „életerővel” élő anyaggá átalakította avagy átváltoztatta.

TANÁCSKOZÓ TESTÜLET, ISTEN TANÁCSA

A földön a „testületet” az ülő helyzetű testtudatok csoportjának tagjai képezik. A tagok összessége egyenlő azonban a közösen azonos cél érdekében, a célról való véleménycsere utáni egyöntetű véleményezése, majd annak a szintén közösen meghatározott keretek között történő, minden csoportban részt vevő tag általi elfogadtatás érdekében összegyűlt vagy „összeült” gyülekezetével is.

A „tanácsot” viszont már önmagában a gyülekezeten belül illetve kívül összeült, szűkebb egységet alkotó vezető tagok testülete jelenti. A „központi irányítók” lényegében tehát a tagok által együttesen elérni kívánt cél egy-egy főbb jellemzőjét kiemelten képviselő tagok szűkebb közösségét adják. E közösségnek a végcélja pedig „normális esetben” egy és azonos a minden tagot magába foglaló gyülekezet céljával.

A tanács feladata a csoport egyéni tagjai, illetve az annál bővebb kisebb-nagyobb egységei felé irányított tanácsadás, vagyis a közös cél elérése érdekében történő helyes előrehaladási irány megmutatása. Maga a tanács azonban egyben rámutatás arra is, hogy az egyén mi módon tud a legtöbbet tenni a vele együtt teljes csoportnak maga elé kitűzött céljainak az érdekében. Mégpedig úgy, hogy annak sem az egyéni, sem pedig a kisebb-nagyobb közösségei tagjainak az érdekeit még csak véletlenül se sértse meg, hanem azoknak a helyes ténykedéseit minden bennük való ártalomtétel nélkül a helyes irányban előre vigye.

A kitűzött nemes célt viszont semmi módon, még tehát egyénileg sem megengedett akadályozni, sem pedig hátráltatni, mert akár még az egész csoport számára is végzetes következményekkel járhat az elkövetett hiba, az adott csoporton belüli láncszerű vagy futótűzszerű elterjedési lehetőségének következtében.

Így alakult ki mindkét világháború, és ha hisszük, ha nem, így fog majd kialakulni a harmadik világháború, az atomholokauszt is, ha idejében fel nem figyelünk ezekre a „rém” egyszerű, vagyis már egészen a végletekig leegyszerűsített dolgokra.

A mindannyiunk javát szolgáló jó tanács azonban soha nem tévesztendő össze a jóslással, amely inkább a káros befolyásolás, a „sötét mágia” eszköze, mintsem csak jó értelemben vett javaslat a tudatok számára. Isten a Bibliában éppen ezért tiltja is a jóslásnak minden fajtáját.

A tanács eredetileg tehát csak jó értelemben vett javaslat, vagyis nem más, mint a jövőben végzendő „üzelmekről” szóló helyes iránymutatás. Az „üzelem” fogalmát pedig a legegyszerűbben a sporton keresztül ismerhetjük illetve érthetjük meg. Az ugyanis, hogy valaki „sportot űz”, az azt jelenti, hogy egy illető az elméjének javarésztében már csak a tulajdon testére irányuló figyelme segítségével, a teste legkisebb elemi részecskéinek összességét a sportágnak már nem csak a tudatában történő elvi, hanem inkább már a gyakorlati megcselekvésére, azaz fizikai megvalósítására fordítja. A testének tehát minden egyes „porcikáját”, elemét, szervét, tagját a tudatos elméjével űzi, hajtja, hogy azok vele együtt azaz egyként vegyenek részt az általa mint szellemi elme által elérni kívánt, fizikai testével együtt is megvalósítható cél elérése érdekében.

A szellemi tudat, az elme tehát a test minden egyes sejtjének a tudatára ráhat, nyomást gyakorol rájuk, hogy vele közösen illetve egyként vegyenek részt az adott helyszínen elérni kívánt cél mindtökéletesebb teljesítését jelentő megvalósításában.

Nos, Isten tanácsa is ugyanezt a célt szolgálja, viszont az Ő tanácsának a célja már igazán szent azaz tiszta. Az isteni tanács ugyanis a tökéletesen teljes Teljesség teljesen tökéletes szentségére, vagyis az abszolút mindenség abszolút tisztaságának az elérésére törekszik. Ennek az eredetileg Istennel közösnek is indult szent célnak az Istennel közös elérése végett kellene tehát a jó tanácsokra hallgatva egyénileg is szentekké azaz örökmozgó tiszta tudatokká válnunk, nekünk helyette sajnos mára szinte már „megkövesedett” emberi tudatoknak. Más választásunk ugyanis nincs, de nem is lehet. Előbb vagy utóbb, ameddig még lehet, vagy tisztákká válunk tehát, vagy pedig testestől-lelkestől végleg kövületekké válunk,

mely állapotból való megváltásra már semmiféle tanács nem fog a rendelkezésünkre állni. Ez esetben ugyanis már egyedül csak a Mindenható Isten lehet az, aki bennünket még onnan is képes megszabadítani, ha egyáltalán még mindig akarja azt.

IV. fejezet

A LÁTSZAT AVAGY VÉLT VALÓSÁGNAK ÉS AZ IGAZI VALÓSÁGNAK A
FIZIKÁJA

AZ IDŐ ÉS A MOZGÁS

Az „Idő” lényegében a múltban, jelenben, és jövőben létező és létezhető teremtmények „énjeinek” a Teremtővel közös együttese, illetve ezen együttes építőanyagainak (szellemi tudati energiáinak) valamennyi lehetséges mozgása, terjeszkedése.

A tér és az idő egymás nélkül nem létezhetnek, azonban idő nélkül az energiának is nevezhető anyag, abból következőleg pedig az anyagnak a mozgása sem létezhet.

A világunkban a négy legdinamikusabb dolog a hang, a fény, az idő és az anyag. Tulajdonképpen mind a négy transzcendens jelenség, ám a jelen fizikai alapú nézőpontunk miatt csak az első hármat tartjuk annak. Az első háromnak ugyanis van hallható, látható, mérhető, azaz érzékelhető, de vele együtt elismert érzékelhetetlen tartománya is.

A mozgás is az időnek, mint lényegében gondolati energiának a tulajdonsága, mivel idő nélkül a mozgás már eleve lehetetlen lenne.

A Bibliából ismert „Ige(idő)” is tehát a korábbi mozdulatlanságból a létezésbe, mozgásba mint cselekvésbe való nekilódulást vagy nekikezdést fejezi ki. Közérthető szóban kifejezve ez az „ige” viszont egyedül csak a „legyen” szó lehet, mert ez a szó arra ösztökél, azt fejezi ki, hogy legyen végre már valami, lóduljon neki az a bizonyos dolog. Valójában azonban történjék már valami értelmes változás azzal a bizonyos valamivel a korábbi mozdulatlanságához képest.

A mozgás mint cselekvés tehát a már jelenlévő, de még mozdulatlan létezését megtörténtté teszi, és ezen „dolog” lefelé való folyással történő illetve végződő folyamatai mind az „igeidő”, de az ige és az idő tulajdonságai is. Az ige tehát egyáltalán nem véletlenül emlegetjük folyton együtt az idővel. A létezésnek, vagyis az azt kifejezőbbé tevő cselekvésnek illetve történésnek tehát valóban van múlt, jelen és jövő ideje. Ugyanígy azonban az „Időnek” is van múlt ideje, amikor még önmagában sem volt jelen. A megteremtődésével aztán már lett jelen ideje, mivel észrevette (tudatosult benne), hogy jelen van. Mindebből pedig tudja, hogy mindig is lesz jövője, vagyis elkövetkezendő létezése. Az „Ige” tehát nem más, mint az önmagától megjelenült legelső „vagyok” illetve „én vagyok” gondolat avagy létérzés. Egyedül csak erről az égi „Idő”-ről mondhatjuk el minden kétség nélkül, hogy a létezésének valóban van „ideje”. Mivel azonban legelőször neki volt „ideje”, utoljára is csak neki lesz, ha egyáltalán lesz vagy lehet ilyen, mert mint minden más is, ez is egyedül csak tőle függ.

Egyedül Istennek van tehát saját „Ideje”, és az az idő Isteni Idő! A mi időnk ahhoz képest csak illuzórikus idő, hiába is hisszük fordítva! Isten ugyanis maga az Idő is! Ez az idő pedig a kezdete óta folyton örvénylő, számunkra hol észlelhető, hol pedig nem észlelhető állapotban van, miközben önmagából folyamatosan újrakeletkezik.

Az előbbi négy dinamikus dolog közül egyedül a fény és a fizikai anyag nem alakítható egymásba. A fény ugyanis minden létező anyagba már eredetileg, azaz már eleve „be van zárva”, mely fény onnan kiszabadítható. Gyakorlatilag a bezárt fény kiszabadítása történik az atomrobbantáskor is, de a belső tudatunk azaz a szellemi tudatunk fizikai testünkől való kiszabadulásakor is.

A „zárt” rendszerű evilágunkba a bennünket megvilágító, innét nézve külső fény, valójában egy fekete „lyukból” jő át, mely „lyuk” a nézőpontunkból „fény-lik”. Fény-lyuknak látszik tehát, mely magából a fénylőn ragyogó fényt folyton ontja, folyton árasza. Első hallásra bármennyire is hihetetlennek tűnik, ennek az egyetlen lyuknak, csatornának, kapunak vagy ajtónak is nevezett valaminek van a legnagyobb jelentősége a jelen állapotú számunkra. Az igazság ugyanis az, hogy egyedül csak ezen az egyik vége „sötét”, a másik vége „világos” lyukon illetve „alagúton” keresztül juthatunk illetve kerülhetünk vissza az eredeti világunkba.

Akárhogy is nézzük tehát, végül is mindent a fény világít meg, illetve világosít is meg. Még tehát az előbbieket megértésénél is ez a különleges ragyogású fény segít bennünket.

Ez a „fény” és az elsődleges eredetű „antianyag” együttesen megnyilvánult hullámterei avagy elektromágneses erőterei alkotják, és egyben jeleníthetik is meg a kezünkkel megfogható, szemünkkel pedig meglátható anyagot is. Ha tehát fizikai anyagot veszünk a kezünkbe, akkor nem csak anyagot, hanem fényt is tartunk a kezünkben, mely fény az anyagban rejtve van benne.

A tudósaink mostanra ugyan már tudják, hogy az ismertebb háromnál jóval több dimenzió létezik, viszont azokat mi nem vagyunk képesek felfogni, mert a jelen fizikai anyagokból összetevődő testből álló „vevőkészülékünk” nem igazán alkalmas azon dimenziók felénk is történő „adásának” a vételére. Ha azonban aktivizálni és használni is tudnánk a bennünk belsőleg (szellemileg) is meglévő érzékszerveinket, akkor ugyanolyan valóságosnak hinnénk a többi dimenzió létezését, mint ahogyan a kisgyermek korunkban még a népmesék ezüst, arany, és gyémántpalotáinak létezését is minden kételkedés nélkül elhittük.

Hogy azonban mi is beléphessünk azokba a számunkra láthatatlan dimenziókba, nekünk is éppen azt kell tennünk, mint a népmesék hőseinek. A durva bocskorunkat, a vaskos felsőruházatunkat jelentő fizikai testünket tehát már a kapuban le kell dobnunk magunkról, és helyette először ezüst, majd arany, végül pedig gyémántpapucsba illetve gyémántköntösbe kell felöltözködnünk, hogy végre beléphessünk az ezüst, arany, vagy gyémántpalotába, melyek valójában már csak ránk várnak.

Első hallásra bármennyire is hihetetlennek tűnik, ilyen egyszerű lenne az egyre magasabb szinten történő „megvilágosodásunk”. Le kell tehát tudnunk a tudatunkról dobnunk az eredeti fehér „fény-magját” (értelmi központját) beburkoló külső „héjára” rátelepedett porral együtt a héjat is, és új, annak földi kezdetekori héjánál is sokkal ragyogóbb fehér burkot kell ráöltöztetnünk. Azzal ugyanis a jelenleginél már magasabb tudatszintű birodalmakba (dimenziókba) is beléphetünk. Az eredetileg hófehér lágy fátyolszerű héjat ugyanis a dimenziók belső köreinek kívül elhelyezkedő, de azokba részint bele is jutó szellemi eredetű negatívumoktól való beszennyeződés teszi kérgessé, porossá, vagyis piszkossá, „szeplőssé”.

Az önakaratából való lefelé zuhanása közben tehát már ettől a „tehertől” nehező el az eredetileg pillekönnyű szellemi tudat. Végül pedig ez a lefelé haladva egyre sűrűbbé (súlyyá is) váló „szennyeződés” már le is „ragasztja” a korábban még szabadon szárnyaló tiszta tudatot a Földre.

Ettől a „piszoktól”, azaz a nem egészen tiszta állapotunktól kell tehát önmagunkat a megismerés és megértés által megtisztítanunk, hogy újra szabadon szárnyalva legalább visszaemelkedhessünk arra a tudatszintre, ahonnan egykoron a tudatos földi élet, és a fizikai anyag vonzereje következtében „lestünk”. A megtisztulásra fordítható időnk azonban Isten által meg van határozva, amivel ha nem jól sáfárcodunk, akkor akár végleg is beleveszhetünk a múlandóságnak eme birodalmába.

Mint tudjuk, minden emberi civilizáció az idő „járására” támaszkodva alakítja ki az időnek a mérését. Ez a múlásával érdekes módon számszerűleg gyarapodó idő, melyet a jelen nézetünkünkől fakadóan saját tulajdonunkként kezelünk, tehát nem állandó, hanem egy mindig előrehaladó tényező, mely bennünket ideiglenesen ténylegessé, vagyis valóságossá, megnyilvánulttá tesz. Mi tehát tévesen úgy hisszük, hogy az idő a mi birtokunkban van, holott a valós helyzet az, hogy az idő fogalmának az ismerete nélkül nem is létezhetnénk. Ami ugyanis nem az időben benne létezik, az gyakorlatilag nem is létezhet.

A jelen nézőpontunk tehát téves, ugyanis mivel az időben benne vagyunk, és fizikailag mi magunk sem vagyunk állandóak, az idő nem is mozoghat. Az igazság tehát az, hogy az idő nem is mozog. Mi testtel rendelkező emberi tudatok vagyunk tehát azok, akik mozoghatunk az igaz valójában mindig állandó, azaz minden bizonytalanság nélkül örökkévaló időben.

Ha az idő valóban mozogna, és előre haladna avagy „járna”, akkor nekünk mozdulatlanul maradva az érzékszerveinkkel magunkon érzékelnünk kellene azt, mint ahogyan minden más

is a testünk érzékszervein keresztül érzékelünk. A levegő mozgását, a „szelet” például mozdulatlanul is jól érzékelhetjük magunkon.

A fizikai idő illúzióját tehát már mi földi emberi tudatok alkottuk meg, mégpedig megszámlálhatóra.

Az időt viszont mi emberek nem az élő önmagunkkal, hanem a számszerűleg kifejezhető dolgainkkal soroltuk egy kategóriába, mely dolgoknak közös birtoklása felől akár mindannyian is megegyezhetünk. Az idők folyamán tehát többek között az időt is kisajátította magának az emberiség.

Nézetünk szerint a Napnak, a Holdnak, a csillagoknak a Földünkhöz viszonyított mozgása ciklikus, és tulajdonképpen ez az ismétlődő mozgás is az egyik fő oka a félreértéseinknek. Az égitestek ciklikus mozgásai miatt ugyanis a fázisaikat nagyon egyszerű észre venni. A fázisaikat azonban szemmel követni, és ráadásul még számlálgatni is lehet, amit mi emberek nagyon is kedvelünk. Pedig a földön éppen hogy a Föld mozgása, a tengelye körüli elmozdulása miatt „múlik el” vagy „jár le” a szemünk előtt a nappalból és éjszakából álló egész nap, amit aztán tudományos megegyezés alapján még tovább boncolgattunk.

Mivel a Föld nem tökéletes „kerekség”, nem tökéletes gömb, emiatt a tengelye a Nap és a Hold rá legközvetlenebbül ható gravitációs vonzerejének következtében hosszabb intervallum alatt már jól érzékelhetően is elmozdul a csillagképekhez képest. Ez az elmozdulás azonban a földön fizikailag jól ismert, szellemileg azonban kevésbé jól ismert fizikai és szellemi következményekkel jár, illetve járhat. Ezek a következmények pedig még tovább, ámde innét nézve már közvetlennek tűnő hatást gyakorolhatnak, és gyakorolnak is mind az egyénre, mind az emberiség, illetve a földön létező másfajta lények kisebb-nagyobb csoportjaira, de magára az egész civilizációra is. Mégpedig pontosan úgy, ahogyan azok éppen a mostani állapotukban vannak, illetve az éppen van.

Tulajdonképpen azonban ez a kozmikus harmónia fennmaradásához elengedhetetlenül szükséges ciklikus, kezdetektől fogva fennálló tengelyelmozdulás helyezi át máshová, vagyis mozdítja el az égi támpontokat a földtől. A látszólagos csillagmozgások a lényegi részükben tehát éppen hogy a Föld mozgását tükrözik, inkább azt adják vissza a számunkra, csak mi ezt az „adást” máshogyan, a jelen, sajnos még mindig „földcentrikus” nézőpontunkból értelmezzük. Pedig az már végképpen nem lehet, hogy az egész kozmosz működik hozzánk viszonyítva „másképpen”. Inkább lehet tehát, és van is, hogy pontosan a mi Földünk tengelye imbolyog a kozmosz egészén belül. Ez az imbolygás pedig, mint azt mi magunk is tapasztalhatjuk, a kozmosz mindig harmóniára törekvő egyensúlya állandó fennmaradásának megmaradásába egyenlőre még belefér. Ha ugyanis már nem férne bele, akkor abba már maga a kozmosz velünk együtt egészet kitevő nagyobbik fele avatkozna bele, és állítaná helyre az általunk emberek által okozott, közvetlenül azonban már a bolygónk által megbomlasztott rendet illetve egyensúlyt. A kozmosz azonban először csak rendre utasítgatná, a helytelen működése illetve viselkedése miatt meg-meg „suhintaná” a fuvallataival, az enyhítő napszeleivel a bolygónkat. Ha azonban már ez sem használna, akkor a legvégső esetben meg is semmisítené a már a teljes egészének egyensúlyát és fennmaradását veszélyeztető résztvevőt. Helyette pedig egy vadonatújat hozna ugyanott, vagy esetleg egy másik részében létre, hogy a megbomlott egyensúly hamar helyreigazodjon.

Vajon mi történne, ha ez a jelenlegi imbolygás egy másik égitest Földnek ütközése folytán úgy „istenigazán” nekilódulna, és a Föld addig fennálló egyensúlya is megbomlana?

Elképzelhető-e, hogy a Föld két pólusa egymással helyet cseréljen? A kérdésre a válasz: igen!

Nagyon is elképzelhető azonban az is, hogy ez a Föld története óta már nem is egyszer előfordult a kozmoszbéli rendnek e régióban történő helyreállítása, rendezett helyére való visszabillentése végett. Többször is megtörtént tehát, hogy a harmóniába átváltozni

szándékozó egyensúly, vagyis az innét nézve már egyre kevésbé látszólagossá, hanem inkább valóságossá váló harmónia állandóan fennmaradjon.

A Föld észlelhető billegését azonban nem csak a bolygó nem elégséges kerekése, mint fizikai ok okozhatja. Az „inogást” inkább okozza a fizikaival együttes, eredetileg azonban szellemi probléma. A kiváltó ok tehát nagyon is lehet eredetileg tisztán szellemi okból származó fizikai következmény, vagyis szellemi eltervezést követő, már fizikai megvalósításból származó ok. A fizikai megvalósítást pedig nagyon sok területen mi emberek végezzük.

A túlbillegés hibájáért tehát nem csak a Föld, hanem mi emberek is, sőt csak egyedül mi emberek is felelősek lehetünk. Egyáltalán nem mindegy tehát, hogy a rendelkezésünkre álló időnkben mit is cselekszünk, miket valósítunk meg. Könnyen meglehet ugyanis még az is, hogy a helytelen viselkedésünkkel először is fejreállítjuk magunkat, majd pedig sorra lehullván a Földről beleveszünk a Nagy Semmibe, a sötét és hideg űrbe, mint az űrhajójukhoz nem kellőképpen hozzácsatlakoztatott asztronauták.

Sokkal jobb lenne tehát a számunkra nézve, ha mindig jól és jó irányban „mozognánk”, és pedig megismervén és megértvén az igazán valós helyzetünket, ezt a „mozgást” a továbbiakban többé már nem a tévesen saját tulajdonúnak hitt időnkben, hanem az Isteni Időben tennénk. Ez esetben ugyanis talán még elkerülhetnénk az önmegsemmisítést, és békés úton, a már megszokott módon is megtörténhet a „helyreigazodásunk”.

NYOMÁS, TEHERVISELÉS

Egész életünk során „nyomásoknak”, súly okozta teher, illetve terhek okozta súlyos nyomáshatásoknak vagyunk kitéve mind fizikailag, mind pedig tudatilag, a tiszta szellemi tudatunkon keresztül.

Testünk minden belső „porcikája”, de nyugodtan mondhatjuk úgy is, hogy a csillagközi porszemcséje, a nyomáskiegyenlítődé, illetve a nyomáskülönbség elvén működik. Ez az állítás nagyon is igaz, mert még a test egységnyi részeinek fizikai súlya (tömege) is nyomást gyakorol a testünk egyes más részeire, melyek a nyomást közvetlenül vagy közvetett úton befelé, kifelé, vagy mindkét irányban egyszerre továbbítják. A nyomás fogalma tehát azáltal válik érzékelhető mozgássá, hogy azt kapcsolatba hoztuk az anyaggal, a fizikai testtel.

Már a testi megszületésünk pillanata is egy nagy nyomás, egy végső lökészerű nyomás eredményeképpen jön létre. A nyomás fogalma segítségével, vagyis végül is egy „erőteljes nyomás” révén kerül ki a testünk a belső sötétségből a fényes napvilágra, a világosságra.

Alig hogy megszületünk, máris a saját tudatunkon keresztül támasztott belső (tudati illetve szellemi) benyomásaink támadnak. A külvilág felől, tehát érzékelhetően kívülről ért nyomáshatásokra ugyanis olyan indíttatású gondolataink támadnak, hogy fázunk, hideg van, fejen állunk, valaki összenyomja a lábainkat, súlyosak, nedvesek, sikamlósak vagyunk, homályosan látunk, valami hideget zúdítanak ránk. Ezen tudatunkat szinte szakadatlanul érő kellemetlen hatásokra válaszolva maga a tudatunk is elkezd az újszerű érzések, a már fizikailag is érzékelhető hatások ellen történő tiltakozás (velük való nem egyetértés) magjait magából kinyomni. Lényegében azonban a magában összepréselt állapotából mintegy válaszellenhatásként a külvilág felé a test legnagyobb nyílásán, a tölcészerűre is alakítható szájunkon keresztül „kipréselni”.

Még azonban a köldökszinór elvágásának folyamata is nyomás illetve nyomáskülönbség révén jön létre. Az ollóval ugyanis alulról és felülről egyszerre ható nyomást gyakorolunk az éles fémeken keresztül az „élő zsinórra”, melynek hatására az válaszul szétesik, vagyis két különálló részre szakadva elválik egymástól. Nem bírja tehát ki, a rá egyszerre két oldalról is nehezedő nyomást.

A köldökszinór elvágása után a testünk belső szervei a fény és a levegő hatására kezdenek működésbe lépni. Tulajdonképpen ez a hatás is nyomáshatás, azonban e két közeg nyomása igen könnyű illetve „leheletfinom” teherként nehezedik a testünk felszínére, de a belső részeire is, ha oda nyílt, illetve rejtett utakon bejutnak. A belső részeinkbe azonban ezek a „dolgozók” még be is nyomulhatnak, ha az szükségessé válik.

Maga az egész vér és nyirokrendszer is a nyomáskülönbség, illetve a nyomáskiegyenlítődé elvén működik jól, ami tehát azt jelenti, hogy a testi vizeink is nyomást gyakorolnak a testünk más részeire, melyek ha másképpen nem képesek, akkor a súlyuk vagy fajsúlyuk megnövesztésével, azaz mindenképpen növekedéssel (ami tehát szintén nyomást, illetve nyomásváltozást eredményez) válaszolnak az őket támadólag ért nyomáshatásra.

Nyomás és ellenhatás szabályos lüktetészerű azaz harmonikus váltakozással, ez tehát a leegyszerűsített élet. Önmagában még a villanyáram is ugyanezen az elven működik, legalábbis itt a mi világunkban. A két látszólag ellentétes pólus harmonikus váltakozásának eredménye ugyanis a fény, a világosság.

A testünk központjában való elhelyezkedésével a szívünk is az önmaga ritmikus (periodikus) összenyomásával préseli, löki, vagy méginkább nyomja tovább a vénáink útján a szervezetünk minden részébe az életünket jelentő és egyben jelképező vérünket. Maga az élet is tehát nyomás vagy „lökés” hatására terjed tova (el) illetve tovább is.

A szívünk elhelyezkedése azért központi, hogy a többi testrész által minden oldal felől rá nehezedő nyomás védett-kiegyenlített, és ugyanakkor központi is legyen, hogy a nyugodt, szabályos-ritmikus működést általánosan és folyamatosan biztosítani tudja.

Amikor a testünkben valahol valami nem jól működik, akkor biztosak lehetünk benne, hogy a normális, vagyis a megszokottan fennálló nyomáskiegyenlítődéssel belső, vagy külső és belső együttes okok következtében akadózik. Vagy pedig a testünk csak külső nyomás okozta sérülést szenvedett, mely többnyire szintén csak belsőleg hat ránk, és ezért nagyobb teher jut a másik, illetve a többi szervekre is, miáltal a legtöbb esetben, ha csak ideiglenesen is, de megszűnik a közös teher-viselés. Megszűnik tehát a levegő és a víz közös nyomásának megszokott elviselése, minek következtében a szervezeti egység megbetegszik.

A szervek maguk is ásványi sókból és vízből összetömörödött részegységei a testnek, de mint ahogyan végül is az egész emberi testet is, azokat már egy más nyomás is, az állandóan rájuk ható szellemi nyomás is összepréseli, illetve egységekre összevonva tartja. Azonban nem csak összevonva tartja, hanem össze is kapcsolja őket egymással az idegrendszeren keresztül, még tehát szellemi úton is.

Ameddig a megszokott-kiegyenlítettől eltérő nyomáskülönbség szellemi okát, vagy fizikai okozóját szellemi vagy fizikai (művi) úton a szervezetből el nem távolítjuk, vagyis ha maga a szervezet, illetve a szervezetet irányító szellemi tudat más egészséges területek plusznyomását felhasználva nem képes a károkozót önmaga eltávolítani, nem tudja közömbösíteni, ártalmatlanná tenni, addig a betegség tartós, esetleg váltakozó intenzitással fennáll. Ha pedig már egyik úton, vagy a szintén járható közös (szellemi-fizikai) úton sem lehetséges a betegség lokalizálása, akkor a kárt okozó akár egyetlen, előre igazán még megnevezhetetlen, ismeretlen valami is elpusztíthatja az egész szervezetet. A szervezet ugyanis kimerül, halálosan elfárad a rendellenes nyomáskülönbség okozója illetve okozói ellen szünet nélkül folytatott küzdelemben. Már tehát egyetlen vírus vagy baktérium is képes lehet a halálhoz elvezetni az egész fizikai szervezetet, és valószínűleg a legtöbbször ez is a célja vele. Azért ez a célja, hogy ő maga, még az esetlegesen vele együtt járó saját maga halála árán is, de megnyilvánulhasson a világosságban, még ha csak rendkívül rövid időre is. Teszi ezt azért, mert mint keletkezőfélben levő (alakulató) tudatelem az addig önmagától elért képességeit a napvilágon, az életben is fel kívánja mutatni a minden tudat eredzetétőjének és megtermékenyítőjének, Istennek.

Mint minden szervünk, így az agyunk is a víz, közvetlenül az agyvíz nyomása alatt áll. Az agyunk az agyvíznek a körkörösén ráirányuló helyes mértékű nyomásának hatására lehetőleg mindig a koponyánk közepén helyezkedik el, különben ide-oda hajladozva úszkálhatna, és oda-oda csapódhatna a koponyánk falához. Ez esetben azonban már sűrűn agyrázkódásokat, vagyis sérüléseket szenvedhetne, ami aztán már láncszerűen hathatna tovább az egész szervezetünk működésére.

A vérünk lényegében ásványi sókkal telített színes víz, mely tehát nyomást gyakorol a nyirokrendszerünkre, de a nyirokrendszerünk is viszont nyomást gyakorol az érrendszerünkre. Ez egy olyasféle kölcsönös nyomáskiegyenlítettséget eredményező állandó háború illetve ellenállás, mint amikor a sós víz mindaddig hadakozik az édesvízzel, ameddig mindketten maguk (külön-külön), vagy a lényegében egy helyen történő tartózkodásuk során lassacskán kialakuló kölcsönös megegyezésük alapján már együtt azaz közösen rá nem jönnek, hogy mindketten egylényegűek, lényegileg tehát azonosak egymással. Meggyőződnek tehát róla, hogy a további harc egymással szemben teljesen értelmetlen.

A legjobb és legkiegyenlítettebb állapot viszont az, amikor a két félnek, a sós és az édes íznek (mivel a víz szellemileg íznek is felfogható) már törvényszerűen pulzálóan váltakozó a jelentősége, de a jelentése is. Lényegében tehát amikor lényegileg már mindegy, hogy melyik milyen volt, ugyanis mind(kettő) egy lett, mert ezen állapotukban már a korábban esetleg még valamiben különbözőek abszolút azonosakká váltak egymással. Ez esetben tehát már semmi jelentősége nincsen annak, hogy melyik íz melyik volt, mert már örökre egygyéváltak.

Kívülről tehát a fény és a levegő, a tűz, a víz és a föld, valamint az ezekből álló tárgyak gyakorolhatnak, illetve folytathatnak váltakozó, vagy ideiglenesen állandó nyomást a

testünkre, a körülményektől függően külön-külön, de akár együttesen is, és a testünk közvetítésén keresztül pedig már a szellemi eredetű tudatunkra is.

A legfontosabb ránk ható nyomással azonban sajnos többnyire nem számolunk, ugyanis ez a nyomás a mostani fizikai tudatállapotú számunkra nem számottevő, nem méricskélhető, mint pl. a vérnyomásunk. Ez a nyomás Istennek a tiszta szellemén keresztül ránk ható könnyű, de mégis igen nagy energiákkal bíró nyomása. E nyomás vagy finom lökés révén indul el és mozog minden ami van, tehát maga az életünk is ennek a számunkra mondhatni rá hogy plusznyomásnak köszönhető, de mi mégsem akarunk tudomást venni róla. Pedig Jézus is erről a vállaira és a hátára könnyű fizikai teherként nehezedő „igáról”, azaz a rá már közvetlenül ható Istennek teljessége, és e Teljességről szóló, egyenesen Istentől jövő szellemi beszéd lehetőleg „súlyáról” beszélt nekünk.

De vajon mit teszünk majd akkor, ha ez a nyomás többé már nem csak finoman, lágyan, kellemesen fog ösztökélni bennünket a helyes előrehaladásra, hanem a vele szembeni tudatos ellenállásunk miatt már kényszerítőleg gyakorolja rajtunk a birtokában lévő rendkívüli hatóerejét?

AZ ATOMI SZERKEZET

A jelen nézőpontunkból úgy látszik, hogy nagyon is valóságos a létezésünk, azonban ezen állításunknak az igazsága csak látszatra igaz. E látszatvalóságunk lényegi igazsága viszont valóban megismerhető, de a megismeréséhez és a megértéséhez legelőször is alaposabban meg kell ismernünk az atomi szerkezetet.

A tudomány révén mindenki jól tudja, hogy minden szerkezet csak megszerkesztés útján jöhet létre, tehát véletlenszerűen semmi sem képes szerkezetté, sem pedig szervezetté összeállni. Az ilyen jellegű megvalósulás valószínűsége ugyanis egyenlő a nullával. Ennek az igazán valós tényét azonban a matematika tudósai már régen megállapították. Egyes tudósok azonban mindennek ellenére is azt állítják, hogy a világegyetem, és benne az élet is véletlenszerűen alakult ki. Annak a megdönthetetlen tényét viszont, hogy azok „honnan” és „miből” alakultak kifelé, azt mindig elfelejtik kijelenteni, de ugyanúgy megindokolni is. Elfelejtik azonban megindokolni azt is, hogy miért már „kész” fizikai törvények alapján született meg, és nyugodtan mondhatni rá, hogy folyamatosan él is a fizikai világegyetem.

Ezek a tudósok tehát minden valós bizonyíték nélkül jelentik ki, hogy a szellemi tudat véletlenszerűen összeállt kémiai anyagok eredményezte, fizikai agyként akár kézzel is megfogható fizikai-szellemi valami. Ők tehát azt állítják, hogy az agy (és a többi testrészt) eredetileg nem is úgy lett, hogy azt valamely intelligencia a szellemi tudat fizikai „kifejező eszközének” megszerkesztette, vagyis a „prototípust” avagy az „első példányt” a már kész szellemi „mintára” fizikailag is megalkotta, és az csak azt követően került reprodukálásra, azaz „sokasodásra” illetve „sokasításra”.

De nézzük csak meg mit is „takar” maga az eszköz avagy szerkezet fogalma? Az eszköz vagy szerkezet valaminemű dolgoknak egybe összevont azaz összeszerkesztett látható „építménye”. Lényegében tehát egymással azonos illetve egymástól különböző tulajdonságokkal, képességekkel rendelkező részegységekből új egész egységgé szervezett „dolognak” fizikai érzékszerveinkkel magunk előtt behatárolható formában, térben és időben nyilvánvalóvá vált nézete.

Szerkeszteni pedig azt jelenti, hogy tudati ráhatással valami eredetileg szintén szellemi vagy szellemi tudati eredetű, egyenként már megvalósult valamit ill. valamiket (dolgokat), valamilyen módon (szellemi, mentális, fizikai, vagy mindhárom kombinációjának útján) érzékelhető kinézetűvé összevonni. Összetömöríteni tehát, majd előállítani, vagyis magunk elé állítani úgy, hogy a tudatunk által, de legalábbis általa indítottnan elvégzett ezen „munkánk”, alkotásunk, mint tudati illetve fizikai cselekedetünk végeredményét megismerhessük benne. Ugyanezen az elven szerkeszti a szerkesztő az újságot is, melyet már készen maga előtt nézegetve benne önmagára ismerhet, pontosabban az önmaga szerkesztői képességeiben benne mint tükörben kedvére gyönyörködhet. Az alkotó tulajdonságai tehát a kezében tartott újság révén megnyilvánulnak a számára. (Nem valahogy így lehetünk mi emberek is az Isten „kezeiben”?)

A földön jól ismert, összevonásra, elegyítésre alkalmas atomi alapszerkezet lényegében tehát egyedül csak úgy jöhet létre, hogy először is a végtelen éter szimbolizálta Isten-Tudat örök fennmaradására törekvő vágya láthatatlan tűzének hőjéből levegő („hőáramlat”) képződik. Ezen egész éteri egységből, a tehát isteni ösztudatból részlegesen, és talán valóban csak időlegesen átalakult, azonban az átváltozása ellenére annak továbbra is szerves részét képező levegő nyomása, irányított tiszta szellemi ráhatásra az éteri tudat-alapegységek egy bizonyos részét sűríteni kezdi, végül pedig már látható szerkezeti vagy szervezeti formává, ábrákká illetve alakokká összetömöríti. Az e kettős hatás révén létrejött szellemi eredetű, de bizonyos mennyiség fölött már súlyt is kitevő sűrűsége miatt szellemi-fizikai tömeghalmaznak is mondható az éterben bolygó gömbalak, a Föld, de a többi égitest is. E Föld nevű gömbforma tehát az Isten-Tudatnak egyik közepes nagyságrendű, de annál jóval

nagyobb jelentőségű részegységét képező része. A földgömb alapjaiban tehát az Elsődleges Isten által szellemi úton létrehozott, magából részeként átalakítással megalkotott levegőréteg közepébe belehelyezett, „Föld”-nek elnevezett tudat-alapelem-tömeghalmaz. E súlyos halmaz a továbbiakban az Isten által kialakított indulótömegéből adódó, más, nálánál alacsonyabb, illetve vele azonos fejlettségű tudatokra való ráhatási képességénél fogva már maga önállóan kezdte vonzani magához az ő alakuló teljességét felépítő elemeihez hasonló mentalitású szellemi tudat-alapegységeket. Vonzani kezdte ugyanakkor az azoknál jóval fejlettebb Istent mintázó „gyermek” tudatokat is, az ottani, a vele való együttlétezésre. Helyesebben az Isten által ott (földi) életnek elnevezett együttélésre, vagyis a már készen megkapott alap közösen történő mindjobbani, mindtökéletesebb kifejlesztésére, vagyis továbbteremtésére. A rajta tehát a kezdetben még csak az Isten által végzett átváltoztatások miatt lehetségessé vált anyagi élet folyamatos továbbvitelére, illetve az aközbeni mindjobb kibontakoztatására. Az életnek nevezett valami, mint tapasztalhatjuk is, nem más, mint az anyagon egyszerre rajta és benne történő létezés.

A végtelen éterben azonban nem csak egyedül a Föld tömegének a vonzereje érvényesül, hanem még sok egyéb földinél jóval nagyobb hatóerejű vonzerő is. A földinél például már a Nap illetve a többi napok vonzereje is nagyobb. Létezik azonban ott egy felülmúlhatatlan erejű tisztán szellemi vonzerő is, mely vonzerő nem más, mint magának Istennek a mindent magához vonzani képes vonzereje.

Mi egyszerű emberek ezekről a dolgokról az igazi szellemi mélységükben szinte semmit sem tudunk, de a fizikai emberi nagyravágyásunktól vezérelve közvetve mégiscsak kilóttuk mi magunkat is a végtelen éteri űrbe. Azonban ahelyett, hogy az onnét aztán már tényleg „más mint a földi” nézőpontból mindezen előbbiekre rájöttünk volna, mi ott sem kezdtünk el sok minden mást csinálni, mint idelelent. Mi ugyanis a mesterséges fizikai dolgoktól addig talán még érintetlen, minden tekintetben nagyon jól működő, sértetlenül tisztának ható, zenei harmónia látszatát keltő térben is többnyire csak szemetelni, szennyezni, vagyis kárt okozni kezdtünk. Mégpedig pontosan úgy, mint ahogyan azt idelelent a Földön, a legközvetlenebb környezetünkben a jelen civilizációnk kezdetétől fogva tesszük, és rendíthetetlenül növeljük is a szennyezést, hogy egyre nagyobb halmazú bizonyítéka legyen az úgynevezett „fejlődésünknek”. Elégge ocsmány jele ez a fejlődésünknek, vagy talán nem így van? Csak aztán a végén a sok felhalmozott szemét nehogy végleg elvegye tőlünk még a már jól megszokott életterünket is!

Hiába is nem akarjuk tudomásul venni, az ember Föld elleni, Ég elleni eddigi kártételének egyértelmű, nagyon is jól látható jelei mind azt mutatják, hogy civilizációnknak, ha így folytatjuk, semmiképpen nem lesz „jó vége”. Ha tehát nem térünk még idejében észre, akkor az emberiségnek igen ronda, mondhatni rettenetes, borzalmas vége lesz. Kezdetben talán még maga a termőtalaj is ki fog a végkor csúszni a lábaink alól. Később pedig a magunk által előidézett világhatalmas katasztrófa következtében szanaszét hulló, egymásra roskadó rothadó testhalmazainkkal már olyan utálatosakká fogunk válni a „Földanya” számára, hogy ő nem lesz többé hajlandó a hátán cipelni minket, az ugyan az önmaga testéből, a saját anyagaiból „szült”, ámde a katasztrófa következtében rettenetesre elvetemült, elkorcsosult, eltorzult emberi testeket.

Ha az utolsó pillanatokban közel az eredetünkig vissza tudnánk emlékezni, akkor egyből világossá válhatna számunkra, hogy valami ehhez hasonló, de más lefolyású borzalom már történhetett velünk a vízözönkor, illetve az Atlantisz elsüllyedésekor.

Annak, hogy mi emberi tudatok a „szilárd” atomos szférában, az anyagi világban újra meg újra megszületünk, vagyis hogy sorozatosan ebbe a szférába reinkarnálódunk egyetlen oka van. Ez az ok pedig az, hogy a csak itt megvalósulható, és a szabad akarat révén meg is valósítható egymás közötti versengés játékos élvezetével vegyes, ösztönszerűnek inkább mintsem értelmesnek mondható mohóságunkból eredően, szinte már egyáltalán nem a tudati

azaz a szellemi fejlődésünkre összpontosítunk, hanem helyette mindinkább az anyagi természet fölött való tökéletes uralkodásra vágyódunk. A fizikai anyag birtoklására és uralására koncentrálnak tehát elsősorban a figyelmünket, és mára sajnos már egyre inkább eszeveszetten. Tesszük mindezt pedig a valójában még csak fele sem igaz fizikai elemiségünkben, ámde annak ellenére látszatra mégiscsak túlnyomórészt elanyagiasodott mivoltunkban. A bennünket félrevívó egymás közötti „versengés”, a tudatunkban az eredetétől fogva már nem csak ösztönszerűen, hanem tudatosan is bennlévő folyton előbbrejutási, megállás nélküli kreatív előrehaladási vágyunkból ered. A „mohóságunk”, az itteni örökös kielégíhetetlenségünk viszont már az önmagunk által megcsönkített szellemi tudatosságunkból származik.

Aki nem hiszi el, hogy az Isten teremtette tudata Isten akaratából nem felében, hanem legalább háromnegyed részében szellemi, és csak negyed részében fizikai, valamint hogy éppen amiatt nem maradt meg itt a Földön tisztán szelleminek, és a tudata azért nem teljes, mert negyedrésszel abból véglegesen fizikaivá vált, az az utolsó testének utolsó halálakor bekövetkező utolsó lehetősége elvesztése után majd igen nagyon sajnálni fogja, hogy nem hitte el mindezt, de akkor már valószínűleg késő lesz számára. Egyet azonban bizonyos ideig még akkor is mindig megtehet, mégpedig azt, hogy reménykedhet. Egészen a szintén csak Isten által biztosítható gyors, és nem pedig a lassú, az üres semmiben teljesen egymagában „üldögélve” történő önmaga általi felemésztődéséig. A tudat ugyanis ilyenkor még mindig reménykedhet benne, hogy Isten a végtelen jóságától és könyörületességétől indítva egyszer mégiscsak megkönyörül rajta, és magához szólítja valamilyen csekélyke küldetéssel.

Egyáltalán nem érdemes tehát az itteni látszatnak engedni, magunkat azaz a tudatunkat már teljesnek, késznek, és testünk halálával együtt befejezettnek tekinteni, és úgy is elfogadni, mert éppen ez a tévhiedelem az, ami valóban végzetes lehet számunkra.

Inkább engedjünk az igaz és örök valóságnak, Istennek, és akkor majd mi is megkapjuk a végül is Istennel közösen vágyott igazi örökkévalóságunkat, a mostani látszatvalóságunk helyett cserébe!

LÁTSZATVALÓSÁG

Az itteni látszaton, az ehhez a dimenzióhoz hozzákötött, származását nézve tehát innen eredő, és a végével is ehhez visszakanyarodva viszonyított nézőponton alapuló valóságban a mennyei, a tiszta, az igaz valóságú szellemi dolgoknak csak a durvább azaz a fizikai változatú ábrázolása található meg. Az itteni dimenzióban megvalósult, vagy megvalósulásra kerülő dolgok tehát csak látszatra olyanok, mint amilyenek az Abszolút világában, illetve az ahhoz a fizikai világánál jóval közelebb eső szellemi illetve tisztán tudati világában lévőek.

Ha ebben a világban „szemtől-szembe” semmilyen módon nem találhatjuk meg az Abszolútot, az egyértelműen arra utal, hogy Ő vagy AZ a legteljesebb abszolútságában, legalábbis fizikai szemmel láthatóan bizonyosan nem a mi valóságunkban található, hanem az önmagával azonosan abszolút finomságú saját világában. Az Abszolút e világából a valóban egymaga kezében összpontosuló, ennek ellenére „alattvalói” irányában a végsőkig elmenően aláztatos uralmával irányítja az abszolútságánál fogva önmagából maga egyedül alkotta valamennyi valós világot azaz az igaz valóságait. Ugyanezen uralmával irányítja azonban az alapjaikban szintén önmaga által alkotott, azonban az arra fejlődése révén már alkalmassá vált, eredetileg szintén önmagából teremtett teremtményei által továbbteremtett („megtermékenyített”) látszatvalóságait is. Emiatt uralkodhat egyedül csak Isten, az Abszolút, a tehát csak általa létezhető valamennyi világa fölött, legyenek azok tisztán szellemi, gondolati, vagy részlegesen fizikai alapúak, illetve ezeknek átmeneti „vegyületei” is.

Ez a számunkra jelenlévő világ a tiszta abszolút világokhoz viszonyítva tehát mégiscsak illuzórikus, mintsem abszolút tisztán igaz, mert azokhoz képest, azok finomságához mérten ez a világ csak egy durván leképezett másolattal érhet csak fel. Az ügyeskező, ámde rosszindulatú piktorok is csak durvább másolatait tudják elkészíteni a nagy festők műveinek. Azok ugyan az első látásra ugyanolyan finomvonalúaknak tűnnek, mint az eredeti művek, viszont alaposabb szemrevételezés során kiderül róluk, hogy egyáltalán nem azonosak, de még csak nem is egyenlő szépségűek az eredetivel. Nos, mi is valahogy úgy vagyunk az eredeti világunk e világbéli leképezésével, mint a róla „másmilyen mint az eredeti” képet festő hamisítók. Mi tudatok itt a földön élve, elsősorban sajnos csak a művi eszünket használva igyekszünk egyre tökéletesebb másolatait megalkotni az egyedül csak az eredeti világunkban megtalálható igazán gyönyörűséges, ott nem csak az egyéneknek, hanem egyaránt mindenkinek örökké csak mámoros örömet, valódi csúcstelvezetést okozó dolgoknak. Egy bizonyos idő óta azonban már észre is vehetően egyre kevesebb sikerrel próbálkoznak a művészeink, ugyanis a régi nagy festők szépségbeni tudását ma már, vagy még ma sem tudja senki sem túlszárnyalni, de valahogyan így van ez minden egyéb más területen is. (Ezért aztán a „másolatok” kezdenek is elterjedni.) Kivételt képeznek ez alól a tudomány egyes területei, például a gépi technika, mely területeken még mindig képesek vagyunk mindig újabbat, jobbat-szebbet, de sajnos éppen úgy drasztikusabb dolgokat, pl. minél nagyobb tömegeket elpusztítani képes fegyvereket is alkotni (?), mint amilyenek az előzően már meglévők voltak, és egyes vezetőink ezt szemrebbenés nélkül merik „tudományos fejlődésnek” nevezni. Nagyon ügyes! Ha még nem tudnánk, a kis kézzelfogható technikai csodáink többségükben a korlátlan hatalmat biztosítani képes gyilokeszközöknek csak a nekünk közembereknek is jó pénzért odavethető melléktermékei.

A jelen illuzórikus valóságból nekiindulva, az egyre tisztább és igazabb valóságot (el)nyerni igyekvő itt még megfoghatóan durva, de értelmes jelentéstartalommal már rendelkező képeknek vagy ábráknak, így a mi tudatunkra nem csak hogy hasonlító, hanem az evilágban vele önakaratunkból azonosított képmásunknak is, egymás után több egymás fölött elhelyezkedő, azzal ellentétben azonban egyre kevesebb látszaton és egyre több magasabbrendű valóságot tartalmazó, egyre kevésbé látszatvalóságokon, tehát mind valóságosabb, igazabb, és vele párhuzamosan mind világosabb (értelemben mind gazdagabb)

valóságokon kell átutaznia, hogy eredeti hazájába visszatérhessen. Azokban a valóságokban azoknak a valóságoknak viszont már csak egyedül szellemi módon történő megfigyelése általi megismerésével egyben megtörténő megértéséig, vagyis az Istenről és a teremtésről való tudásban azokban elérhető legmagasabb tudás elsajátításáig kell tartózkodnia. Esetenként azonban a közülük már megjárt egyik-másikba a tudatnak hosszabb-rövidebb időre még vissza-vissza is kell térnie, pl. újra vissza kell ide a földre „esnie”, még mielőtt a célját igazán is elérhetné. Egyenként tehát addig a pillanatig kell az egymástól csak eltérő szintű valóságokban léteznie illetve élnie, ameddig az adott valóságban avagy tudatszinten elért tudása, vagyis Istenről az Abszolútról, és világi összességéről, az igazán teljes „országának” rendjéről szóló ismerete, az abból a helyzetéből (tudásbéli állapotából, tudatszintjéről) „önerejéből” indított, azonban a továbbiakban már támogatással történő feljebbemelkedését, vagyis a nálánál már jóval magasabb rendű vagy szintű tudati hatalmak általi felemelését illetve felemeltetését lehetővé nem teszi. Mi emberi tudatok tehát egyedül csak ezeken a módozatokon keresztül juthatunk az eredeti szellemi világunkba vissza. Mindennek az igazságáról azonban mi hitetlen emberek mindenáron „bizonyoságot” akarunk szerezni. Bizonyosság nélkül ugyanis nem hisszük el az előbbi dolgok valóságosságát.

A „bizonyosság”, a bizonyított dolog igaz valóságának leszögezését kívülről-belülről felbonthatatlanná, megtámadhatatlanná tevő ék azonban egyben a bizonyíték is az Egyetlen Isten egyedül igaz valóságosságáról. Ez a „bizonyosság” az Isten részéről a bizonyosság ládájában, a frigidáriában van elhelyezve, mely bizonyosság valószínűleg fizikai szemekkel is megláthatóvá teszi Istent valamelyik általa választott, illetve az őt látni kívánó, benne igazán hívó ember által elvárt abszolút megjelenési formájában, amennyiben azt Ő is úgy akarja.

A részünkről emberek részéről mindezért cserébe viszonzott bizonyoságnak pedig az Ő valós létezésébe vetett, megingathatatlan szikla szilárdságához hasonlítható szilárd és állhatatos meggyőződésünket is jelentő igaz hitünknek kellene lennie, mely hit szintén egy nem látható szellemi dolog, míg azt valami módon ki nem nyilvánítjuk.

Sajnos a többség számára ehelyett a hit többnyire már csak egy fogalmat jelent, mely nem igazán használható, mivel az semmi kézzel megfogható hasznot nem hoz a számára.

Pál apostol nagyon is helyes meghatározása szerint viszont a hit : „...nem látott dolgokról (azok valóságosságáról) való meggyőződés”. Ha ilyen páli illetve hozzá hasonló péteri meggyőződésen alapuló bizalommal fordulunk Isten felé, és minden háborgás nélkül eltűnjük a magunknak végül is tehát elsősorban magunk, és nem pedig más vagy mások okozta „szenvédéseinket”, akkor nyugodtak lehetünk, hogy ha hosszú utazás után is, de végül mégiscsak újra be fogunk illetve vissza fogunk jutni Isten országába, a határtalan „határain” belülre, a „nyugalmába”. De talán még a nyugalma „közepét” számunkra megjelenítő személyes ajtaja elé is, amikor arra már itt a földön, és a többi világaiban is megpróbáltan, a próbákat kiállva érdemessé válunk. A jó „megfigyelők”, mindezen előbbiekre már a népmesék tartalmaiból is rájöhetnek, mert valamennyi az előbbrejutásról, utazásról, választakról, választási lehetőségekről, próbákról, megpróbáltatásokról, különböző, egyre jobb és tisztább minőségű, ezüst, arany, gyémántpalotákról, átlátszó üveghegyről és üvegtengerről, a jó végükkel pedig mindannyian a bennük mindig csak jól, mindig csak becsületesen viselkedő szereplőknek (résztevőknek) mindenképpen jó révbeéréséről szólnak. Istent e mesékben a jóindulatú, jószívű, csupa jó tulajdonsággal rendelkező mindenkinél idősebb és erősebb öregapó vagy öreganyó jeleníti meg, aki jól ismeri a gonosz legyőzésének titkát-módját, és annak egyáltalán nincs is hatalma fölötte. A mesékben éppen ez a kétneműség (hol apó, hol anyó) utal rá a legvilágosabban arra, hogy az abszolút tökéletes személyiség egyenlő az isteni kétneműséggel, és hogy mindez fordítva is igaz, mint ahogyan Isten is minden megjelenési formájában (legyen az akarata szerint szellemi, mentális, fizikai, vagy ezek bármilyenszintű kombinációja is) éppen ezért „igaz”. Ezen Istenről szóló teljes igazságot kellene nekünk mindannyiunknak megismernünk, és a megismerés során felébredő,

majd lassacskán meg is szilárdul, végül pedig állhatatossá is váló hitünk alapján már szükséges is lesz Őt mindenekfölött álló, és mindenre hatni tudó Teremtő Istenünknek elismernünk. Itt a földön is az tehát az egyik legfőbb „dolgunk”, hogy Istennek minden lehetséges létezőnek (itt élőnek) a megvalósulásához, azaz valamiféle megnyilvánulás útján történő létre-jöhetéséhez elengedhetetlenül szükséges szellemi jelenlétét megtapasztaljuk. Még akkor is, ha Isten itt a fizikai szférában ezen eredeti megjelenülési formájában rejtetten is van jelen. Még tehát e „merőben más mint az odafönti”, vagyis teljesen más léptékű és minőségű nézőpontból is.

Az igenis elérhető, és nagyon is magasztos cél minden ember számára tehát csak egy lehet : mihamarabb visszajutni az Édenbe, avagy a Paradicsomba.

Mint a Bibliában sok minden egyéb más kifejezés, az „éden” kifejezés is szimbolikus értelmű. Az éden az „egység kertjét” jelképezi, ahová paradox módon innét a látszat világából el sem menve akkor térhetünk csak vissza, amikor itt a földön is felismertük, megtapasztaltuk az „Isteni Egységet”, vagyis hogy minden Egy!

Az édenben a mostani helyzetünkhöz viszonyítva, nincsen a két tudatállapot (alvó-álmodozó, és éber illetve éberségre vigyázó) között semmi különbség, ott ugyanis még nem létezik a konkrét fizikai személyiség. Ott az egyéniség ugyanis még tisztán szellemi, nincsen a tudati energia fizikailag megnyilvánulva. Ott tehát még nem létezik az evilági ego, mely a fizikai testtudatot létrehozza és megerősíti, miáltal azt magától különálló állapotában is élővé teszi, viszont teljes tökéletesen önálló cselekvési tulajdonságokkal nem ruhazza fel, esetleg csak látszatra.

A jelen fizikai világ tehát nem a képzeletünkön kívül, hanem a szellemi képzeletünkben és emlékezetünkben egyenlőre még benne lakozik. Ha azonban nagyobb (hang)súllyal fogadjuk el valóságosnak a képzeletünkben szintén benne lakozó, de benne a fizikai világtól engedetlenségünk miatt Isten akaratából elködösített, elfátyolozott, fizikainál sokkal valódibb, de innét, itt élve is megismerhető eredeti szellemi világunkat, akkor már elértük a magunk elé ez esetben már helyesen is kitűzött célunkat, és meg is fog számunkra nyílani majd a kapu, az ajtó, a titokzatos átjáró a „Paradicsomba”. A paradicsomból, az igaz valóságból nézve viszont már ez a mostani világunk fog egy sűrű falként elénktornyosuló ködön át néha-néha mintegy látomászerűen, álomszerűen megpillantható világnak, azaz valóban is csak látszatvalóságnak látszani. Annak tehát, ami az a jelenlegi állapotában van is, meg nincs is, de mégis van, mert benne mi egyenlőre még élünk.

Remélhetőleg előbb vagy utóbb, de mindannyian meg fogjuk látni, hogy az igaz valóságok éppen úgy nincsenek odaát, mint ahogyan odaátról nézve sincsen az evilág túl az ottani világon. Istennek igaz valójában ugyanis csak egy világa illetve egy „ország” létezik. Igazából nincsen, nem létezik, és tehát nem is létezhet semmi olyan, ami tőle „más” lehetne. Az Istenhez illetve az istenihez többé már nem hasonlatos „más”-nak ugyanis a „mássága” kijelentésétől fogva már semmi jogalapja sincsen még csak a feltételes vagy látszólagos létezéshez sem. Az így gondolkodó egyén, csoport vagy akár egész rész-világrendszer is maga „bélyegzi” tehát meg magát, és helyezi is kívülre magát az isteni egységen.

Csak nehogy „véletlenül” mi is közöttük legyünk!

V. fejezet

A MINDENSÉGET IS ELKÉPZELHETŐVÉ ÉS MEGÉRTHETŐVÉ TEVŐ
GONDOLKODÁS

A GONDOLAT

A gondolat, még ha hihetetlennek tűnik is, „szárnyal”. A gondolat ugyanis a hangokhoz hasonlóan hullámmozgást végez, ezért nyugodtan kijelenthetjük róla, hogy lebegve száll a térben. A „szárnyát” a hatósugara által körbefogott térbe belévitett létezésével kapcsolatos érzés mennyisége adja illetve „teszi ki”. Az érzelmi töltés energiája azonban egyben meghatározza a gondolat kiterjedését, de ugyanakkor az alakját, formáját is.

A legelső határtalan szárnyból álló, állandó erőterrel rendelkező abszolút harmonikus gondolatnak örökké egy, viszont a központi magától minden irányba körkörös kiterjedő irányultsága van. Ez az abszolút gondolat tulajdonképpen maga Isten, az egyedül abszolút Értelem, aki az irányultságát bármikor és bárhol képes korlátozni, ha akarja.

A gondolat centruma köré kialakult erőér mentálisan nagyon is jól érzékelhető. A legelsőtől származó bármely gondolat erőterét azonban a vele már az eredeténél fogva ellentétes gondolat erőtere meggyengítheti, majd ki is olthatja. Annak vezető szerepét tehát a negatív gondolat át is veheti, de ugyanúgy a pozitív magú gondolat is átveheti a negatív, illetve a negatívva lett gondolat fölött a hatalmat.

Mi emberek a fontosabb mentális lényegünket nézve rengeteg vegyes gondolatból álló tudatok vagyunk. Az eredeti állapotunkban azonban a pozitív és negatív gondolatok kiegyensúlyozottan vannak jelen a tudatcentrumunkban, illetve javarészükből a körül is.

A saját tudati vonzerőnk, mint tulajdon erőterünk, gyakorlatilag addig terjed ki, és hat is másokra, ameddig az ismertségünk körvonala elér. Minden tudat egyben uralja is tehát a saját vonzerejét, ám annak kiterjedése mindig attól függ, hogy a fejlesztésébe a tudat a fejlődése során mennyi energiát fektet bele.

Ha egy gondolatot leegyszerűsítünk, akkor az azt jelenti, hogy azt az érzelmi erőterétől egyre jobban „tehermentesítjük”. A „szárny” levágásával pedig abszolút vakká is tehetjük az eredeti gondolat eszméjét. Ilyenkor a gondolat abszolút formális gondolattá, azaz még csak alakulatató tudattá alakul vissza. Az ilyenfajta tudat önmagában ugyan tiszta lesz, viszont már jelentősebb értelmi energia befektetés nélkül is újra mozgathatóvá, alakíthatóvá válik. Ezen állapotában nálánál erősebb értelmes tudat ráhatására a térben bárhová elhelyezhető, más tudatokkal összeszervezhető, de önálló növekedésre vagy fejlődésre is alkalmas „tudat-alap-elem” is lehet belőle. Az önálló alkotóképességgel még nem rendelkező tudat tehát az ezen legegyszerűbb állapotából bármely nálánál magasabbrendű tudatnak az Istenével egyező akarata által bármely térben, bármely új „dolognak” a részévé alakítható. Isten akarata szerint azonban önmagában is továbbalakítható. Fejlődése beindításához Istennek csupán csak kellő mennyiségű teremtő értelemmel kell ellátnia. Az értelmével tehát csak meg kell érintenie, hogy az fejlődésnek induljon. Az isteni értelem adja tehát a kellő „lökést”, mely által a tudat fejlődése beindul.

Az emberi tudat jellemzője az egyaránt szellemi és tárgyi gondolkodás. A csak anyagi gondolkodás eszméje azonban eleve ellentmondásos, ugyanis minden tárgyi alkotás megszületéséhez elsősorban belső látásra, illetve belső érzékelésre van szükség. A helyes érzelmiből kialakuló fogalmi gondolkodástól a felnövekedésünkkel sajnos együtt járó „félre”-nevelésünk miatt viszont a legtöbben elfordulunk, ami miatt a tévesen „megújultnak” nevezett gondolkodásunk fokozatosan tárgyi gondolkodássá fajult el.

Az anyagcentrikus gondolkodás azonban éppen hogy inkább elhomályosítja, de legtöbbször el is veszi az eredeti gondolatainknak a kezdetükori érzelmi erőterét. Az erőter helyébe, vagyis a gondolkodásunk „előterébe” pedig az általunk „stressznek” elnevezett „álerőter” kerül, mely leginkább csak károsító hatást fejt ki a tudatcentrumunkra, ami aztán már a fizikai testünkön, illetve a testünk működésében is megnyilvánul.

A fogalmi gondolkodás viszont, ellentétben a tárgyival, szimbolikus jelképekben való gondolkodás. Az érzések útján történő gondolkodás pedig attól érzelmi, hogy az érzések

gondolati iránya változatlanul a kezdetekori egyensúlyában tartja a gondolat érzelmi telítettségét. Így őrzi meg ugyanis a tudattartalom legteljesebb dimenzióját, vagyis a benne érzékelt összes információt. Memorizálja azonban az általuk kiváltott belső rezdüléseket, valamint azok egymáshoz való viszonyait, helyes alá vagy fölrendeltségét is.

Ameddig a gondolkodásunkban nyugalom és kiegyensúlyozottság uralkodik, addig a tudati „vizeink” nem vernek nagy hullámokat. A negatív töltésű érzelmi vihar azonban megbontja ezt a viszonylagos nyugalmat, ámde a pozitív érzelmekben gazdag gondolatok a mélyről a felszínre törve a legtöbbször közömbösítik a „tajtékos” hullámokat. Így születik és működik tehát a gondolkodás, így harap tehát végül is mindig csak a saját farkába bele a „kígyó”.

Az érzelmi gondolkodás lényegében tehát a tudati óceánunk érzelmi hullámokban, mint megjelenülő formákban történő megrezdülései. E hullámok teljes lecsendesítésével, vagyis a tudatunk „megfeszítésével” azonban mi magunk is feszített víztükörré válhatunk, melyben a Teremtőnk már tisztán megláthatja önmagát, azaz a tükörképét.

Az egész életünk tehát arról szól, hogy Isten a rólunk való visszatükrözéséből is önmagára ismerjen, miközben vele egyben mi is megismerhetjük a valódi, és a jelenleg még csak fizikai szemléletű velünk együtt már igazán teljes szellemi önmagunkat, mint Istennek vele folyamatosan egységben lévő részét. E szerves kapcsolat lényege pedig egyedül csak a tudaton keresztüli folyamatos értelmi Isten-látáson keresztül válhat nyilvánvalóvá a számunkra, vagyis lényegében magában a helyes Isten-látásban van meg.

Az eredetileg mindig csak belső lehetőségű gondolatoknak, illetve a gondolkodás képességének tehát igen nagy jelentőségűeknek kellene lenniük a számunkra nézve, ugyanis mi magunk is az Istenéhez hasonló gondolatok halmazából állunk. Az ember a maga gondolataival a külső és belső együttes teljességet viszont csak akkor lehet képes az egészében felfogni, ha a belső világa is teljesen ismert lesz előtte, nem csak a külső világa.

Az ember egyik legnagyobb hibája, hogy a tudatát igen nagyon megterheli a szinte állandó önellenőrzésével. Mivel egy részével önmagát figyeli, nem lehet teljes a tudata, de nem lehet önfeledt örömmel teljes a létélvezete sem. A külvilágban ugyanis elsősorban az anyagra hangolódott külső „felével” működik az ember tudata. Így azonban az igazi tudatossága, és vele egyben az „igaz ember” mivolta is rejtett marad. Ezért aztán a külvilágban élő ego a nálánál sokkal valóságosabban létező tudatosságáról, az általa elnevezett „tudatalattijáról”, de még a vele együtt azt is önmagába belefoglaló teljes önmagavalójáról nem sokat, vagy szinte semmit sem tud.

Mi emberek már régen rájöhettünk volna, hogy az önellenőrző gondolkodás egyedül csak túlszerveződéshez vezethet, mely túlszervezett társadalomban lassan már sehol sem lehet igazán felszabadult az élet. Minél jobban kontroláljuk tehát magunkat, annál inkább gátoljuk a mély érzelmi gondolatainknak a felszínre törését, ami pedig az esetenként már amúgy is jóra és rosszra elágazó személyiségünk mégtovábbi megbomlásához vezethet csak. A tudat lényegében tehát még önmagától is „megromolhat”. Konkrét személyi azonosság nélkül azonban az értelmes tudat ezen a síkon csak rendkívül nehezen, és többnyire csak rövid ideig élhet. A részekre szakadt önazonosság legutolsó szikrájának elvesztésekor pedig a tudat akár meg is semmisülhet, vagyis akár beállhat nála a teljes „nemlétezés” állapota is.

Hogy a tudatunk ne romolhasson meg, egységben kell lennünk a szívünkben lakozó tiszta szellemmel, a tiszta értelem helyi megnyilvánulásával. Ő ugyanis „az”, aki e központi helyéről az elménk felé folyamatosan sugározza ki az eredeti természetes értelem tiszta fényét, mely „fényt” az agyunk megjelenítette elménkben székelő egónk sajnos a legtöbbször nem engedi a külvilágban megnyilvánulni avagy megvalósulni.

A tudatunk romlottságának egyedüli gyógyítója tehát a létezés összes szféráját egymaga átfogni bíró, legtisztább fényű Értelem lehet csak, mely Értelem egyben az önkifejezésünket, vagyis az igazán teljes önmagunk megnyilvánítását, miáltal az isteni Önmaga rajtunk

keresztüli megvalósítását, illetve az Ő esetében már kinyilatkoztatását is lehetővé teszi, ha mi is úgy akarjuk!

Mi emberek végül is tehát egyetlen Istentől származó szellemi alapeleműségű „én vagyok” vagy „élek” gondolatra közvetlenül „rárakódó” illetve köréje összegyűlő, és vele egylényegűvé váló, az újabbnál újabb hozzá csatlakozó gondolatoktól pedig fokozatosan fejlődő, már kifelé is történő alakulásra is képessé vált, Istenhez hasonló „éntudatok” vagyunk.

Az új gondolatokat pedig mi egységnyi éntudatok éppen úgy „szüljük”, mint az anyák a csecsemőiket. A méhet jelképező elménkben vetjük ugyanis el a gondolati „magot”, melyet aztán egy újabb gondolattal termékenyítünk meg. Még további gondolatokkal dédelgetjük, de ugyanakkor értelmes „táplálékkal” is tápláljuk (mely táplálék maga az értelem), miáltal közös egységben is fenntartjuk őket. Végül aztán egy igen erős intenzitás, mintegy a tudatunk „háttéréből” jövő megmagyarázhatatlannak csak tűnő erős ösztökélés hatására „beszédként” kimondjuk azokat.

A gondolatok tehát mintegy úgy lökődnek ki belőlünk, és az azok útjába „kerülő” hangképző fizikai „eszközeink” révén a továbbiakban már „szavakként” kerülve a napvilágra „terjednek el”. Mivel azonban a gondolatok szállnak, rászállhatnak a másik ember fejére, és gyorsan vagy lassacskán beszivároghatnak az elméjébe, de akár egyenes úton is átáramolhatnak mások elméjébe. Az utóbbit mi „telepatikus kommunikációnak” neveztük el, csak a megvalósításának még igen kevesen ismerjük a szellemi technikáját.

Ha azonban a gondolatok nem találnak sehol meghallgatásra, akkor elszállnak a számunkra egyenlőre még ismeretlenbe. Nem véletlenül van tehát az a szólásunk sem, hogy: „A szó elszáll, az írás megmarad”. A gondolat itt ebben a szférában tehát mindenképpen a kimondása illetve a „lejegyzése” (érthető jellé történő átalakítása) által valósul igazán meg. A kifejeződésnek tehát módozatai is vannak.

Isten itt a kinti világban azonban csak azt a tudatot engedi teljes tökéletesen kifejeződni azaz „szellemi fejjel” és testtel is megnyilvánulni, akinek vagy aminek már van hozzá eléggé fejlett „énje”, vagyis a szellemi tudatának már van valamennyi kiérdemelt plusz azaz tiszta, már őt magát is valamilyen szinten dicsőítő értelemtartalma is.

Nos, az eddigi tudomásunk szerint Mózes a fejével ideiglenesen már teljes tökéletes kifejeződést ért el, míg Jézusnak már az egész testével, és pedig maradandóan sikerült ezt elérnie. Ők ugyanis soha nem éltek vissza a részükre tehát már egyenesen az Isten adta dicsőséggel, azaz Isten legtisztább értelmével, mely a tiszta tudata révén a fejük „tetőjére” (az értelem földi szimbolikájára) illetve Jézus esetében már a „kettős” (szellemi-fizikai) értelmes tudatát szimbolizáló „vállára” azaz a törzsoszlopa „csúcsára” is szállt.

De vajon mi mai emberek mit tennénk az isteni dicsőség birtokában, amikor még a magunk magunknak, vagyis az ember embernek adta dicsőségünkkel sem vagyunk képesek bírni, nem bírnak még afölött sem uralkodni, fölötte igazán „úrrá” lenni?

Valljuk csak nyugodtan be, hogy ezt a mára már javarésztében általunk kialakított helyzetet látva azt már eleve rossz lenne még csak elképzelni is! Ameddig azonban mi magunk is tiszták, azaz teljes tökéletesek nem leszünk, ne is tegyük, ne gondolkodjunk felőle, mert még talán azzal is csak ártanánk a további fennmaradásunk még csak lehetségességének is!

A GONDOLKODÁS MIBENLÉTE

A gondolkodás képessége azért adatott meg a számunkra értelmes emberek számára, hogy ezen elvi készségünk avagy végrehajtó eszközünk által is legyünk képesek képeket alkotni. Ezek a képek azonban csak gondolati képek, mivel a gondolataink, illetve a fantáziálgatásaink hozzák őket létre. A gondolati képek tehát többnyire csak homályos fényű képek, illetve gyér színezetű fantomképek. Az elégtelen fényű megvilágításuk végett éles kontúrokkal, és tiszta színekkel, azáltal pedig igaz valósággal a többségükben még nem rendelkező lehetőség illetve lehetőségesség képek.

Azok a képek viszont, melyek a gondolkodásunk során mintegy „bevillannak” ezen előbbi gondolati képek közé, azok már a Teremtő Képzetet, vagyis a tiszta értelem „szülte” képek. Ezek a tiszta értelmi képek azonban már sokkal élesebbek, mint a magunk fizikai tudata szülte gondolataink keltette képek. Ezért azok itt a fizikai szférában is valóságot nyerhetnek, vagyis fizikailag is megvalósíthatók lesznek. Ha mi magunk is akarjuk, akkor valamennyi ilyen „világos kép” valóságot nyerhet ebben az általunk most használt fizikai szférában is. Itt azonban mindig csak olyan szintű valóságot, amelyet mi magunk adunk nekik. Mi magunk, vagy akár magunkon keresztül is megvalósíthatjuk azaz nyilvánosságra hozhatjuk őket.

Ezek a képek azért élesebbek, mert sokkal tisztább értelmű indítással lettek megalkotva, mint amilyen értelmű indítással a magunk választotta jelen fizikai tudatállapotunkban képesek vagyunk. Ezért sokkal értelmesebbek is a fizikai elménk illetve a fantáziánk szülte képeknél.

Nos, mi értelmes emberek éppen ezen „éles”, isteni eredetű, tiszta értelmű álló vagy inkább élő (mozgó) képek létrehozásával egy alkotásának folyamatát gyakorolhatjuk az Istentől ajándékba kapott gondolkodásunk révén. Többek között tehát e célra is szolgál a földi sík, ahol is most a fizikai időben és térben benne élve helyezkedhetünk el (tartózkodhatunk), mint emberré már felfejlődött tudatok.

A „bevillanás” azért történik a gondolkodási folyamat során, mivel a Teremtő Értelem az általa helyeselt módon alkotott, alakulató, vagy már belülről kívülré helyezésre is alkalmassá vált képre mintegy külön is rávilágít a maga értelmével. E „rávilágításával”, mely egyenlő a kép még tisztábbá, még értelmesebbé tételével, mintegy támogatásszerűen megerősíti azt, vagyis a tiszta értelmének jelenlétével sokkal valóságosabbá teszi a fizikai elménkben ide-oda rohangáló fantáziaképeknél. A megerősítés által pedig a kép már mintegy magától kel új életre, és talál helyet magának a szellemi elménkben, illetve többnyire annak állandó emlékezetében is. Az Isten értelme által „külön” nem megvilágított, még tehát csak alakulató kép mindaddig homályos színezetű marad, míg azt olyan értelmesre nem formáljuk, hogy arra Istennek már érdemes legyen a legtisztább értelmével rávillantania.

Mi emberek magunk is képek, képmások vagyunk. Isten képmásai vagyunk. Isteni eredetű önmagunkról Isten észrevétlen felügyelete mellett, de látszatra már egyedül magunk alkotta mozgó azaz élő képek vagyunk. Ezen „képek” több-kevesebb értelemmel Istennek köszönhetően tehát már rendelkeznek, viszont az igaz valóságban a többségükben még nem igazán helytállóak. Az igaz végtelenben ugyanis állandóan még nem elhelyezhetők, mivel még nem rendelkeznek az Isten helyesléssel, a ragyogó fénysugárként rávillódzó értelmétől megtörténő „igazzá” válással. A Saulból lett Pál apostolra például már itt a földön, és pedig kívülről villant rá Isten értelmi fénysugara Krisztus Jézus közvetítésével.

Az „igazzá” válás elérési lehetősége azonban mindenkiben belül lappang, de hogy ez a lehetőség valóra is váljon, azaz itt a Föld felszínén is megvalósulhasson, van szükségünk a helyes, minden és mindenki számára egyaránt csak jót alkotó és hozó gondolkodás gyakorlására. A gondolkodás helyes gyakorlása révén ugyanis már magunk is rájöhetünk, hogy kik is vagyunk valójában, és mint értelmes szellemi tudatoknak a tudati, és az azt követő már csak szellemi (tiszta értelmi) fejlődésünk terén mik is az igaz lehetőségeink. A jelen

értelmi szintünk tehát már nem csak a testünk, hanem bizonyos fokig a tudatunk és a szellemünk létezését is ismertté teszi előttünk.

Az igazság tehát az, hogy Istennek Isten-Tudata teremtette szabad emberi tudatok vagyunk, akiknek a magukról alkotott képének a legjobbját Isten a „ránézésével”, ha akarja, akár örökre is valóságossá teheti, ha arra már érdemessé válunk.

Azért fontos számunkra a gondolkodás, hogy a helyes alkalmazásával Isten helyeslését, a legtisztább értelmét jelentő és egyben meg is jelenítő dicsfényével való ránk villantását már itt a földön élve elérhessük, vagyis Őt a testtudatunk és a szellemi tudatunk révén egyaránt megismervén és megértvén meg is élhessük az „igazzá” válásunkat.

A kimondott gondolat mint energia hat a másik emberre, aki ha nem engedi a gondolatot elszállni a füle mellett, akkor az könnyen a sajátjává is válhat. A tudatunkba való befogadásával ugyanis elsajátítjuk azt. A bevitt vagy beengedett gondolat pedig az erejétől függően azonnali, vagy csak fokozatosan kibontakozó változást eredményez az addigi önstabilitásunkban. Ha ez a változás a korábbi kiegyensúlyozott tudati állapotból akár pozitív, akár negatív irányba tolódik el, az legelőször belülről, még tehát nem láthatóan okoz elváltozást az előbbi kiegyenlített tudatállapotunkhoz képest. Amennyiben pedig igen erős intenzitással bír a tudatunkba bejutott gondolat energiája, akkor a gondolat az eredeti szellemi állapotából az idegrendszerünk, vérrendszerünk, és az izmaink révén fizikai állapotúvá alakulván a testünk felszínén, vagy már azon is kívülre hatva „kifejeződik”, vagyis valamilyen látható formában megnyilvánul illetve megvalósul.

A tudatot érő külső és belső hatások miatt a benne mindig elsődlegesen belőleg összegyűlt pozitívumtöbblet illetve negatívumtöbblet kifejeződik szavakban, cselekedetekben, de lágy vagy hirtelen mozdulatokban is megnyilvánulhat. A kellő intenzitású, ki még nem, vagy már ki is mondott saját, illetve másoktól átvevés útján elsajátított gondolat mint energia azonban nem csak önmagunkra, hanem az adott környezetben tartózkodók, de a gondolatról valami módon a távolból is tudomást szerezni tudó tudatok valamennyijére egymástól eltérő módokon is kihathat. Ezen embereknél az eredeti gondolat jobb esetben csak kevésbé érzékelhető hangulatváltozást okoz, vagy nem igazán jelentős hang és képbeli elváltozást eredményez. Ha azonban a külső körülmények is kedvezőek, akkor esetenként már kisebb-nagyobb külsőleg is jól látszó megbetegedéseket is jelenthet, melyek szellemileg biztosan, fizikailag pedig mégjobban visszahathatnak a gondolatot eredeztető, azt megnyilvánítani szándékozó, majd maga vagy más által meg is nyilvánító személyre is.

Ne játszogassunk tehát a gondolatainkkal, hanem inkább vegyük őket komolyan. Ha ugyanis az önző érdekeinket előtérbe helyezve más ellen használjuk azokat, vagy kihasználunk velük más embereket, akkor még ha másokat meg is bántunk velük, az igazi károkat mégiscsak magunknak okozhatjuk velük. Az igazság ugyanis az, hogy az igazságtalan gondolataink ránk, az eredeztetőjükre mindig jobban visszahatnak, mint amennyire hatnak a velük célbavett, többnyire vagy teljesen ártatlan embertársunkra.

Ha azonban valaki már megtette ezt a helytelen lépést, az már csak egyet tehet, hogy az önstabilitása újra helyreálljon. Ez az egyetlen helyes lépés pedig az, hogy az ártó gondolatát, vagy a már abból eredő tettét igaz szívvel megbánja, és őszintén bocsánatot kér Istentől, és embertől egyaránt.

Ha viszont a tudatunkban benne lévő negatív bő gondolat még nem került kimondásra, akkor azt sürgősen hessegessük ki onnan, vagy semlegesítsük ott helyben kizárólagosan pozitív gondolatokkal. A lényeg az, hogy mindenképpen tegyük teljesen ártalmatlanná azt.

A számunkra nézve azonban az a legkényelmesebb, ha a kiegyensúlyozott tudati állapotunkat állandóan fenntartjuk. Ez legegyszerűbben azzal érhető el, hogy megtanulunk kizárólag csak jó gondolatokat ébreszteni önmagunkban, majd azokat szavak és tettek útján továbbadni, és másoktól is csak az ugyanolyan vagy hasonlóan jókat a tudatunkba befogadni.

Ez ugyanis már a valódi, a mindig csak alkotó jellegű gondolkodás, aminek éppen a helyes megtanulása illetve elsajátítása végett tartózkodunk itt a kettősség világában. Itt azonban sajnós, mint láthatjuk is, még a rombolás is lehetséges, ha élni kívánunk vele. Hát ne éljünk vele, hanem helyette mi is inkább válasszuk a helyes gondolkodáson alapuló, mindig csak előre irányban történő szakadatlan, és tehát örökre rombolásmentes fejlődést!

FOGALOMALKOTÁS

Isten, mint legfőbb Intelligencia folyton teremtményeket, elsősorban tiszta eszméket, ideákat illetve fogalmakat alkot, melyeket azonnal, vagy egy folyamat során valamilyen szinten többnyire meg is valósít. Közülük a fogalom gondolati képekben, betűkben, hangzókbán, szótagokban, illetve egyetlen szóban leegyszerűsítve összefoglalható, mintegy egyetlen pontba összegyűjtött értelmes, mindenki által azonnal meg és felismerhető tudati jelentéstartalom.

Isten az elsődleges szellemiségénél fogva, minden fogalmat maga fogalmaz meg elsőként. Nekünk embereknek csak úgy tűnik, hogy mi egyedül magunk is képesek vagyunk fogalmakat alkotni, vagy valamit megfogalmazni. Az igazság azonban az, hogy Isten hozzá való szüksége nélkül, amit a jelenléte jelent, ez eleve lehetetlen. Az Ő ráhatását mellőzve pedig nem is létezhet semmiféle szinten semmiféle teremtés, semmiféle kreatív alkotás. Még tehát egyetlen „jel” (betű) vagy szóalkotás sem, így Isten nélkül még itt a „földszinten” sem létezhet még csak gondolati teremtés sem. Számottevő Isteni beavatkozás nélkül, mindenkor tudatában Istennek mindenben való jelenlétének, a jelenlétét egyszerűen csak élvezve, viszont már itt a földön sem kellene elfecsérelni az időnket gondolkodásra, hanem egyszerűen csak azonnal alkothatnánk.

Megfogalmazni annyit jelent, hogy ezen új összetételben eddig még nem ismert, nem megjelenített ideát, eszmét, vagy gondolatot, először csak tudatilag elképzelhetővé, majd onnan már más utakon is leképezhetővé (lemásolhatóvá) tenni. Gyakorlatilag tehát kép vagy hangképzés, esetleg a kettő együttes útján is, de minden értelemmel rendelkező tudat számára nyilvánvalóvá tenni, azaz megjeleníteni. Lényegében azonban valami módon érzékelhetőre valami újat, valami eddig még nem lévőt előállítani, azaz: a l k o t n i !

A megjelenítés minden esetben legelőször az Isten legtisztább szellemi síkján indul be, és azt közvetlenül követi különböző átmeneti fokozatokon keresztül a legvégső „durva” fizikai megnyilvánítás. Mi azonban mindebből ma már sajnos csak a szellemi fogalom tárgyi megjelenítésének folyamatát vesszük igazán észre.

Azonban nem csak minden fogalom, hanem minden más dolog (pl. szellemileg eltervezett tárgy) megnyilvánítása is ugyanezen a módon történik, ugyanis csak így lehet azokat is Isten akaratával összhangban, a róla eredetileg megalkotott elképzelésével majd egyenlő azonosan nagy-nyilvánosságra hozni, vagyis minden létező számára megismerhetővé tenni.

Az Isten jelenléte szükségén kívül semmiben azaz semmi Tőle másban nem korlátozott szabad és tiszta értelmünkben eleve nem illetve többé már nem elhomályosított szellemi tudatokhoz viszonyítva, az Istennel az önakaratából megválasztott nézőpontja végett nem teljesen egységben lévő földi emberi tudat, ha számára észrevétlenül is, de sok mindenben korlátozott. Számára ugyanis csak megszabott mennyiségben, meghatározott minőségben, és az e szférában élő ilyen emberi tudatok egy bizonyos része számára még külön-külön is meghatározott ideig állnak rendelkezésre a fizikai erkölcsi, és a legmagasabbrendű értelmi erők illetve tudati energiák, melyek eredetileg mind Istentől származnak.

Isten egyedül maga a maga által létrehozott saját „magjáról”, és az általa már abból alkotott mindenségről mindent a legtisztábban tudó, leghatalmasabb, azáltal pedig a legnagyobb hatalommal is bíró ÉRTELEM avagy értelmi energia. Ez Istennek a legfontosabb aspektusa.

Isten tehát a legtisztább és leghatalmasabb értelmi energia, vagy minden „tiszta energia”, mely a legtisztább értelmével már abszolút szinten is át van hatva.

Istentől, mint egyetlen tőről eredve létezik tehát az értelmi energiák összessége, melynek tündöklő teljessége Isten egészének a legfontosabb része, de mondhatni róla azt is, hogy a legfőbb összetartó egységű tagja. Isten ugyanis az értelmével képes mindent ami van egyetlen

egységbe összetartani, de ugyanakkor ezt a végtelen hatalmasságot ugyanezen értelmével átfogni, azaz védően körülölelni is.

Isten avagy tehát a „minden értelem” egyrészt a magánál a lényegi teljességében, és a belőle származó lényegi nagyobbik részében visszatartott kizárólagos tulajdonú részéből, valamint ezen eredeti egészének túlsordulásából az ösztudatát kitevő szellemi tudatokhoz (lelkekhez) a létrehozatalukkor a fejlődésük elindításához azonos mértékben juttatott részből áll. Másrészt pedig az ezen fejlődés útjára lépett kisebb-nagyobb tudati részegységei részére a tulajdon értelméből az irántuk minden megkülönböztetés nélkül érzett szeretetének „fonala” útján egyéni érdemek szerint ideiglenes, vagy már örök használatra is átadott részekből áll. A „minden értelem” lényegében tehát az értelmi általa örömmel és önzetlen ajándékként juttatott, róla mindent értő és tudó tiszta szellemi értelmű és elemű részegységeiből avagy részecskéiből tevődik össze egyetlen egységgé. Ugyanilyen isteni értelmi „részecske” lesz majd az a bizonyos segítő (új vagy plusz) „mag” is, melyet Isten az arra érdemessé váló embereknek maga személyesen is, de Jézuson keresztül is megígért. Ezen tiszta szellemi részecskék (fizikai képükben szikrák, vagy lángból álló „nyelvecskék”) azonban Istennek már nem csak a teljes értelmével, hanem az értelmének a teljes hatalmával is rendelkező, mindent értő részegységei. Ezek a fizikailag is sziporkázni képes tisztán szellemi egységek velünk emberi tudatokkal, de a láthatatlan értelmi „fényszál” útján Istennel is össze vannak kapcsolódva. Ez az Isten utasítására hozzánk kapcsolódott szellemi szikra folyton munkálkodik is bennünk, és még ha nem is vesszük észre, szüntelenül próbál, azaz „megpróbál” bennünket értelmes tudatokat. Azonban azzal együtt, hogy próbára tesz, próbál bennünket felébreszteni is a magunk által hibásan elkövetett néző vagy viszonyítási pontunk megválasztásával kialakult mintegy „elvarázsol” (illuzionált) állapotunkból. Teszi ezt azért, hogy kezdetben még csak megpillanthassuk, újra pillantást vethessünk az igaz lelki valóságunknak a mostani valóságunk fényeinek kimondhatatlanul szebben és tisztábban ragyogó kék fényére. Ezután pedig remélhetőleg majd továbbra is segíteni fog bennünket, hogy a látványtól nekibuzdulva meg is találjuk az oda visszajutásunknak számunkra lehetséges „legkézenfekvőbb” módozatát. A fogalmi gondolkodásunk megőrzése tehát már csak emiatt is igen nagyon fontos. A fogalmi gondolkodás azonban azért is fontos a számunkra, mert egyedül csak annak révén ismerhetjük meg a „színrelépésünk” avagy „előállításunk” hiteles történetét is. A „felépülésünk” ugyanis úgy történik, hogy az Isten szellemi tudatából származó, emberi formát magára az elért „önerejéből” felvenni már képessé vált alaptudatunkhoz Isten az akarata szerinti mennyiségben hozzákapcsolja a legtisztább értelmének egy parányi, viszont minden teremtményt felülmúló szellemi erővel illetve hatalommal rendelkező részét. A tudat e szellemi szikrával összefonódva képes önmagát az ezen értelem mértékéhez, azaz az értelem erőszintjéhez illő ideális formában megnyilvánítani. Isten akaratával egyezően tehát a tudat képes lesz magát egy áttetszően tiszta emberi formációba mentálisan (egy belső gondolati egész „kör”-kép közepében állva) a fejlődése során addig elért tudásszintjének megfelelő tudatsíkokon akár egyszerre is megjeleníteni. A szellemi tudat azonban ezen előbbi módon megvalósuló fejlődésével mégtovábbi fejlődésre válik képessé, és a teremtő képességnek Istentől történő mind magasabb szinten történő elsajátításával, egy bizonyos egységnyi részével később már képes lesz az eredeti önmagát már nem csak befelé, hanem kifelé, azaz a külső irányban is kifejeződő különböző alaki formációkban (pl. szellemi-fizikai, fizikai-szellemi, illetve ezek átmeneti emberi testi formációiban) megnyilvánítani. Így tehát a szellemi tudat már képes lesz az eredeti „meglett” magát már mintegy magán kívül képviselve is megjeleníteni. Nos, így lettünk illetve „vagyunk” mi emberi tudatok itt a földön.

Tulajdonképpen mi emberi tudatok a tulajdonneveknek illetve főneveknek a testünk általi kifejezői vagyunk, mely itt szavakban is meghatározott neveknek, fogalmaknak származtatója tehát természetesen egyedül Isten. Így mi emberek, a neveket, elnevezéseket kapók,

hordozók, illetve egyben viselők is, mindannyian Isten tulajdonai vagyunk. Nekünk „hordozóknak” azonban a hordozásért, az újabbnál újabb információknak mindenütt való elterjesztéséért, mintegy Isten felé végzett szolgálatért cserébe több minden is megengedett. Megengedett például az is, hogy az információkkal a terjesztésre illetve azok egyéni kiterjeszkedésére is alkalmas létterekben benne élve a korábbi helyes Istencentrikus nézőpontunkat megváltoztatva ezeket a tulajdonságokat jelölő fogalmakat látszólag saját tulajdonságainkként kezeljük, és azokkal mint ottani (esetünkben itteni) sajátosságainkkal egyénileg, de ugyanakkor ugyanazokkal a jellemzőkkel akár egyszerre többen is rendelkezünk. Azonban a mindehhez Istentől megkapott szabad akarattal soha nem lenne szabad nekünk „viselőknak”, a hordozás tárgyával részben vagy már teljesen is azonosultaknak, az ezen jókat számunkra megadóval, Istennel szemben, de egyetlenegy más élőlényel szemben sem, semmilyen módon sem visszaélni!

Remélhetőleg már mindenki érzékeli, hogy itt és most elsődlegesen éppen az egymagában is sokféle tulajdonsággal rendelkező fizikai test fogalmáról van szó, melyet mint egy önállóan tűnő egységgé összetett „tulajdonságcsomót” végül is a tudatunk mintegy a „hátán” cipelve visel vagy elvisel, illetve ki gyorsabban, ki pedig lassabban el is „nyú”, azaz elhasznál az élete során.

A számunkra tehát mindig csak „adó” fogalom Isten, akit mi egyetlen létformában benne élve sem, kívülről pedig már semmiképpen sem leszünk képesek meghatározni, mivel Isten az egyén számára a mindenekfölöttiségénél fogva mindig is meghatározhatatlan marad. Még tehát csak fogalmi szinten is. Bárki bármennyire is vágyódna rá, Isten tökéletes meghatározása soha nem sikerülhet neki, mert éppen a mindenbeni végtelenségéből adódó meghatározhatatlansága a legszilárdabb alapja, még az amiatt viszont már megdönthetetlené is váló szuverenitásának is. Egyedül tehát Isten legtisztább értelmének, és ezen értelmével áthatott, ezért vele egy legértelmesebb tudatának örök fennállása illetve fennmaradása nem lehet kérdéses. Igazából tehát, minden más, ami jelenleg még rajta kívülről van, annak örökléte bizonytalan.

Emiatt kell tehát igyekeznünk nekünk „külsős” egóknak is minél hamarább eggyéválni Istennel! Az elvi eggyéválást ugyanis minden biztonnyal követni fogja majd a gyakorlati megvalósulása is, és az pedig már egyenlő lesz az „üdvözültség” avagy a „megvilágosodás” állapotával is, melyre akarva, de akaratlanul is, minden ember nagyon is hön vágyik.

VI. fejezet

ÉRTELMI LÁTÁSSAL A „MAG” FOGALMÁRÓL, ÉS A BIBLIA KÓDJÁRÓL

FIGYELEM

A szemlélődő vagy megfigyelő tudat „központja” a szellemi látással és hallással, de egyéb más érzékelésekkel is bír, e változatos képességei révén tehát univerzális egy szem „szeme”. A szellemi elme központja tehát az „egy szem magja”. Mindezt magunkra vonatkoztatva úgy értelmezhetjük, hogy: „a szellemi tudatom magja az egy szem mindent látó értelmi szeme”. Magában e központi magban, vagy annak fókuszált előterében valakiről vagy valamiről alkotott képi illetve hang formának élő, azaz álló vagy mozgó állapotban történő folyamatos fenntartásának folyamatát nevezhetjük figyelemnek. Ilyenkor az értő szellemi elme éber (róla mindig tudó) figyelme a „tárgyára” koncentrálna. Lényegében azonban a tárgyi formára világít rá az értelmével, mely tárgyi forma lehet tehát akár az önmaga tárgyi formája is. Egyedül csak ezen szinte állandó „rávilágítás” miatt képes magát mindenki látszatra önállóan is fenntartani, vagyis élő illetve élve mozogni képes emberi lénynek elképzelni. Ugyanakkor pedig mindezt hinni is, tehát személyes és szilárd meggyőződésből is tudni. Magát azonban ezt a lényegében szintén folyamatot is meg lehet figyelni, vagyis el is és meg is lehet figyelni, hogy a tőlünk „másik” ember mindezt az önfenntartást, azaz a lényegi önmagának (a szellemi értelmes éntudatának) az önmaga általi, de a mindenkori formája (itt fizikai teste) segítségével történő folyamatos fenntartását hogyan is „csinálja”. Azután pedig, mint magunkon láthatjuk is, mi értelmes tudatok már magunk is képesek leszünk erre a nagyszerű „mutatványra”.

A magunk örök folyamatos fenntartásához azonban legelőször is megfigyelni kell megtanulnunk, és valószínűleg éppen e célból is tartózkodunk a jelen helyünkön a földön, az erre alkalmas teljes fizikai szférának talán egyik legalkalmasabb részében.

Mivel mi emberi tudatok e valóságban két anyagi szem fölött is rendelkezünk, itt valójában mindig kettőt, vagyis kétfélét, két „féltekét” látunk egyszerre, mely két fél akárhogy is nézzük, csak együtt „teszi” illetve „teheti ki” az egészet. Tulajdonképpen azonban négyet látunk egyszerre, mivel a két fél is még továbbra két részre, felső és alsó részre osztható. A hangsúly a látás esetében azonban elsősorban a függőleges két félen van. Ebből a két félből avagy „négyből” álló, de a két szemünk végett végül is kétféle úton szerzett képből, azokat az értelmünk segítségével mintegy összeforrasztva alkotunk egyetlen éles képet. Ez tehát már az a kép, amit itt tévhitünk szerint igazából, valójában azonban csak „látszatra” látunk. Ez a kép ugyanis a két szem külső fókuszában elhelyezkedő képnek nem a szellemi vagy mentális másolata, hanem a szemeinkkel látott fizikai képnek az eredeti szellemi képével azonosulni képes szellemi változata. Mindez viszont éppen azt teszi nyilvánvalóvá és megérthetővé, hogy a két egymástól eltérő helyen tartózkodó „szemszög” vagy „szempont” ellenére is csak egyetlen, helyesebben azonban csak egy „teljes” (kör)képet vagyunk képesek látni. A fizikai szemeink révén, azoknak közös belső végpontjában, a „fókuszpontban” tehát egyszerre csak egy felállított képet láthatunk.

Ha azonban jól megtanulunk figyelni, ha jól elsajátítjuk a megfigyelés technikáját, akkor ugyanígy, ugyanezen a kétféle úton a szellemi világról, de az igazán csak vele együtt teljes teljességről, a teljes mindenségről is szerezhetünk információkat, hallható, esetleg még tisztán is látható, de akár a hallás és látás együttese révén nyert képeket is.

A szellemvilágról és az igaz teljességről „odafigyeléssel” szerezhetünk tehát szellemi és fizikai külön utakon is ismereteket, de szerezhetünk együttes, az itt még kettő különbözőt jelentő szellemi és fizikai közös nevezőre hozó úton is. Így aztán a végül is egy, csak két felé, és nem pedig félre (!) elágazó úton szerzett mentális képekből aztán már egyetlen valós képet alkothatunk az igaz valóságról és teljességről, mint ahogyan a két szemünk által „befogott” képekkel is ugyanezt tesszük.

Az igaz valóság, és annak teljessége tehát nagyon is megfigyelhető, még észrevehetően is, ha már helyesen tudjuk, hogy „Az” valójában miből is „tevődik” össze. Még tehát így, a mostani nézőpontunkból is megfigyelhető, annak ellenére is, hogy a valóban egész teljességet

egyszerre nem láthatjuk meg, mert a jelen fizikai formánkban, a testünkben benne élve ez nem válhat lehetségessé a számunkra. Ha viszont a nagyobb részében láthatatlanból, kisebb részében pedig láthatóból álló egységű teljesség igaz létezését soha meg nem ingó meggyőződéssel elfogadjuk, vagyis állandóan tudomásul vesszük, akkor akár még az egészét is megláthatjuk, nem pedig csak egy szeletkét annak is csak a fizikai részéből, amit a jelen helyzetünknel és tudati állapotunknál fogva látunk belőle. Megláthatjuk tehát akár az egészét is, igaz innét nézve csupán csak egyetlen pillanatra, azonban az igaz teljességnek csak egy kisebb arányú, de vele azonos minőségű képmását. Viszont ama látványnak, vagy számunkra inkább csak példa értékűen hatalmas látványképnek a tudatunkra nehezedő „terhe” (az ésszel igazán nem felfogható nagyság eszmei nyomása) is olyan óriási „súlyú” lesz, hogy azt a vele való azonnali azonosulás nélkül a röpké pillanatnál továbbtartóan már nem is bíránk magunkon (a képet így tehát mintegy ránk nehezedően érezve) elviselni. Legalábbis a többségünk a jelenlegi értelmével vagy az eddig elért szellemi intelligenciájával egyenlőre még nem. Sokan pedig a majdan följük tornyosuló képet még észrevenni sem lesznek képesek, nem hogy annak az értelmi jelentőségét felfogni tudnák.

A teljes tökéletes tisztaságú, és annál fogva teljes értelem azonban mindent lát. Még tehát ezt az igazán leírhatatlanul gyönyörűséges monumentális „csodát” is láthatja, akár folyamatosan, a „kialakulása” folyamatában, azaz egyszerre a fizikai világgal is, ha akarja, vagyis ha a szabad akarata révén ezt a nézőpontot választja a megfigyeléséhez. Az ilyen értelem (mert az már inkább értelem mint értelmes tudat) azért bírja elviselni akár az egy szem magán is az egész mindenség „terhét”, mert az eleve tiszta vagy a már újra kitisztult értelme révén bármikor képes vele minden sérülés, minden egymásban való ártalomtétel nélkül azonosulni. Ha tehát esetleg tovább már nem bírná elviselni a rá való tekintés terhét, akkor azonnal azonosul vele, és az esetben már ő maga is a „terhet” képviseli, mint attól a pillanattól fogva annak már tőle örökre elválaszthatatlanul szerves része.

Az állandóan helyes figyelem elsajátítása tehát azért is szükséges, hogy az állandó szellemi ébrenlét fenntartásának megtanulását követően majd tiszta értelemként élve (vagy akkor inkább már csak létezve) már akár teljesen önállóan is képesek legyünk az azonnali átváltozásra, ha az valami oknál fogva esetleg szükségessé válna. Ha ugyanis tiszta szellemi értelemként létezve nem rendelkezünk az átváltozás képességével, akkor mi magunk is megsérülhetnénk, és annál fogva pedig máris nem lehetnénk többé teljesen tiszta értelemek. A sérüléstől pedig, ha az mint „sötét szennyfolt” elterjed rajtunk vagy kiterjed az egészünkre, akár még végleg is megszűnhetnénk. Azért szünnénk meg, mert többé már nem teljesen tiszták lévén a mindenség terhe illetve ránk nehezedő nyomása akár egyetlen pillanat alatt is összeroppanthatna és letaposhatna bennünket, bármekkora kiterjedést is sikerült addig az egyéni mivoltunkkal elérnünk. Az pedig már tagadhatatlanul a mi egyéni kárunk lenne. Azonban a kár okozása sem maga, sem pedig „más” ellen igazából nem is lehet célja az igazán tiszta értelemnek, mert az ellenkező a Legtisztább Értelemnek, Istennek a céljával is. Ezen Legfőbb és Legtisztább Értelemnek ugyanis ha még mindig nem értenénk, az a célja, hogy mindent ami jó, szép, tiszta és erényes, igazságos és békés, szeretetteljes és örömteljes, azt mind örökkön örökké tartó valóságossággal bíró létezésüvé teremtsé, és hogy ezen egyben az Ő rendíthetetlen nyugalalmát, de Vele együtt minden jóra való teremtményének nyugalalmát is jelentő „minden ami van, az mind a jó Isten” állapoton kívül semmi se legyen ami Tőle lényegileg bármiben is „más”, még csak lehetőségként vagy lehetségességgként sem! Legvégül tehát még az itt egyenlőre még feltételesen használható „sötét semmi” (amit itt mi elsősorban tévesen a testi halálra, mint áthatolhatatlan sötét semmibe vesztésre értelmezzünk) se legyen, mert egyedül csak nélküle lehet minden örökké örök, és teljesen tiszta, vagyis teljességgel átlátható létezésű, és annál fogva pedig már örökre sérthetetlen is! Minden „sötét dolognak” tehát örökre el kell tűnnie!

Tulajdonképpen, hogy megismerjük a szellemi vagy lelki önmagunkat, nem is kellene semmi mást tennünk, mint jól megfigyelni a fizikai önmagunk „működését”, és azt tisztán szellemire (a szellem nyelvezetére) lefordítanunk, vagy helyesebben inkább csak visszafordítanunk.

A lelkünk vagy tudatunk ugyanúgy jön elő a világosságra, mint ahogyan a csecsemő születik a világra, illetve jön a sötétből elő a napvilágra. Odaátról, tisztán szellemi elmével nézve ez a folyamat azonban egyedül csak keletkezésként, egy esetleg csak látszatra befejezhető folyamatként fogható fel. A keletkezéshez vagy megteremtődéshez viszont ott is kettő résztvevőre van szükség, csak ott e két létrehozó lényegében egyből áll, az isteni egységre törvényszerűen jellemző „egylényegűség” révén. Az egylényegűség azt jelenti, hogy mind a megtermékenyítőt, mind pedig a létre vagy nyilvánosságra hozót, és vele egyben a formát is adót, vagyis a forma szellemét is egyetlen tiszta szellemi értelmű tudat alkotja. Ez pedig maga a Legtisztább Szellem, melynek szellemi lényege az „értelem”. „Ő”, és a magából legelőször megalkotott Teremtés gondolata révén származó Tiszta Szellemi Tudat lényege tehát egy, vagyis a mindegyikük számára legfontosabb értelem révén „mindhárman” egylényegűek. Ez az egylényegű egység tehát Isten, és aki vagy ami pedig a Vele egylényegűséget jelentő értelme révén hozzá tartozik, az mind Isten teljességéhez tartozik, ha azt a tehát egyedül csak Tőle kaphatott értelme révén maga is úgy akarja.

Isten, a Szent Szellem tehát egy a Szent Lelkével (Tiszta Tudatával) is, aki a gyermek-tudatokat „szüli”. Az Isten-Atya pedig ezeket a teremtményeket a saját értelméből a részükre mintegy plusz adományként juttatott részekkel egyenként (énekként) is táplálja, azaz a szándéka szerint fokozatosan vagy ugrásszerűen növeszti fel őket tulajdon magához hasonló szelleműségűre. Felfejleszti tehát őket különféle szintű teremtő képességűre, mely szinteken azok a teremtő gondolata erejével bírva egymaguk, csoportosan, de akár minden egyszerre is képesek lesznek teremteni.

E jelen tudat illetve értelmi szintünkön mi emberek is csak ketten, csak egy helyen, és többnyire egyszerre csak egyet, egy „szem” miénkhez hasonló élő testet vagyunk képesek teremteni. Ebbe a formába aztán már egy „odafent”, lényegében tehát Isten által teremtett (Istennek a Lélek-Anya mivolta által „szült”) lélek vagy tudat „lakóként” beleköltözhet, de akarata szerint az anyagi testtel nem csak összefonódhat, hanem eggyé is válhat. Ez utóbbi esetben azonban számolnia kell az esetleges végleges elpusztulásával is.

Ha viszont a gyermek tudat helyesen fejlődik, akkor tehát akár a Teremtőjéhez hasonló teljesen önálló teremtő képességre is szert tehet, feltéve ha sohasem szakad el az eredeti Teremtőjétől, Istentől. Ezt úgy érheti el, hogy a fejlődésével egy növekedése során Istentől a Teremtőjétől elfigyelt helyes tulajdonságokat mindörökké megtartja magában azaz az értelmes szellemi tudatának központi magjában, és maga is továbbadja azokat az utódainak.

Az Istentől a tudati fejlődésünk gyorsabb előrehaladása érdekében juttatott tökéletesen tiszta értelem befogadására azonban a már minden értelemben tiszta, és már a határtalan kiterjedésre is képessé vált tudat válhat csak alkalmassá. A Tiszta Értelem, Isten, magával tehát csak a már maga is tisztát, az adott szintjén elérhető teljes tökéletes tisztaságot elérő tudatot hathatja át annak mindenkor teljes mértékében, vagyis teheti teljes egészében átlátható tisztaságúvá. Azonban, hogy ez a lényegében már azonosulás kölcsönös lehessen, a megtisztult egyéni tudatnak magának is akarnia kell, hogy mindez így történjen. A részére akár egyénileg is adódható alkalmas pillanatban tehát többé már nem futamodhat el előle, mert az esetben az áthatás önkaratból már nem, hanem csak kényszer hatására jöhet újra létre.

Minden testi halál során kényszerű áthatás történik tehát, csak az innen kívülről nézve nem válik láthatóvá, mivel a „látszat” éppen az ellenkezőjét mutatja. Az áthatás tehát ez esetben másképpen fejeződik ki, mint ahogyan azt mi elvárnánk. A testi halála bekövetkeztekor ugyanis mindenki a mennybe szeretne szállani, viszont nem sok mindenki

veszi a fáradtságot, hogy megfigyelje és kövesse Jézus példáját, hogy rá figyelve megértse, hogy Ő azt hogyan is érte el. Mégis, ennek ellenére is szinte mindenki a mennyekbe akar jutni. Isten pedig azt akarja, hogy figyeljük meg Jézus követhető példáját!

A halál is tehát csak egy folyamat, nem pedig egy befejezett valami, mint aminek innét nézve látszik. Ezen itt tehát többnyire kényszerű folyamat történhet egyénileg, kisebb-nagyobb csoportosan, de akár egyszerre az egész emberiség is kerülhet közös és kényszerű áthatás, azaz innét nézve halál alá. A kényszerű áthatás során azonban a szellemi tudat által önmagának kifejező eszközéül is „használt” fizikai test lassan, fokozatosan, illetve gyors vagy hirtelen folyamat során megszűnik az addigi egységében, a korábbi összetételében élni avagy létezni.

Mindezen előbbieket után már nyugodtan megállapíthatjuk, hogy a kényszerű áthatás ára tehát többnyire csak magának a fizikai testnek a megszűnése illetve elmúlása.

Érdemes tehát jó megfigyelőnek lenni, figyelni jól megtanulni, hogy ha eljön az alkalmas pillanat, akkor Istennek ugyan az egyenlőre még láthatatlan segítségével, de az egyéni magunktól, a saját és szabad akaratunkból indítottan Jézushoz hasonlóan mi is képesek legyünk a fizikaiból szellemivé történő át, illetve visszaváltozásra. Ezért kell tehát mindig éberrel figyelőknek lennünk.

MAG

Hogy a Bibliában is igen nagy jelentőséggel előforduló „mag” fogalmát az alaposabb megérthetősége végett megvizsgálhassuk, előtte tisztáznunk kell a „gén”, illetve a „generáció” fogalmakat is.

A gén lényegében egy transzcendens valami, ami szellemileg hordozza az egyén fizikai tulajdonságait, illetve az azok hatására fellépő szellemi és fizikai reakciókra való hajlamosságát. A gént tehát öröklődésre is képes tulajdonságokat hordozó kromoszómák anyaghalmazának is tekinthetjük. A kromoszóma többnyire pálca illetve henger alakú elem, melynek viszont már formailag is igen nagy jelentősége van.

A generáció vagy nemzedék pedig nemzés azaz közösülés útján szaporodó egyedek ugyanazon időegységen belül megjelent (megnyilvánult) összessége.

A „mag” tulajdonképpen származtató vagy eredeztető valami illetve valaki, aki vagy ami eredetileg maga is egy nálánál korábban már létező valakitől ered. E láncolat legelejére visszamenve a „mag” tehát az első létezőnek, az Ős-Istennek önmaga által eredeztetett összes eddig meglévő örökletessé vált, és örökérvényűvé válható tulajdonságainak azaz a genetikájának, az átöröklésre alkalmas jelenségeinek, az összes már eleve meglévő, illetve kibontakozás alatt álló fontos jellemvonásának továbbítója.

A genetikai kód az élő elődből átadódott, minden területen (így a térben is), minél jobb minőségű értelmes tudati kibontakozásra irányuló alaptörekvések használata közbeni elsajátításában folyamatosan előrehaladó utód-egyed fejlődését, és vele egyben a tudati fejlődés egészének továbbhaladási irányát is vezérlő, ribonukleinsavakból álló kettős spirális. Minden génen belül a molekulák kettősspirál formáját, a „kettős helix”-et, DNS-nek neveztük el, mely DNS négy alaplúgjának sorrendje alapvetően meghatározott, ugyanis az „édes”, és a „sós” (savas) molekulák meghatározott sorrendben fejlődnek ki az alapházisokból. Ha azonban ezt a sorrendet megváltoztatjuk, akkor ezzel a génbe lyukkártyaszerűen beleprogramozott vagy kódolt öröklési információknak részleges megváltoztatásával magának az egész élőlénynek a felépítését is megváltoztathatjuk. Erre törekszik tehát a géntechnológia. Sajnos azonban egyelőre még csak kizárólag fizikai úton próbálgatják ezen céljukat elérni a tisztán az anyagi lehetőségekbe „belehabarodott” tudósok.

Több mint valószínű, hogy mi is hasonló, ámde kezdetben inkább még csak szellemi mintsem fizikai úton jutottunk Isten után közvetlenül már az ősatyáinktól kezdődő nemzedéki egymásrakódásból kialakult láncolat útján átöröklött intelligencia-alapunkhoz. Ezt a mondhatni jóindulatú génmanipulációt tehát nem csak mechanikailag lehet elvégezni, ahogyan azt mi földhöz, anyaghoz hozzáragadt-tapadt tudatok képzeljük. A beavatkozás ugyanis a tudati értelmi energiáink révén is elvégezhető, ahogyan az esetünkben egykoron is történt, és történik még ma is. Nem is kell nagyon messzire mennünk, hiszen a legjobban saját magunkon keresztül tapasztalhatjuk meg, hogy az öröklöthöz bármi úton is hozzászerzett további szellemi illetve tárgyi tudásunk bővülésétől leszünk egyre intelligensebbek. Vitathatatlanul az intelligenciától növekedik tehát a tudatunk tudása, emlékezőtehetsége, miáltal pedig nő az érzékünk a szellemi eredetű tudatunk kézművesség (a test része illetve egésze által elvégeztetett művelet) általi egyre jobb fizikai megvalósítására, az egyre szebb művészi alkotásában történő kifejezésére, és az egyre egyszerűbb technikai dolgokban való mindjobbani manifesztálására. Sajnos az egyre rombolóbb hatásúakban is.

Az ősatyáink, elődeink, tudatukba befogadták a maguk és a saját genetikai „mag”-uk esetükben még időtlenül hosszúnak tűnő korát, vagyis amit arról, illetve az isteni eredetükről tudtak, azt mind benne tárolták. A szellemi mellett azonban a testi ősemlékezetükben is tárolták az akkori fejlettségű tudatukat bővítő szellemi és fizikai tapasztalataikat. Ennek az ősemlékezetnek az ősatyáktól egészséges láncolatok útján származó testekbe beköltöző újabb emberi (szellemi) tudatok e síkon belüli kifejlődéséhez kiindulási alapot mintegy segítően

képező része pedig a nemzés során átadódott a következő generációnak, az újabb egyednek vagy nemzedéknek. Ehhez az emlékezethez aztán már minden mégújabb, az előzőt tehát csak követő generáció hozzátette a maga megtapasztalásait. Így halmozódott, illetve halmozódik fel a tudatunkban, de az eredeti tudatban is az információ az információkra.

Az emlékezetünkben azonban az idők során el is veszhetnek egyes információk erősebb impulzusok, vagyis a tudatunkra ható erősebb, főképpen szellemi benyomások, másodsorban pedig fizikai nyomások, leginkább az ütések, a rázkódtatások hatására. Ezek a szellemi-fizikai ráhatások rövid átmeneti időszakra, de akár hosszabban fennálló (esetleg még több korszakon keresztül) ideiglenességgel is befedhetik, eltakarhatják a tudatunkban tárolt információkat a tisztán-látásunk, a helyes emlékezésünk elől. Alapösszességükben viszont az információk a folyamatos tudati fejlődéshez elengedhetetlenül szükséges mennyiségükben soha el nem fogynak, illetve a rendkívüli eseteket kivéve nem is fogyhatnak el. (Még tehát a fizikai testben történő megszületésünkkel járó „megrázkódtatásoktól” sem.) Ez azt jelenti, hogy egy bizonyos része, a tudatunkból szinte kitorölhetetlenné, kirázhatatlanná illetve elengedhetlenné válik. Még tehát az óriási rezgésváltozás ellenére is.

Maga a Biblia, tehát végül is Isten maga világít rá, hogy éppen ezért a kizárólagos anyagi eredetért való görcsös erőlködésnek az égvilágon semmi de semmi értelme nincsen, ugyanis nincsen számunkra semmi új sem a közös Napunk közvetlen uralma alatti életünkben. Gyakorlatilag tehát, ami egykoron már itt a földön megvolt, csak azokat az információkat hozhatja az ősemlekezés képessége a tudatunk felszínére. Azokat pedig alapinformációkként felhasználva a jelenben, még ha az előzőhöz képest valamilyen más módon is, de akkor is csak egy éppen olyan, csak újabszerűnek tűnő szellemi-fizikai fejlődést érhetünk el, mint amilyen a földön a nálunkénál korábbi korszakokban élő embercsoportok által már elért biológiai vagy technikai fejlődés volt. Tisztán szellemileg azonban jóval többre is juthatnánk, azonban sajnos mi ezzel a fontosabb vonallal már kevésbé törődünk, mert helyette már mi is az anyagot emeltük súlyként a fejünk fölé. Valószínűleg azonban majd mi is össze fogunk roskadni alatta, mint ahogyan ez több mint valószínűen az előző civilizációkkal egyszerűen már megtörtént.

Ha a mi múltunkban nem találjuk, akkor a bennünket eredetileg származtató, vagy közvetlenül inkább már származtatók, és az őket is szintén a szelleme által előteremtő egyvalaki múltjában, legvégül, illetve lelegejére visszavezetve pedig Isten „kifürkészhetetlen” múltjában azonban már megtalálhatjuk az igaz eredetünket. E legújabb „feltalálásunkkal” azonban már számunkra is lezárul a mindaddig rejtélyes, eredménytelen körbefutás. Nagy nehezen bezárul tehát a kör, egyben fájdalommal és örvendezéssel haraphat bele a saját farkába a „kígyó”. Ugyanakkor azonban megelégedettséggel is, mivel így már a múlt, jelen és jövő, mintegy kerekre kiegészült valós egységet képezve találkozik az emberi emlékezetben, így tehát még a tudati emlékeinket itt fizikailag megjelenítő illetve rögzítő agyunkban is.

Tulajdonképpen mi emberek arra vagyunk a teremtő isteneinken keresztül Isten szelleme által mintegy beprogramozva, hogy a bizonyos fokú önállóságra általa képessé tett önmagunk tudata teljességének, és csakis harmóniát, megelégedettséget, örömet okozó, örökké csak kreatív fejlődésre törekvő és ösztönző alaptulajdonságainak mindjobbani megismerése révén történő felfejlesztésével képesek legyünk a világosság azaz az értelem végeláthatatlan szellemi-fizikai űrének (a mindenben végtelen égi „úr-nő”-nek, vagyis az abszolút tökéletességű Isten „szepültelenül” tiszta értelmű tudásában folyton növekedő teljes és valódi egységének) Istennel együtt történő beutazására. E programozás valójában arra is ösztökél bennünket, hogy figyelmünket Isten másodrendű megnyilvánulásáról, az fizikai anyagról, mindinkább a jelen helyzetünkben számunkra megfoghatatlan, de nem elérhetetlen legmagasabbrendű ég, Isten tisztán szellemi megnyilvánulása felé fordítsuk. Mégpedig azért, hogy azáltal újra visszanyerhessük az egykoron már megvolt tudati örökkévalóságunkat. Ez az örökkévalóság, még ha innen nézve nem is úgy látszik, egy a tudati illetve szellemi eredetű

örökkévalóságunkkal, ahogyan ott a múlt, a jelen, és a jövő is egy, mert abban a szférában csak örökké jelenvalóság, örök létezés van illetve létezik.

Sajnos a jelenlegi jelek azt mutatják, hogy mi még mindig, és egyre görcsösebben az anyagba belekapaszkodva kívánjuk elérni a „világúrt”, ahelyett, hogy azt a könnyebb, kényelmesebb, és nem utolsósorban, minden fájdalom és keserűség nélküli szellemi úton érnénk el, illetve azt szellemi úton járnánk be, Istennel mintegy karöltve. Ezúton is bejárhatnánk tehát a végtelen úrt, mint Isten birodalmát, mely világűrben mi is benne vagyunk, és nem pedig a helytelen nézőpontunkból nézve mintegy kívülről helyezkedünk el. Ezt tehát mi így tévesen el is hisszük, mert ezt hamis érdekekből belénk nevelték korról korra. Az igazság tehát az, hogy szinte valamennyien félre lettünk, és vagyunk még ma is vezetve illetve nevelve, ezért nem vagyunk még mindig képesek igazán megismerni az igazi teljességet.

A genetikai kód azonban alapvetően minden élőlényben azonos. A DNS minta olyan, mintha egy négy betűből megszerkesztett írásban kifejezhető rejtjelezett nyelv lenne. A „kód” egy kettős spirál szálban tárolt információhalmaz. A lényegét nézve olyan, mint egy vegyületben kódolt üzenet (formával is kifejezett információtartalom), mely bizonyos intelligenciaszinten már érthető-elolvashatóvá vagyis megfejthetővé válik. Megfejthetővé tehát, mint a rejtjelezve írott nyelv, melynek az eredeti kódolója, lepecsételője, a legelső vélhetőleg kő „pecséthengerre” tükörírással ráírója, vagy az elsőt követően már csak íratója, ahogyan a Biblia tekerceinek is, egyedül csak maga ISTEN lehet.

Isten szellemi „kódja” tehát nagyon is megfejthető, és higgyük csak nyugodtan és minden kételkedés nélkül el, hogy ha a szintén Tőle származó testi kódunk után már azt is megfejtettük, még csak akkor fog majd igazán nekilendülni a szellemi tudati fejlődésünk. Az pedig attól fogva már csak mint tőle egyre jobban hátramaradó csóvajaként fogja majd maga után húzni a tárgyi technikai irányultságú fizikai fejlődésünket, ha egyáltalán lesz még egyszer ilyenre is lehetőség, mint amilyen a mostani. Talán az isteni kód megfejtéséből még majd ez is ki fog derülni. Csak lenne hozzá már mindannyiunknak elég világosságunk azaz tiszta értelmünk!

KÓD

A Bibliát képletesen kell értelmezni, ugyanis a földi egyedi nyelvezetekre sok esetben csak többszörös áttételeken keresztül lefordított szavak a legtöbb esetben már teljesen mást jelentenek, mint amit az adott nyelven kifejezni látszanak.

A szentírásban tehát kevés olyan szöveg van, amely ugyanazt jelenti, amit mi a még egy nyelven belül is számtalan eltérésekkel rendelkező emberek a legelső, vagy néhányszori elolvasás után a tudatunkban elképzelünk róla.

A Bibliában található prófétai szövegek, bármilyen hihetetlenül is hangzik, minden korra érvényesek. Feltárásuk, vagyis helyes értelmezésük úgy valósítható meg, hogy a megmagyarázandó (kommentálandó) szöveget az egykori objektív környezetéből mintegy kiemeljük, és ezen egykori történéseket tudatosan a jelen korunk történelmi viszonyaira, tehát a jelen történéseire alkalmazva adjuk elő, vagyis a mai eseményekre alkalmazzuk. Így válik a mai értelmezésben a bibliai „északi király” Amerikává, vagy az eredeti örökérvényű hitvallástól, azaz a hit hitvesétől különvált vallás „parázna asszonnyá”, elvilágiasodott, elgyakorlatiasodott vallássá, akinek a neve: „Titok” vagy Babilon.

Amennyiben ezt a behelyettesítést kellő körültekintéssel végezzük, akkor hamarosan rá is jöhetünk a Biblia egyik alapvető igazságára, mely nyíltan is arra utal, hogy semmi új nem történik a Nap alatt, mivel ugyanazok az események játszódnak le korról-korra, de korszakokról korszakokra is. Csupán csak a történelemben résztvevő emberi személyek és helyek mások, valamint az elért technikai színvonal mértéke más, mint a Biblia korában volt.

Az emberek ma is családonként, törzsenként (nagy családokként), nemzedékekből származó nemzetekként, népekként, nyelvekként, vallásokként csoportosulnak, és csúcsvezetőt, illetve vezetőket választanak maguknak. Ezt azért teszik, hogy a maguk fölött elért hatalmuk és gazdaságuk tovább erősödjön, és persze azért is, hogy egyedül, magukra maradván ne kerüljenek könnyen a másik, náluk még ha csak katonai hatalomban is, de erősebb népek martalékává. Ezért egy bizonyos idő eltelte után, amikor az addigi jó állapot a külső illetve belső előjelek alapján már bizonytalanná kezd válni, akkor a hozzájuk hasonló helyzetben lévő népekkel egyenrangú szövetségre lépnek. Lényegében tehát kölcsönösen behódolnak egymásnak, illetve egyenként behódolnak, számukra többnyire rosszabb esetben pedig ellenállnak a térségben feltűnő náluknál, vagy közös náluknál is erősebb hatalomnak. Az ellenállás rendkívül nemes cselekedet a részükről, azonban ha eredménytelenül állnak ellen a támadóknak, akkor azoknak kiszolgáltatottaivá, vagyis rabszolga-alattvalóivá válnak, tehát előbb-utóbb végképp megszűnik minden maguk fölötti hatalmuk, a győztesek viszont kényük-kedvük szerint bánhatnak velük.

Az ilyen győztes nagyhatalmak azonban végül mindenképpen eljutnak oda, hogy a legvégén közösen egy, vagy esetleg még félig-meddig kettőnek minősülő legnagyobb, illetve leghatalmasabb birodalmat alkotnak. Egy olyan uralmat, mely uralom már szinte mindenre képes minden téren, amit itt a földön a technika révén elérni lehet az egyetlen igaz hitvallás minél jobban történő háttérbe szorítása mellett. Ekkor már nem marad más hátra, mint hogy a végül minden nép fölött fennállva maradó (kisebket tehát maguk alá taposó illetve oda kényszerítő) két legerősebb vezető hatalommal és gazdasággal rendelkező fél között dőljön el a vezető szerep, mely a technikának köszönhetően ma már nem csak egy nagyobb térség fölötti világuralmat, hanem akár a már teljes világuralmat is jelentheti.

A régi nagy birodalmak, a Babilóni, a Méd-Perzsa, a Görög, a Római, de az Angol-Amerikai, az Észak-Atlanti birodalom is mind ugyanezt a világuralmi törekvést jellemezte. Egyénileg Hitler is a világbirodalom urának címére pályázott, de hála Istennek végül ő is csak eredménytelenül.

A mára azonban a többnyire már csak politikailag megosztott világban nem csak a hatalommal és gazdasággal együttesen rendelkező felek között dúl a háború az elsőbbségért,

hanem vele egyidejűleg a már szinte a globalizáció küszöbe előtt álló gazdasági és katonai hatalmon belül is. Ma ugyanis már az általános (egész világra kiterjedő) gazdasági hatalom, és az általános katonai hatalom között is dúl a harc a vezető szerepért. E jelenleg is folyó harcból viszont már szemmel is láthatóan az tűnik ki, hogy a gazdaságé, a pénzé, azaz a világ minden aranyának a birtokosáé lesz az elsőbbség mindennemű földi hatalomban. Legalábbis vélhetőleg itt a földön egy bizonyos ideig hatalmon is lesz, míg azt neki egy nálánál mégnagyobb hatalom, Isten felülmúlhatatlan hatalma megengedi, majd azt is meg nem dönti, porig nem fogja alázni, mint ahogyan azt az általa szintén nem helyeselt többi előző hatalommal is, még ha egymástól eltérő módozatokon is, de sorra mindig megtette. Több esetben még száz éveket is jelentő „ideig-óraig” tehát azoknak is megengedte, hogy hatalmon maradjanak, de végül, amikor az elnyomás kezdett a közemberek, az egyszerű emberek számára fizikailag már elviselhetetlenné válni, akkor minden esetben megdöntötte azt.

Mivel ez a jelenlegi hatalom, a pénz vagyis az arany hatalma semmi jelét nem mutatja annak, hogy ha hatalomra jut, akkor hatalmát alázattal alá fogja majd vetni Isten mindenekfölötti, így tehát még az arany fölötti hatalmának is, porba is fog hullani, el fog süllyedni, de előtte valószínűleg még darabokra fog töretni. A legvégén pedig teljesen is porrá fog válni, mint ahogyan ugyanez megtörtént már a korábbi korokban, de a mégkorábbi korszakokban is, a már magára az Isten hatalmára is törekvő, már még az Istent is leigázni szándékozó hatalmakkal is. Az egyetlen dolog ugyanis amit már Isten sem engedhet meg magának az az, hogy bárki illetve bármi is az Ő mindenekfölötti szuverén hatalmát bármikor, bármiben és bárhol is megdöntse.

A mostanra előállott helyzet az, hogy mára már egyetlen háború sikere sem a benne résztvevő emberek lelkesedésén, hanem a mostani szintjére felfejlődött technika miatt már egyedül csak a ráfordítható pénzen múlik. A jelenlegi világban tehát bármely katonai hatalom csak akkor képes eredményesen háborúzni, de haderejét még csak békeidőben is állandóan fejlődő szintű állapotban fenntartani, ha arra neki a mára már nem egyként mellette, hanem lassan mondhatni rá hogy „egyetlenként” fölötté álló gazdasági hatalom, a tőke hatalma pénzt ad, vagyis szinte már korlátlanul finanszírozza azt. Mára bizonyos értelemben tehát már egyedül a pénz lett az „isten”.

A bibliai kód közös vagy nem közös megállapodás alapján alkotott (szavakkal lerajzolt, lejegyzett) jel, mellyel meghatározott közvetítőcsatornán keresztül továbbítani lehet a jelbe belefoglalt információtartalmat. Ez a jel mindamellet, hogy megjeleníti a biztosan elkövetkezendőket, egyben kulcsa lehet a közérthető szavakká történő átalakíthatóságának, de kulcsa lehet magának az átalakulhatóságnak, mint kívánság szerint egyéenként illetve csoportosan is elvégezhető műveletnek is.

A dekódolás viszont már azt jelenti, hogy valaki az eredeti információtartalmat kóddá, vagyis az információ egészét tömören magábfoglaló elektromos vagy nem elektromos jelekké alakítja át. Ezzel úgy rögzíti a továbbítani kívánt információtartalmat, hogy a kódolt jelekből az eredeti információtartalmat az eredeti nyelvezetére magának, vagy a hozzá szintén értőnek, illetve a rendszer ismeretébe beavatottnak vissza lehessen fordítani.

Lényegében tehát minden kód valamilyen úton-módon írott nyelv, csak nem közérthetően van leírva annak ellenére, hogy a közérthető nyelvvel azonosan, tehát mindig lineáris vonal mentén van lejegyezve illetve jelezve.

A Biblia kódja azonban még a kód lineáris értelménél is többet jelent, ugyanis e kód Istenünknek egyben már az eredeti genetikai jele is.

A Biblia kódjának megfejtését követően a legnagyobb nyilvánosságnak, az emberiség túlnyomó részének lehetősége fog adódni arra, hogy utoljára válasszon a rá váró két lehetséges uralom, a pénz, az arany súlyos fizikai terhekkal is járó múlandó uralma, avagy Istennek minden tehertől mentes könnyű, csak igazságon és igazságosságon alapuló, mindig gyönyörűséges örök uralma között.

Válasszon tehát mindenki helyesen, hiszen a kód lényegében már meg van fejtve! A „Csodálatos uralom” valós eljövetele tehát valószínűleg már csak azért késlekedik, mert a megfejtés, sajnos még nem jutott egyaránt el minden olyan emberhez, aki egyáltalán még méltó annak ismeretére!

VII. fejezet

A JELEN VISZONYULÁSUNK A LÉTEZÉS EGÉSZÉHEZ

A LÉTEZÉS ÉS A FÖLDI EMBER VALÓS VISZONYA

Minden egyénnek a tudatát őrző igazi (szellemi) szíve eredetétől fogva tehát Istennél, a „Forrásnál” van, és ez, illetve ennek megdönthetetlen ténye teszi lehetővé, hogy az éntudatunk folyamatosan fejlődjön. A fejlődés bizonyos értelmes tudatszinteken azonban lelki szenvedéssel jár, viszont ez a fajta fájdalom, mint ahogyan az itteni síkon vele többnyire együtt járó testi fájdalom is, mindig csak jobb belátásra késztet bennünket emberi tudatokat.

Az öröm érzése, készen akár a teljes öröm avagy az örömteljes létezés állandó érzékelésére, ha nem is tudunk tudatosan róla, szintén állandóan ott szunnyad a szívünk mélyén. Ezt az örömerzést minél gyakrabban hagynunk kellene a mélyből feltörni, és szinte állandóan a figyelmünk előterébe kerülni, ahelyett, hogy azt egyre csak elfojtogatnánk a hétköznapi és ünnepnapai fájdalmainkkal.

Ha állandóan a „miértek”-kel foglalkoznánk, akkor jóval előbb meghalnánk, vagyis idő előtt és szinte teljesen felemésztenénk magunkat, mintsem megelnénk a tudatunkban felmerülő minden kérdésünkre a helyes választ.

A végső valóság valóban úgy tűnik, hogy kívül van az általunk ismert téren és időn, de csak úgy, hogy a tér és idő benne van, viszont ott illetve annak elérése esetén már nem létezik ok és okozat, mint ebben a valóságban, ahol jelenleg tartózkodunk. A végső igazság ugyanis az, ahol minden tökéletes egységben van egymással, és egyszerűen csak létezik, a teljesen tiszta lét élvezetétől mintegy teljes örömmámorban „úszva” vagy lebegve. Mindez tehát ott létezik, ahol minden egyszerűen csak az eredeti pompájában van, és mindig azaz örökké lesz is. Isten Yehova nevének egyik jelentése is ugyanezre mutat rá, ugyanis Isten e neve lényegében azt is jelenti, hogy Ő mindig azaz örökkön örökké „lesz”. Ha pedig Ő lesz, akkor mindig is lesz valami, ami tisztán létezik.

Az energia a természetében igazából nem különbözik az anyagtól, csak a rezgése finomabb. A számunkra legfinomabb rezgés viszont nem más, mint az általunk kozmikus hangként felfogott „Hang”, a világegyetemet teremtő „Ige”, mely hangot vagy lényegi beszédet sajnos a fizikai érzékszerveinkkel nem észleljük. Azt ugyanis a legtöbbször csak igen mély meditatív állapotban tapasztalhatjuk meg. Ez a hang tulajdonképpen egy édes-szép, gyönyörű, csodálatos, szavakkal nem is igazán kifejezhető érzésként fogható csak fel a jelen tudatállapotú számunkra. A legtöbb vallás legnagyobb hibája az, hogy többnyire csak megszemélyesíti ezt a gyönyörű hang adóját, a „hangadó”, vagyis a magából (szellemi) hangot illetve teremtő „beszédet” kiadó Istent.

Az ember a csak a külsőre fókuszáló tudatával azt hiszi, hogy ő maga, és pedig csak a fizikai valójával gondol ki mindent. Azt hiszi tehát, hogy ő gondol ki minden elképzelhető, holott a mindent átfogó, avagy a tiszta értelmével mindent ami van átfogni képes, Istennel kegyéből vele egyazon Szelleme, illetve a már belőle származó értelmes szellemi tudata (a Lelke) gondolja ki még magát a fizikai embert is, mégpedig olyannak, mint amilyen az minden adott pillanatban van.

Aki nem tanul meg változtatni a tudati merev beállítottságán, a makacs, szinte már megkövesedett helytelen viselkedésén, az könnyen, és talán hamarabb is mint kellene, az élet áldozatává válik illetve válhat. Esetleg még az is előfordulhat vele, hogy egészen az állati lét, ne adj Isten vadállati lét szintjére süllyed vissza a fejlődése során elért értelmes tudati állapotából, és pedig még az életében, nem pedig csak a jelenlegi életét követően, mintegy már érte kiérdemelt „jutalmul”.

Az élet illetve a lét egy valójában megoszthatatlan egység, és éppen ezért nekünk értelmes embereknek egyedül csak a „minden lét”-re avagy a „mindenlétre” kellene törekednünk, nem pedig csak a saját illetve tulajdon létezésünkre, mint ahogyan azt a többségünkben még mindig hibásan tesszük.

Nem csak az egyének, illetve az egyének kisebb-nagyobb csoportjainak, hanem valamennyi vallásnak is a „végső valóságot” kellene leképeznie, és bizonyágokkal tanúskodnia kellene mellette. Bizonyítania kellene tehát Istennek a Végső Valóságnak az egyedül igaz létezését az emberek, de az egész emberiség tudatában is. Bizonyítania kellene, hogy az ember illetve az emberiség egy a teljes egységgel, az Egyetlen Isten teljességével, azaz végül is Istennel. A végső valóság tehát az Istenben egy létezés, melyből már természetszerűleg (abszolút első és alapvető képességként) következik az Istennel örökké és nyíltan együtt való létezés is.

Ha egyedül csak magunknak élünk, akkor nem teljesezhetünk ki soha, viszont ha másokért, mások boldogulásáért élünk, akkor akár beteljesezhetünk még itt a földön is, és azáltal pedig már akár ki is teljesezhetünk, ha akarunk, és persze ha Isten is úgy akarja. Jézus már itt a földön beteljesezett, és valószínűleg sokan majd a kiteljesezésének is szemtanúi lehetünk, ha mi magunk is hivatalosak leszünk erre a már igazán „nagyszabásúnak” mondható eseményre.

Maga a Mindenható Isten a valódi és „egyetlen szem” magja a létezésünknek, a többit tehát már mi szellemi emberek (tisztán szellemi tudatok avagy tiszta lelkek) teremtettük, teremtjük, viszont e teremtő lényünk lényege is Istenben rejlik, mivel e lényegünket Isten a fizikai mivoltunkban egyelőre még csak rejtve engedi jelenlenni. Mi mint földi emberek az eszünkkel tehát még felfoghatjuk, viszont a fizikai szemeinkkel és a füleinkkel egy bizonyos idő óta már nem érzékelhetjük a lelkünknek ezen igazi ismerőjét és egyben személyes őret vagyis őrző enjét.

Valószínűleg Istennek az ilyen kiteljesezett „kisistenek”, vagyis Istennek a földi emberek szemében istenségekbe vált egyéni részei felügyelhettek, és ügyelnek észrevétlenül még ma is ránk emberekre, a földi egyéni és csoportos életutunkra, illetve a helyes életvitelünkre. Előtte pedig minden biztonnal Isten egyedül azaz egymaga felügyelte az embereket, de ez már jobban ismert számunkra a Bibliából, és más egyéb forrásokból is.

Az emberi élet, azaz az élve létezésünk célja eredetileg az Isten által teremtett csodálatos természethez való helyes alkalmazkodás volt, illetve talán lenne még ma is, ha engednénk, hogy annak helyes elsajátítására maga Isten vezessen rá bennünket. Egy idő óta azonban mi már csak a saját fejünk, az állandóan okoskodó eszünk, és nem pedig Isten, illetve Istennek részünkre kijelölt képviselt vezetése után megyünk, sajnos lehet hogy a vesztünkre. Ha ugyanis az Isten irányunkban intézett beszédét számunkra közvetítő lelkiismeretünk hangjára hallgatva nem tanulunk meg helyesen viszonyulni a létezéshez, vagyis általa magához Istenhez, akkor könnyen úgy járhatunk valamennyien, mint a bibliai disznócsorda, mely felkaptatott a magas hegyre, majd onnan pedig egyenesen továbbrohanva belezuhant a tengerbe. A „disznócsorda” ott igazából azonban egy bennünket földi embereket előre szimbolizáló római légió volt, akik a Jézus képviselte Isten által rájuk engedett negatív erők hatására megzavarodtak, és a hegyről egyenesen belerohantak a tengerbe. Ez tehát azt szimbolizálta előre, hogy az elérhető fizikai csúcsra eljutva az emberek elpusztíthatják önmagukat. A földi csúcserő akkor ugyanis elsősorban a jól megszervezett „légiókban” rejlett, ma pedig a modern technikában.

Amennyiben viszont helyesen viszonyulunk a Létezéshez, akkor soha nem fogunk még csak állatokká sem válni, hanem folyton csak felfele emelkedve fogjuk majd elérni a tiszta létezést, illetve a Bibliából ismert „élve élés” végső valóságát. Ott azonban a „végső” szó már az abszolút igazságot jelenti, és nem pedig az itteni fizikai véget, mely különben is csak annak jelentheti a véget, aki azt annak, illetve annak is hiszi. Aki pedig elsősorban a végben hisz, az még nem igazán hisz Istenben, és nem is jól ismeri Istent, ha egyáltalán valamelyest is ismeri. Isten ugyanis minden teremtménye számára elsősorban a kezdet és csak másodsorban vég. Helyesebben kifejezve a Teremtő Isten egyszerre jelenti a kezdetet és „véget”, és nem pedig egymástól szétboncolgatva, mint ahogyan azt mi értelmezzük. Ha tehát a szabad akaratunk

révén választhatunk, akkor miért nem csak az örök kezdet végső igazságát keressük, és többé már nem törődve az egyedüli véggel mindjárt választjuk is, hiszen Isten valójában más véget, mint a végső valóságot, nem is ismer! Mi tehát valójában csak félreértettük Őt, ugyanis Isten számára más vég nem is létezik, mint a végső valóság, az örökkévalóság! A problémát tehát a véggel kapcsolatban egyedül csak mi magunk találhattuk ki magunknak, és így a véget csak mi magunk is tudjuk itt a magunk számára megvalósítani! Isten esetleg csak segíthet benne, ha ezt akarjuk! Ő azonban ilyen „dolgot” soha nem akar, mert Ő egyedül csak az örökkévalóságot akarja, mégpedig nem is csak magának, hanem minden teremtményének is! Isten ugyanis egyetlen teremtményét sem akarja elveszíteni, Ő mindet szeretné örökkévalóvá tenni, de ehhez viszont a teremtmény helyes akarása is kell. Gyilkos szenvedélyekre azonban semmi de semmi szükség nincsen a felhőtlen boldogságú öröklétben.

Még a saját magukat is elpusztítani képes vadállatokká elsősorban tehát egyedül csak mi magunk tehetjük magunkat! Ezt az Isten által nem helyeselt arculatunkat egyedül csak mi magunk alakíthatjuk ki magunkról, vagyis ha ezt akarjuk, akkor Isten a végtelen jóságából, a végtelen segítő szándékából fakadóan, még ennek megvalósítását is lehetővé teszi a számunkra, olyannyira szeret bennünket emberi teremtményeit! Remélhetőleg azonban Isten valóban nem sokáig fogja majd megengedni, hogy a nem ezt az utóbbi, már szinte teljességgel rossz, hanem az igazán helyes, mindig csak előrevivő utat választó emberek, az ezen másik emberek meggondolatlanságából fakadó helytelen akarása miatt sokáig szenvedjenek!

Nagyon kell azonban figyelniük illetve vigyáznunk, ugyanis a „kísértés” egyre csak nagyobb lesz arra nézve, hogy mi magunk is a helytelen, a visszafelé történő fejlődés útját válasszuk! A „kísértés” ugyanis nem más, mint a korábbi helyes meggyőződésünktől bennünket elpártolásra készítő, végül pedig már nem csak határozott szándékot, hanem tényleges elpártolást is eredményező csábítás! Ezen csábítóknak tehát az a szándékuk, hogy bennünket jó embereket magukhoz hasonló, minden koncert marakodó, mindent maguknak akaró gyilkos vadállatokká formáljanak át.

A szíveket is egyedül csak mi emberek tudjuk kivágni a másik élőlény testéből azzal a céllal, hogy azok a továbbiakban már ne Istent szolgálják, hanem elsősorban egy másik emberi testet szolgáljanak. Isten ilyet, vagyis az egyik teremtményének a másik vagy másikkal rovasára történő előnyben részesítését soha nem teszi, de még csak nem is tenné meg. Már csak azért sem, mivel Isten éppen hogy a tiszta értelmünket egyénileg is szimbolizáló hús-vér szívünkön keresztül vonz bennünket vissza magához az örökkévalóságba. A fizikai szív és vér tehát Isten számára is jelképes jelentőségű. Ezért nem lehetne azokat az egyik helyről másik helyre rakosgatnunk, ugyanis mindkettőnek Isten által eleve elrendelt helye van a mindenségben, és ezzel a cselekedetünkkel mi csak rendet bontunk, és nem pedig még nagyobb rendet teszünk a mindenségben.

Mindezen előbbieket az mutatják, hogy nagyon is sok tanulni valónk van tehát még az Istenhez való helyes viszonyulás terén, és nagyon is jó lenne a hiányt sürgősen bepótolni, mielőtt még valóban vérengző vadállatokká változnánk át mindannyian, akár esetlegesen egy már emberek által manipulált vértranszplantáció, vagy akár csak egyszerű tudati befolyásolás folytán illetve útján is! Is, mert talán lehet még másképpen is, amiről mi egyszerű emberek még csak nem is fogunk majd tudni. Válhatunk ugyanis szintén észrevétlenül és könnyen az ilyenné már átváltozott embereknek az áldozatukká, a könnyű prédájukká is! Mert ugye enniük kell nekik valamit még azelőtt is, mielőtt még magukat is végleg felfalnák!

A MÁRA ELŐÁLLOTT ÁLDATLAN ÁLLAPOT,
és
a lehetséges következménye

Bárki bármit is képzel nincsen semmi de semmi lényegi különbség zsidók és nem zsidók között, de bármely más és más vallású emberek között sem. Az igazság ugyanis az, hogy Isten valamennyi „gyermekét” ugyanazon mércével ítéli meg. Isten előtt igazából nincsen, nem létezik megkülönböztetés. A Biblia írja is, hogy: „Isten nem személyválogató”.

Isten minden teremtménye irányában könyörületes, egyáltalán nem kívánja a „bűnösök” vagyis a „hibások” minél hamarabbi halálát, hanem inkább még a végidő bekövetkeztét is kitolja, hogy minden embernek időt hagyjon a megbánásra, és az azt követő Hozzá való visszafordulásra, illetve meg vagy visszatérésre.

A nem önkéz általi hirtelen, váratlan, tehát ideje előtti egyéni vagy csoportos halál, a teljes emberiség esetében pedig az együttes halál azonban Isten előtt mintegy „egy csapásra” is jóvá teheti az élet során elkövetett vétkeket, és ezért e két eshetőséget már mintegy törvény vagy természetszerűleg nem követheti semmiféle további dorgálás vagy büntetés, vagyis mégtovábbi hibátlanítási folyamat.

Jézus az önfeláldozó halálával, vagyis az „Igazsággal” egyazon Isten igaz létezése, és a Vele való, feltétel nélküli alázatán alapuló „egysége” melletti nyílt kiállása illetve megvallása végett történő magát halálra juttatásával a földi ember személye, az ezen személyek emlékére alkotott művi dolgok, és a földi ember formálta szobrok, mint Istenről alkotott hamis képek helytelen imádata helyett, az Igaz Isten helyes tiszteletét is igyekezett a személyén keresztül helyreállítani. Jézus tehát elsősorban az emberek hibás gondolkodását igyekezett a személyes tettei láthatósága és hallhatósága útján kikorrigálni. Az emberiség legnagyobb hibáját, az akkori bálványimádást ugyanis lényegileg a földön emberalakban is élő „peóri Baál” isten imádása jelentette, aki csak félisten leszármazottja volt az Igaz Istennek. Baálnak (Baál Phegornak, akit mi „Belfegor” néven is ismerünk) tehát még, vagy egyáltalán nem voltak olyan érdemei, amelyekért őt Isten kegyből „egyenértékűvé” tette volna magával. Ő valószínűleg a hatalmával való visszaélései okozta érdemtelensége miatt is csak „véges” isten lehetett, vagyis Istentől nem nyerhetett örök érvényű valóságot az egyéni önmagának. Ezért nem lehetett tehát érdemes az emberek általi további imádatra sem. Vele szemben Jézust az érdemeiért örök valóságú istenné tette a Valóságos Isten. Jézus tehát jogosult lett arra, hogy benne illetve rajta keresztül az Igaz Istent imádhassuk, miáltal része lehet Valóságos Isten imádatában.

A makkabeusok is ugyanezen szent cél érdekében, a helyes Istenimádat helyre állítása érdekében tevékenykedtek, ők azonban Jézus előtt, de nekik megint csak rövid időre sikerült helyreállítaniuk az Igaz Istennek kijáró imádatot illetve a helyes istentiszteletet a szimbolikus jelentőségű jeruzsálemi templomban. E szimbólum értékű templomot tehát minden esetben csak a bálványimádók szentségtelenítették, szentségtelenítik, és szentségteleníthetik meg, és Isten ezért eddig minden korszakban, tehát minden jelentősebb esetben meg is engedte, és talán még a jelenkorban is (remélhetőleg azonban ezúttal már utoljára) meg fogja engedni, hogy azt a „pogányok” vagyis az „istentelenek” a földig, már egészen az alapjaiig, vagyis a talpazatáig lerombolják. Ez a rombolás a jelenkorban tehát megtörténhet csak szimbolikus értelemben, de megtörténhet akár a szó szoros értelmében is.

Akárki akármit is mond, elvileg tehát már nincsen, Isten előtt nem létezik ez a két félre, a „jó” zsidóságra, illetve a „rossz” pogányságra történő kettészakadás. A mai intelligenciánkkal ugyanis már mi magunk is, mégpedig nagyon is jól megláthatjuk, hogy mára már az egyetlen legjelentősebb különbség, ami még az emberek között létezik, az az istentelenség, a tiszteletlenség, szemben az Igaz Isten létezésének nyílt elismerésével (megvallásával), és helyes tiszteletével, helyes imádatával. A végső korszakban tehát nem a pogányok vagy a

zsidók fognak eltöröltetni, hanem az istentelen emberek, akik egyedül már csak azért „fáradoznak”, hogy Isten nevét, és a földi legszentebb helyét, illetve a neki „lakóhelyül” felajánlott többi szent helyeit egyre erőteljesebb mértékben megszenteltelentsék, aminek tehát csak része a lerombolásuk. A megszenteltelenséghez ugyanis az istentelen embereknek ma már nem csak az üres szájalásuk, hanem sajnos már a szótlan jelenlétük is elég, ugyanis már olyannyira túlbuzog belőlük az Isten és ember iránti tiszteletlenség, hogy annak már külsőleg is jól látható jegyei vannak, amelyek már eleve sértőleg hatnak a Szentség azaz a Legfelségesebb Istenség esetleges megjelenésére illetve megjelenítésére.

Istent az egyenesen Tőle származó, tehát általa személyesen előállított jelei, jelenései, azaz az Ő önmagáról alkotott szellemi megláttatását szolgáló „szellemi rajzolatai” (vázképei) alapján kellene illetve illene tisztelnünk, nem pedig a már az emberek előállította látványos képek, anyagba, aranyba, ezüstbe, kőbe, fába faragott konkrét formák, vagyis az egykoron a földön valószínűleg „örzöként” élt Baálról elnevezett bálványok alapján. Mi sajnos még mindig csak ott tartunk, mint a korábbi korszakokbeli emberek, ugyanis mintegy az övéket követő káros hagyományként mi is (egy)magunk, tehát Istent teljesen mellőzve igyekszünk magunkból istent farigcsálni. Az ő példájukból, az ő „példányképeikre” ránézve vagy visszatekintve pedig inkább azt kellene meglátnunk, hogy ez Istent nélkülözve teljességgel lehetetlen. Igen csak sajnálatos, hogy még a mai szintű intelligenciánkkal is csak ezeket a korábbi korszakokban élt „elődeinket”, és nem pedig az örökké jóságos és igazságos Istent tekintjük az igazi, követésre igazán érdemes példaképünknek.

Az igazán valós helyzet az, hogy nagyon sokunk még mindig nem képes meglátni, de még csak elképzelni sem azt az Isten által a szellemi önmagáról maga alkototta szellemi képet, melyet a jelei, jelenései által, valamint a szünet nélküli folyamatossággal felénk mondott szellemi beszéde útján hoz a tudomásunkra. A legszomorúbb azonban mégiscsak az, hogy már azok is igen kevesen vannak, akik még hallják ezt a mindenkihez egyaránt szóló, néma hanggal szóló szellemi beszédet, mely alapján Isten szellemileg már leírható, illetve vázszerűen lerajzolható. Ez pedig már végképpen nem jó „jel”, legalábbis számunkra emberiségre nézve. Az embereknek lassan már a többsége tehát ezért vagdalkozik, ezért hadakozik még mindig és egyre jobban, már egyre hatásosabb eszközöket is bevetve egymás ellen, vagyis már nem csak a szavakkal, hanem a szavai hatósugarának (lényegében tehát a hatalmának) a központjától történő mindtávolabbi kiterjesztése érdekében maga által előállított fizikai gyilok-eszközei révén is. Ilyen helytelen beállítottságúvá az emberek azért váltak, mert már egyáltalán nem hallják meg a „hangot”, ugyanis ha ők is hallanák a hangtalan hangot, akkor máris maguk is rájönnének, hogy mindenfajta és szintű harc értelmetlen. Minden sérelem ugyanis, melyet Isten vagy akár a tudattársaink illetve a hús-vér embertársaink ellen is követünk el, az egyedül csak a mi saját tudati fejlődésünket vetheti vissza, esetleg szüntetheti végképpen illetve végérvényesen is meg.

Az előbbiek fényében talán már nem lesz nehéz megértenünk, hogy az Istenről az ezideig látottak és hallottak alapján a legjobban elképzelhető képet szavaikkal lerajzolni, vagyis a fizikai síkon, fizikai eszközökkel (beszéd, írás, test) megalkotni tudó „szent nép erejének megrontása” azáltal fog bekövetkezni, ha számukra a másik, Istent nem ismerő, Istent nem elismerő, Őt megtagadó, soha nem tisztelő emberek lehetetlenné teszik, hogy ők a megszokott helyükön, vagy az általuk megszokott módon továbbra is mindennap elvégezhessék az istentiszteletüket, vagyis az Isten felé viszonzott, felé visszhangként ható hangos istenimádatukat, az Élő Istenhez intézett felajánlásaikat, végül is tehát a mindennapi áldozatukat.

Amennyiben tehát megszűnik a hangos azaz nyílt visszajelzés Isten felé arról, hogy az emberi teremtményei Őt viszont szeretik, egyedül csak Őt imádják, illetve egyedül csak az Ő szent nevét dicsőítik, és az Őt mindenben megillető első helyét minden körülmények között fenntartják, akkor Isten el fogja fordítani a „fényes orcáját”, vagyis az értelmi fényét közvetítő

Nap(oszlop)nak felénk eső (a bennünket védő légkörünkön áthatolva azonban törtté, szétszórttá, darabokká váló) sugarait az emberiségről, és a velünk együtt élő lakóhelyünkről, a Földről. Azáltal pedig, remélhetőleg csak rövid időre (ameddig a „szemével” egyazon figyelme fókuszát újra ránk nem szegezi), még a mostaninál is jobban elő fog törni a tudatlansággal egyazon sötétség a mindenségnek eme „szegletében”, a sarkalatos fizikai nézetei miatt szegletté lett körében, lényegében tehát a naprendszerünkben. Ennek pedig már igen súlyos következményei is lesznek!

Mi magunkat csak földieknek valló emberek tehát nem másért fáradozunk, mint a „kör négyezősesítéséért”! Ez pedig a létező legnagyobb hiábavalóság, ugyanis ami teljes, azaz kerek egész, azt mi „férgesek” hiába is próbáljuk akár még keresztre is feszegetni, „az” akkor is változatlanul kerek egész, vagyis mindenében, minden tagjában, de hosszában és keresztben is, teljes marad. Ami tehát már eleve meghatározhatatlan, azt sohasem lehet részekre szaggatni, tehát nem érdemes azt még csak megtörni, vagy megtöreteni próbálni sem, mert mindenképpen csak mi alaptalanul, és túlságosan is nagyra törekvők, nagyravágyó emberek veszíthetünk vele. Az alaptalanságot ez esetben Isten mellőzésére illetve megtagadására, lényegében tehát a mindenben magunk mögé utasítására, a teljes nélkülözésére kell értenünk.

A mára előállott helyzet miatt tehát már csak így, az Isten részéről történő, láthatóan is lejátszódó, remélhetőleg a részéről azonban csak tettett elfordulással válik illetve válhat mindnyájunk számára egyszerre bizonyossá Isten mindenekfeletti és előtti létezése, ugyanis egyedül csak Istennek van illetve lehet meg rá a képessége, hogy az egész életnek, így a mi életünknek is értelmet adó fényét akarata szerint bármikor visszábbvonhassa, illetve magához látszatra akár még a teljességében is visszavonzhassa tőlünk. A jelenleg a földön uralkodó istentelenségtől az egész emberiséget Isten talán már csak e rendkívüli módszerrel fogja tudni maga felé visszafordítani, és azáltal az emberiséget a földdel együtt a szellemi tudati fejlődés helyes pályájára visszaállítani. E fizikainak tehát már egyáltalán nem minősíthető, már mindenkit, még a híres tudósainkat is „elképesztő” jelenséget (mely valójában a vég bekövetkeztére utaló „utolsó jel” lesz) felhasználva fogja tehát Isten valamennyiünk számára egyszerre, és ezúttal már valóban kétségtelenül bebizonyítani a létezését. Valószínűleg már csak így tudja és fogja Tőle többé már eltántoríthatatlanul meggyőző erejűvé tenni, az egyedül igaz valóságú létezését, az örökké elsődleges szellemiségét, valamint a mindenekfölötti hatalmát. Istennek ezen örökérvényű „öntörvényszerűségei” előtt ugyanis már minden ember, és minden „más isten” alkotta törvényszerűség is teljes „csődöt” fog mondani. Arra ugyanis megint csak egyedül az Igaz Isten képes, hogy a lényegi értelem összességének kizárólagos birtoklása révén szintén csak kizárólag általa adományozható tiszta értelmet bárkitől és bármikor magába az akarata szerinti mértékben vissza is vonzza, illetve végül vonja is.

Az okos, nagy tárgyi, de annál kevesebb tiszta szellemi tudású tudósok, de a tudománytalanul okoskodó emberek is tehát ekkor fognak majd Isten előtt „pofára esni”, de ha még ekkor sem térnek meg Istenhez, akkor úgy is fognak maradni. Az esetben ugyanis ők is a port, a fizikai anyagot fogják majd az ízletes szellemi eledel, a szellemi tudás „ambróziája”, nektárja, vagy mézédese gyümölcse helyett a nyelvükkel nyaldosni, mint ahogyan mindezt itt a földön a kígyók, a „két-éltűek” nagyon is hűen és mintegy előremutatóan szemléltetik velünk. Ezen onnét kezdve viszont már öröknek tűnő állapotuktól pedig mindaddig nem szabadulhatnak meg, ameddig Isten a figyelmét vagyis a tekintetét újra rájuk nem szegezi, és azáltal részükre újabb lehetőséget adva, meg nem szabadítja őket is a mókuseréktől, a fizikai létbe történő, az óra állandó körbejárásához hasonló, szinte szüntelenül ismétlődő reinkarnálódástól.

Az isteni „jelek” azt mutatják, hogy hamarosan el kell döntenünk, hogy Istent avagy az istentelenséget választjuk-e, vagyis elismerjük-e Istent, a Legnagyobb Szellemi Értelmet elsődlegesnek, és mindenben fölöttünk állónak illetve előttünk járóknak, vagy pedig erre az

igazán magasztos (méltó, azaz méltányosan megillető) tisztre továbbra is hibásan az anyagot, a pénzt, illetve az anyagi embert nevezzük ki. A „tiszt” kifejezésünk is, ha még nem tudnánk, eredetileg a lényegi tisztaságra, a lényegi erőre utal, tehát az anyagról már eleve nem is állapítható meg, hogy az teljesen tiszta energia lenne. Így azonban maga az anyagban benne élő ember sem lehet makulátlanul tiszta, hacsak önerőből nem lesz képes az anyagi testét tisztává, azaz tiszta illetve tisztán szellemi energiává visszaváltoztatni. Erre pedig Isten segítségével senki nem lehet, és nem is lesz képes.

Ha tehát a végső „jel” azaz „Jónás jele” után is újra az igazán csak a háttérben, és ott is még csak feltételesen állható anyagot, és megint csak a magunk akaratából indítatva emeljük a „fejünk” fölé, akkor ha tetszik, ha nem, továbbra is vállalnunk kell a vele együttjáró súlyos fizikai és szellemi terheket, amennyiben ilyen formában egyáltalán még lesznek fizikai dolgok, mint amilyenek a mostaniak. Vélhetőleg lesznek, de remélhetőleg csak rövid ideig, ameddig az általunk túlértékelt, Isten elé illetve fölé helyezett, általa többé már semmilyen szinten nem helyeselt dolgok, köztük az egóink is, szét nem fognak törni, darabokra nem fognak hullani, és végül minden finom porrá nem válnak, illetve ameddig az egóink fel nem emészti önmagát a semmiben, vagyis az alkotórészeire („ízeire”) szét nem esik.

Jól gondoljuk tehát meg, ameddig még lehet, hogy mit is fogunk választani, amikor majd a Nap számunkra érthetetlen módon vissza fogja vonni a fényét, ugyanis az a pillanat az öntudatos számunkra, az egóinkra nézve már valóban „sorsdöntővé” fog válni!

Válasszuk tehát inkább az Örök Istent, a Szellemet, és az Ő örökké igazságos uralmát, mintsem továbbra is szenvedve a múlandó anyagi embereknek igazságtalan elnyomásán alapuló hatalmaskodását! Az elsősorban az anyagot imádó emberi vezetőink ugyanis, a többnyire csak anyagi jellegű elvárásaiknak mintegy a hátunkra nehezedő nyomása miatt, számunkra csak egyre több szenvedéssel és fájdalommal együtt járó életet képesek biztosítani, teljes szabadsággal és békével együtt járó szenvedésmentes életet sohasem.

Magunknak kell tehát eldöntenünk, hogy melyik „igát” óhajtjuk majd a továbbiakban a nyakunkba venni, a tehát csak felszínes uralom igáját, az anyagi emberek fizikai eszközökkel ránk kényszerített, bennünket egyre jobban csak szorongató, fojtogató, a szabadságunkat egyre inkább korlátozó durva „hámját”, avagy a részünkre egyenesen Istentől juttatott mindig könnyű, bennünket az Ő hozzávaló szükségén kívül semmiben sem korlátozó, még a magunk egyéni szellemi tudati előbbrejutása érdekében is csak leheletfinoman „ösztökélő” egyre több értelem „terhét”, mely Értelem igazából már nem is fölöttünk, hanem a kegyelméből fakadóan velünk együtt uralkodik. Reménykedjünk, hogy a helyes döntésunktől vagy választásunktól kezdődően már örökké !!!

UTÓSZÓ

A televízióban 2004 decemberében láttam egy olyan ismeretterjesztő adást, melyben egy világhírű tudós azt állította az emberi tudomány nevében, hogy az, vagy legalábbis ő eljut odáig, hogy akár már egy alagsori helyiségben képes lesz egy, de attól kezdve akár már számtalan új fizikai világegyetemet is teremteni.

A legmegdöbbentőbb mindezen előbbi kijelentésben az, hogy ezzel a tudós lényegében már azt mondta ki, hogy ő már „kész” teremtő isten. Egy olyan isten tehát, aki már bármikor képes az éppen legújabbban „felfedezett” úgynevezett „membránjai” ütköztetésével egy olyan fizikai nem is már csak világot, hanem már egyenesen világegyetemet teremteni, amely a mi terünkől észrevétlenül fog teret birtokolni vagy bitorolni magának. Az utóbbi pontos meghatározására sajnos már nem emlékszem.

Ez az ember olyat akar tehát teremteni, amelyet egyedül csak ő akar.

Az talán még lehetséges is lehet, hogy a „membránjait” majd össze fogja tudni ütköztetni, viszont ha ez valóban is megtörténik, akkor a legnagyobb valószínűséggel inkább csak egy rettenetes nagy hangrobbanás fog majd pillanatok alatt lezajlani, mely a neves tudós egész házát romba fogja dönteni. Helyesebben nem is csak porba fogja majd dönteni, hanem már teljesen is porrá fogja rombolni.

Teljességgel érthetetlen, hogy a jelenlegi szellemi fejlettségű világban, hogyan is képzelhet olyat el „tudós”, azaz a dolgok igazán valós mibenlétéről többnyire még csak okoskodó, és nem pedig róla biztosan vagyis bizonyítottan tudó ember, hogy ő élő energiát képes már magából olyan mennyiségben is kiáramoltatni, amivel képes lesz a maga által létrehozott ezen „új fizikai világegyetem-teremtmenyét” folyamatosan léteztetni, de esetleg akár csak ideig-óráig életben tartani is. Talán bizony annak már ő lesz a központi élő Napja, mely azt megvilágítva láthatóvá illetve megnyilvánulttá is teszi ?

A híres tudós azonban nem csak ezt hagyta ki a számításából. Kihagyta ugyanis még azt is, hogy ahhoz, hogy a teremtett dolga folyamatosan létezésben illetve életben maradjon, azt valahonnan indítottatott különféle, hozzá tehát a forrástól közvetlen vagy közvetett úton eljuttatható, létezését okozó és biztosító energiákkal táplálni azaz folyamatosan „etetni” kell. A táperő hiányában az ugyanis még csak a felálló vagy már előállott helyzetében is csak igen rövid ideig maradhatna meg, mint ahogyan az égő villanyégő is csak addig világíthat, ameddig arra a telepe táperezéből futja. Minden tehát csak az őt léteztető vagy éltető tápenergia révén maradhat fenn, annak hiányában ugyanis minden megszűnik élni illetve létezni.

Egyáltalán miből vagy akár mitől is meri az ilyen ember azt gondolni, hogy ha esetleg még sikerülne is neki létrehoznia egy ilyen önmagabazárt rendszert, az majd képes is lesz magát a mindenütt jelenlévő éteri energiákból maga folyamatosan táplálni, az éterből tehát magát növeszteni, vagyis lényegében egymaga önmagát fejleszteni? De ő, a „nagy tervező” maga is milyen és honnét szerzett energiákkal tudná azt akár még csak fennállva tartani is, illetve magától is függőségben tartani? Nem fél tehát attól, hogy ez a „buborék” csinálmanya a megcsinálásával egyidejűleg elszabadulván „szétpukkadna” és máris „leesne” a minden létezőt és létezhető is egymagába belefoglaló legnagyobb „energiaedény” aljára, mint annak káros üledéke, és még csak itteni nyoma sem maradna az energiákat így felhasználva csak „eszementnek” mondható kísérletének?

Ezeknek a maguk magukat isteneknek felmagasztaló embereknek az a legfőbb hibájuk, hogy többnyire már észre sem veszik azt, hogy még az ő tudásuk (de még csak a maguk létezésének a tudása is) a minden létező létezéséhez egyaránt szükséges élő értelem révén, mégpedig szintén úgy, mint az ő „találmanyaik”, állítódik elő. Az egykori elfelejtett értelmes tudásukat tehát még maguk a tudósok is csak úgy találhatják meg, ha keresik azt, és megtalálván azt a magukévá, újra a magukévá, vagy újra meg újra a magukévá teszik. A

„találmány” kifejezés ugyanis már eleve arra utal, hogy egy bizonyos valami megvalósítása, vagy egy adódó probléma megoldása többnyire csak úgy van megtalálva, és nem pedig feltalálva van. A tudományos eredmények tehát legfeljebb is csak kitalálva illetve „feltalálva” vannak vagy lehetnek mindenki számára, ha egyáltalán egyaránt mindenkiel megismertetik a tudósok az általuk megtalált dolgokat.

A magát tehát már valós csodák megvalósítására is képesnek tartó „tudós úr” az Istentől kapott értelmével még a „világegyetem teremtménye” létezését elindító első lökést akár talán még meg is adhatja neki, viszont ha az élő értelmével örökre nem marad mellette támasztékul, akkor a létezése mindjárt meg is fog dőlni, vagyis valami módon azonnal vagy hamarosan, de minden bizonnyal nagy hirtelenséggel fog megszűnni létezni. Több mint valószínű tehát, hogy élő értelem nélkül végül el fog esni, vagyis egészben vagy darabokra törten tőle még messze el is fog gurulni, mint ahogyan azt az ideiglenesen „felállított” majd kiegyensúlyozott helyzetbe hozott homoklabda is teszi a homokvár csúcsáról leesvén.

Nos, akár hiszi az „új úristen” akár nem, ha ő és a társai idejében abba nem hagyják ezt a földi „istenkedésüket”, akkor majd maga az egész földgolyó is a labdához, vagy ne adj Isten a „Kisgömböc” mesénk gömböcéhez hasonlóan fog járni. Az utóbbi hasonlat azonban már arra utal, hogy mégsem az előbbi változat a számunkra nézve legrosszabb lehetőségű változata az emberi teremtésnek, hanem az „alagsori”. Azzal ugyanis az ilyen örült emberek akár még értelmetlenül ütköztetni is képesek lehetnek egymással bolygókat, vagy akár fel is robbanthatják vele azokat. Azért nevezem őket már eleve örülteknek, mert ezzel a csodás technikájukkal akár még a tulajdon bolygójukat is képesek lehetnek majd szétrobbantani, de vele a bolygónkat az addigi kiegyensúlyozott pályájából kimozdítani viszont már bármikor is képesek lesznek. Persze csak akkor, ha hagyja őket Isten a tudományukkal addig elérni.

Ha jól tudom, már épül is valahol a világon mélyen a föld alatti sziklákba vájva az a 30 km körüli hosszúságú, kör alakú, csak a tudósok szerint „bombabiztos” alagút, melyben ilyen „membrán”-rézecsskéket szándékoznak egymással összeütköztetni. Még pusztán csak elképzelni is rossz, hogy mi is történhetne, ha a létrehozott iszonyatos energia elszabadulván a föld középpontjába „szippantódna” be, és ott robbanna fel, vagy más módon kiszabadulván onnan, sugárrakéta hajtóműveként működve a földünket új, ránk emberekre nézve azonban szintén csak végzetes következményekkel járó pályára állítaná.

A lényegében tehát már magunk előállította „jelek” egyértelműen már nem csak utalnak illetve mutatnak nyíltan rá, hanem egyenesen már vallanak is afelől, hogy az ember hamarosan elérkezik a sajnos így azonban csak rossz értelemben vehető földi istensége csúcsára. Az előbbieket viszont ezek az emberek egyedül csak akkor tehetik meg, ha a mi egyazon jóindulatú emberi közösségünk egyazon tömeg-akaratóval meg nem állítjuk az ilyen, emberi dicsőségüktől megrészegülő, könnyen tehát akár már teljesen is elvetemültté válható embereket. Ezek ugyanis mivel a pénzt tőlük kapják rá, többnyire ki is szolgáltatják az időközti, de legtöbb esetben az adott korban éppen véglegesnek tűnő csúcseredményeiket is, az akkor éppen aktuális hatalommal rendelkező embereknek. A szintén lehetséges még rosszabb azonban az, hogy az eredményeiket megtarthatják az egyéni önmaguk számára is, amivel akár a maguk egy személyében is a világ urai lehetnek. Erre ugyanis szintén ugyanúgy megvan a lehetőségük. Isteníthetnek azaz istenné tehetnek velük tehát másokat is, de éppen úgy magukat is istenekké tehetik a tudományos eredményeikkel.

Valami módon tehát mindenféleképpen meg kellene állítani, meg kellene akadályozni ezeket az embereket, hogy nehogy a hatalom unszolására, vagy akár csak maguktól indítatva is végrehajtsák az ilyen iszonyúan nagyra is kiterjedhető káros „mellékhatásokat” is magukban tartalmazó kísérleteiket. Ezeket ugyanis többnyire már a földi hatalom egy ember kezébe történő koncentrálásának megvalósulási lehetősége kialakítása érdekében teszik, még ha egyenlőre tudatosan nem is tudnak róla, akkor is.

Teljesen egyetértő egységben azaz egy emberként összefogva mihamarább állítsuk tehát meg, és tegyük lehetetlenné ezeket az embereket is, és akkor remélhetőleg még valamennyien épségben fogjuk majd meglátni, hogy mennyivel békésebb úton, vagyis egyedül a szellem útján is eljuthatunk, akár mindnyájan is, az igazi, a teljesen rombolásmentes teremtéshez. Az Ezen jobbik esetben tehát egy olyan teremtéshez, mely már valóban általunk, az Istennel attól fogva már mindig egy akaraton levő önmagunk által történik. Az ugyanis a kívánságunkra egy bizonyos részével akár talán még valóban is fizikaivá, azaz inkább csak valóban fizikaivá is válhat, ha ezt akkor még mindig úgy szeretnénk, és persze ha maga Isten, a legtisztább Élő Értelme is úgy akarja! A valóban fizikai ez esetben azonban már az egyaránt szellemi és fizikai világot jelenthetné a számunkra, ha még mindig azt választanánk.

Nem jobb lenne tehát, ha a fizikai nem újra meg újra a fizikaiba „hatolna” bele, és hatná azt magával iszonyú rombolás közepette át, hanem a fizikait az egyáltalán nem fizikai jellegű, de a fizikai jellegűt most egyenlőre még belülről (szellemileg) és kívülről jövően (fizikailag) egyaránt tápláló legtisztább és annál fogva legfinomabb minőségű értelem hatná át magával? Azáltal ugyanis az egész univerzális rendszerünk (beleértve ebbe magunkat is) maga is visszaváltozhatna tisztán szellemivé. Olyanná tehát, illetve talán már újszerűbbé is, mint amilyen az az eredetkor egyszer már volt is, csak akkor is valami örült, Isten megdönthetetlen hatalmát is jelentő legtündöklőbb értelmét megirigylő, az Isten e lényegi magjától adódó teljes átváltoztatás képességével már jogosan is rendelkező, Isten e mindenek fölötti hatalma ellen azonban fellázadó szellemi teremtménye azt átváltoztatta.

Nos, az ellenszegülő szellemiség emberi leszármazottai, és a már az ő hatásukra negatívvá vált többi emberek ezt a romlott fizikai világot ezért már legfeljebb is csak egy még rosszabb fizikaira, viszont a „jók” a többségben lévő jó szellemiségek segítségével még akár a legjobbra is képesek lehetnének átváltoztatni. Ahogyan azonban a jelek mutatják, jobbra talán már sohasem fogják, ha mi jó érzésű emberi tudatok még időben fel nem ébredünk valamennyien.

Ébredjünk tehát végre már fel, és már ne csak egyénileg, hanem már valamennyien, közösen is, hogy nehogy akár csak véletlenül is minden egyszerre véglegesen is elveszünk, ne adj Isten teljesen is „odavesszünk”!

Hát még mindig nem vesszük észre, hogy lassan ugyanott tartunk már mi jóérezésű emberek is, mint egykoron az Isten ellen lázadó szellemteremtménye és az őt kiszolgáló „serege”? Mi talán ezen nagyravágyó embereken keresztül magunk is nem Isten hatalmát akarjuk a magunkénak tudni, ha nem teszünk ellenük semmit sem?

FELHASZNÁLT IRODALOM

SZENT BIBLIA Károli Gáspár fordításában

**Doreal : AZ ATLANTISZI TOTH SMARAGDTÁBLÁI Mandala Véda
Könyvkiadó/2001**

Jakob Böhme : A KEGYELMI KIVÁLASZTÁSRÓL AVAGY ISTENNEK AZ EMBER
FELETTI RENDELTETÉSÉRŐL Farkas Lőrinc Könyvkiadó/1999

Anthony Bloom : AZ ÉLŐ IMA Odigitria-Osiris kiadó/2002

Szegedi László : VÁZLATOK A BIBLIA ISTENKÉPÉRŐL Szent Gellért Egyházi
kiadó/1990

B. R. Srídhara : SRÍ GURU ÉS KEGYE Édesvíz Kiadó

Itt a rövid felsorolás végén is legelőször köszönetet mondok a Végtelen Intelligenciának, és a már minden bizonnyal „Ő” ihlette szerzőknek. Ugyanazon köszönetemet fejezem ki mindazon szerzőknek is, akiknek az itt fel nem sorolt írásaik révén (folyóiratokban, újságokban, vagy egyéb más kiadványokban) megjelenült gondolataik megértést, és ugyanakkor mégtovábbi kérdéseket ébresztettek bennem, melyek végül is a jelen könyv megírására is ösztökéltek. Szívből jövő köszönetemet „fejezem (tehát) ki” mindenkinek!